

ΑΘΗΝΑ – ΚΑΪΡΟ Τεύχος Ιουνίου 2019

Περιεχόμενα τεύχους

| | |
|---|---------|
| 1. Χαιρετισμός του Αρχιεπισκόπου και Προέδρου του Ιδρύματος Αμπέτ, κ. Δαμιανού | σελ. 04 |
| 2. Αρχιεπίσκοπος κ. Δαμιανός: «Η ημέρα που πρωτοσυνάντησα τον Άγιο Παΐσιο» | σελ. 05 |
| 3. Ο ΚΑΔΜΟΣ και οι συνεργάτες του | σελ. 09 |
| 4. Αμπετειάδα2020 – Δύο Δελτία Τύπου του Ιδρύματος | σελ. 10 |
| 5. Χαιρετισμός και παρουσίαση του Αρχισυντάκτη | σελ. 12 |
| 6. Αιγυπτιώτης πατέρας, Αθηναία κόρη – γράφει η Έλενα Κοσένα | σελ. 17 |
| 7. Τα εγκαίνια του Ελληνικού Κέντρου Καΐρου – του Νίκου Νικηταρίδη | σελ. 18 |
| 8. Η στήλη του Αμπετεϊανού Κώστα Φέρρη | σελ. 21 |
| 9. Το σκίτσο του ΚΑΔΜΟΥ – του Σταύρου Γεωργιάδη | σελ. 22 |
| 10. Αμπετεϊανός και ... οικογενειακός – Η οικογένεια του Στέφανου Αργυρού. Μεταξύ Καΐρου και Αθηνών – Γράφει ο Λάκης Πεζάς | σελ. 23 |
| 11. Λογική και Ομιχλώδης Λογική – 2 ^ο μέρος – του Αλέξανδρου Μπάση, Καθηγητή Μαθηματικών της Αμπετεϊού Σχολής Καΐρου | σελ. 24 |
| 12. Η στήλη της Νανάς – γράφει η Νανά Ευσταθιάδη | σελ. 31 |
| 13. Το περιοδικό «Κόριννα» της Αχιλλοπουλείου πήγε Κολλέγιο με την Μαρία Αδαμαντίδου | σελ. 33 |
| 14. Η ιστορία της Αμπετεϊού Σχολής Καΐρου – 1 ^ο μέρος – του Αλέξανδρου Κακαρούντα, Καθηγητή Φιλολόγου της Αμπετεϊού Σχολής Καΐρου | σελ. 35 |
| 15. Το μικρόβιο του κοσμοπολιτισμού – Απόσπασμα από το βιβλίο του Άγγελου Νταλαχάνη «Ακυβέρνητη Παροικία», Πανεπιστημιακών Εκδόσεων Κρήτης, Ιστορία και Κοινωνία, 2015 | σελ. 38 |
| 16. Η στήλη της Κάτιας – γράφει η Κάτια Ζιβελοπούλου | σελ. 41 |
| 17. Η Αιγυπτιώτισσα υποψήφια Βουλευτής Μαριάνθη Δ. Καφετζή-Ραυτοπούλου | σελ. 43 |
| 18. Ο Αιγυπτιώτης υποψήφιος Βουλευτής Παναγιώτης Καγκελάρης | σελ. 45 |
| 19. Η χοροεσπερίδα Φεβρουαρίου 2019 της Γ΄ Λυκείου της Αμπετεϊού Σχολής Καΐρου στην Ελληνική Στέγη – φωτογραφίες και κείμενο του Αλέξανδρου Μπάση, παρμένα από την επίσημη σελίδα της Σχολής στο facebook | σελ. 47 |
| 20. Οι προτομές της Πλατείας Φιλικής Εταιρείας (Κολωνακίου) και η περιπετειώδης ιστορία τους – γράφει ο Αμπετεϊανός Ζέφυρος Καυκαλίδης | σελ. 48 |
| 21. Χρονικό στην Καππαδοκία της Τουρκίας – φωτογραφικό υλικό από την τελευταία επίσκεψη στην Καππαδοκία του Ηλιουπολίτη Αμπετεϊανού Φοίβου Κυριακού | σελ. 52 |
| 22. Το «Πείραμα του Ερατοσθένη» από μαθήτριες/τές της Β΄ Γυμνασίου της Αμπετεϊού Σχολής Καΐρου – φωτογραφίες και κείμενο της Ειρήνης Μαστοράκη, Καθηγήτριας Φυσικής της Αμπετεϊού Σχολής Καΐρου | σελ. 54 |
| 23. Η Ελληνική Παροικία του Καΐρου και η δράση της – Απόσπασμα από το βιβλίο της Μαρίας Αδαμαντίδου «Ελληνικός περίπατος στο Κάιρο», έκδοση Ελληνικής Κοινότητας Καΐρου, 2012 | σελ. 55 |
| 24. Η στήλη του Λάμπρου Μπενοβία | σελ. 63 |
| 25. IN MEMORIAM – Χρήστος Χριστοφίδης & Βασίλης Βασιλείου | σελ. 67 |
| 26. Οι Αναγνώστες μας γράφουν | σελ. 69 |

Χαιρετισμός του Αρχιεπισκόπου και Προέδρου του Ιδρύματος Αμπετείου Σχολής, κ. Δαμιανού



Αγαπητοί Αμπετεϊανοί,

Με την ευκαιρία της, επίσημης πλέον, έναρξης της οργάνωσης για την Αμπετεϊάδα, ο κ. Βαδής με ενημέρωσε ότι την 15η Μαΐου, τελευταία διορία για δήλωση συμμετοχής στην Αμπετεϊάδα, πάνω από 450 Αμπετεϊανοί και φίλοι της Αμπετείου Σχολής από' όλο τον κόσμο επιθυμούν να συμμετέχουν στην μεγάλη αυτή γιορτή για τα 160 χρόνια ζωής της Σχολής μας.

Στο θέμα του Κάδμου, ο κ. Λάκης Πεζάς, ο οποίος πλέον θα ευρίσκεται συχνότερα στην Ελλάδα και στο Κάιρο, θα επανέλθει στα καθήκοντα του Αρχισυντάκτη του Κάδμου, καθώς είναι μακράν όλων ο καταλληλότερος γι' αυτή την αποστολή, έχοντας δώσει έως τώρα αξιόπιστα διαπιστευτήρια διαχειριστικής ικανότητας, συνεργατικότητας, ήθους και γόνιμης έμπνευσης. Είμαστε λοιπόν ιδιαίτερα ευτυχείς που δέχτηκε την πρότασή μας να αναλάβει και πάλι αυτό το επίπονο, αλλά δημιουργικό έργο της αρχισυνταξίας, υπό την καθοδήγηση του Εκδότη, κ. Νικόλαου Βαδή και του ευχόμαστε η περίοδος της πρόσφατης τριετούς του ενασχόλησης με τον Κάδμο, να του έδωσε τον αναγκαίο χρόνο να δει το περιεχόμενο του νέου τεύχους με καινοτόμα και δημιουργική διάθεση.

Εξάλλου, τη μορφοποίηση, σελιδοποίηση και παραγωγή του περιοδικού, που θα αποστέλλεται σε όλους τους απανταχού Αμπετεϊανούς και φίλους της Αμπετείου Σχολής, από το Ίδρυμα Αμπετείου Σχολής στο Κάιρο, ανέθεσα στον Αιγυπτιώτη καθηγητή Μαθηματικών της Αμπετείου Σχολής στην Ηλιούπολη, τον κ. Αλέξανδρο Μπάση.

Επί πλέον ο κ. Λάκης Πεζάς, απόφοιτος του Ivy League Πανεπιστημίου Cornell της Νέας Υόρκης και με μία καταξιωμένη 40ετή και πλέον καριέρα και ενασχόλησή του με την ταξιδιωτική βιομηχανία στις ΗΠΑ, τον Καναδά, την Ελλάδα και την Αίγυπτο, θα αναλάβει, με την βοήθεια του κ. Νικόλα Βαδή, την προετοιμασία, τον συγχρονισμό, την προβολή και την εκτέλεση της Αμπετεϊάδας, της μεγάλης αυτής εκδήλωσης για τους απανταχού στον κόσμο Αμπετεϊανούς. Στο έργο τους αυτό θα βοηθήσουν και τρεις καταξιωμένοι Αμπετεϊανοί, οι κ.κ. Μιχάλης Φλεβοτομάς και Γιώργος Καρκασίνας στην Αθήνα και η κα Βίλλυ Πολίτη-Ζουέ στο Κάιρο.

Εύχομαι η άνοιξη του 2019 να ξεκίνησε για όλους δημιουργικά, με γαλήνη και χριστιανική αγάπη.

Ο Αρχιεπίσκοπος Σινά, Φαρράν και Ραϊθώ
Και
Πρόεδρος Ιδρύματος Αμπετείου Σχολής
Καΐρου
Δαμιανός

**«Η ημέρα που πρωτοσυνάντησα τον Άγιο Παΐσιο»
Αναδημοσίευση άρθρου του Αρχιεπισκόπου κ. Δαμιανού
στο εβδομαδιαίο έντυπο «Κυριακάτικη Δημοκρατία».**



4-3-2019

Ο σεβασμιότατος κ. Δαμιανός διηγείται όλα όσα του είπε ο Αγιορείτης γέροντας όταν, ως διάκονος τότε, τον γνώρισε στην Κόνιτσα, όπου πήγε με παρότρυνση του λαμπρού θεολόγου Παναγιώτη Νέλλα

Από τον
Γιάννη Ζάννη

Σε κρίσιμες καμπές της Ιστορίας μας, όπως αυτή που διανύουμε, οι Άγιοι αποτελούν καταφύγιο και λιμάνι, ιδιαίτερα οι σύγχρονοι. Ανάμεσά τους αυτός που αγαπήθηκε ξεχωριστά από τον λαό του Θεού είναι αναμφισβήτητα ο Όσιος Παΐσιος ο Αγιορείτης. Συναντηθήκαμε και μιλήσαμε με έναν από τους ανθρώπους που τον έζησαν από κοντά και εξετίμησαν το πνευματικό ανάστημά του. Ο λόγος για τον Αρχιεπίσκοπο Σινά κ. Δαμιανό, ο οποίος είχε την καλοσύνη και την ευγένεια να μας καταθέσει μερικές προσωπικές μαρτυρίες από τη γνωριμία του με τον Άγιο, κάποιες εκ των οποίων βρίσκονται καταγεγραμμένες σε χειρόγραφες σημειώσεις και περιγραφικές διηγήσεις του σεβασμιότατου.

Όπως αναφέρει ο σεβασμιότατος, λίγους μήνες μετά την εις διάκονον χειροτονία του από τον Αρχιεπίσκοπο Σινά Πορφύριο Γ', που ετελέσθη το Σάββατο της Ε' Εβδομάδος των Νηστειών το 1962, ζήτησε την άδεια από τον Δικαίο της Μονής αρχιμανδρίτη Νίκανδρο να επισκεφθεί την Ελλάδα, προκειμένου να διευθετήσει κάποιες προσωπικές εκκρεμότητες.



Κατά την άφιξη του συναντήθηκε με κάποιους γνωστούς του, μεταξύ των οποίων ο Γεώργιος Πιπεράκης, μικροβιολόγος, αργότερα γιατρός του Αγίου Πορφυρίου), ο πολιτικός μηχανικός Γεώργιος Παρασχάκης και ο Παναγιώτης Νέλλας, «λαμπρός θεολόγος και μετέπειτα εκδότης του περιοδικού “Σύναξη”».

Τα μέλη της πνευματικής αυτής παρέας προβληματίζονταν αν έπρεπε να στραφούν στον μοναχισμό ή στην ιεραποστολή. Όπως μας λέει ο σεβασμιότατος, «τους άκουγα κι ενθαρρυνόμουν. “Κάτι θα γίνει, δόξα τω Θεώ, προς το Σινά ή προς την ιεραποστολή” έλεγα, αφού, άλλωστε, κι εγώ λόγω αυτής της ιδέας βρέθηκα περιέργως στο Σινά, σε μοναστικό δηλαδή κέντρο, που αργότερα το εξέλαβα ως πρόνοια του Θεού».

Ο Π. Νέλλας έπεισε τον διάκονο Δαμιανό να πάνε στην Κόνιτσα. «Πρέπει να δούμε οπωσδήποτε τον μοναχό Παΐσιο, σπουδαίο Αγιορείτη μοναχό, που τελευταία μένει στην Κόνιτσα. Θα μας μιλήσει για τους Νηπτικούς Πατέρες και για τον Θείο Έρωτα. Θα είναι θαυμάσιος οδηγός μας αν έλθει στο Σινά». Εν τέλει, ο Παναγιώτης Νέλλας έπεισε τον τότε διάκονο Δαμιανό και έπειτα από περιπετειώδη διαδρομή έφτασαν στη Μονή Στομίου.

ΛΕΠΤΗ ΣΙΛΟΥΕΤΑ

«Στην πετρόχτιστη από ντόπια πέτρα είσοδό του», διηγείται ο Αρχιεπίσκοπος Σινά, «διακρίναμε μια λεπτή σιλουέτα μοναχού μετρίου αναστήματος. Βάδιζε πέρα δώθε, εμπρός στην πύλη, αδύνατος, ανάλαφρος σαν να πατούσε στον αέρα, λίγο σκυμμένος, σφραγίζοντας το στήθος του με το σημείο του σταυρού».

Αυτή ήταν η πρώτη εικόνα που είχε ο σεβασμιότατος από τον Όσιο. Αφού τον χαιρέτησαν, ο Νέλλας του φίλησε το χέρι, αλλά, όταν και ο π. Δαμιανός επιχείρησε να κάνει το ίδιο, ο γέροντας τον απέτρεψε λέγοντάς του: «Όχι, πάτερ, είστε κληρικός». «Και προσπάθησε», μας λέει ο Αρχιεπίσκοπος Δαμιανός, «να φιλήσει το δικό μου χέρι, το οποίο τράβηξα πίσω». Τον ρώτησε από ποια Μητρόπολη είναι. «Όχι από Ελλάδα», είπε ο π. Δαμιανός, «θα σας εξηγήσω».



«Καλά», είπε ο γέροντας και, στρεφόμενος στον Παναγιώτη Νέλλα, είπε: «Να δούμε τώρα και τον προβληματισμένο θεολόγο μας». Όπως αφηγείται ο σεβασμιότατος, «εγώ νόμιζα ότι εγνώριζε τον Παναγιώτη από παλαιά, αλλά στη συνέχεια κατάλαβα ότι τον έβλεπε πρώτη φορά». Όταν έφτασε η στιγμή να τους προσφέρει το κέρασμα, είπε στον π. Δαμιανό:

«Εσύ, διάκο Δαμιανέ, τι προτιμάς, τσάι ή καφέ»; «“Καφέ” του απαντώ απορημένος» λέει ο Αρχιεπίσκοπος Σιναίου. «“Πώς ανέφερε το όνομα και την ιδιότητά μου χωρίς ν’ ακούσει κάτι για μένα;” αναρωτήθηκα».

Η έκπληξή του επρόκειτο να γίνει ακόμη μεγαλύτερη, όταν, λίγο αργότερα, καθώς οι δύο επισκέπτες έπιναν τον καφέ τους, ο γέροντας, απευθυνόμενος στον π. Δαμιανό, είπε: «Λοιπόν, τι λέει το Σινά, π. Δαμιανέ;» «Πώς ξέρετε, πάτερ, για μένα ή για το Σινά;» τον ρώτησε εκείνος. «Ποιος δεν ξέρει, ευλογημένε, το Όρος Σινά, το Θεοβάδιστο;» «Και για μένα πώς ξέρεις;» ρώτησε ο διάκος. «Ε, έχω κι εγώ τις μυστικές μου πληροφορίες! Ασυρματιστής δεν ήμουν στον στρατό; Γνώριζα να λαμβάνω τα αόρατα μηνύματα. Ας είναι καλά οι ιεραποστολικές σου ιδέες για την Αφρική που σ’ έφεραν στο Σινά και στη Θεία Αγάπη, και θα σου δοθεί η φώτιση να αποφασίσεις πώς τελικά θα πορευτείς. Αυτό λέγω σε σένα και στον καλό σου φίλο: Το πρώτο, ν’ αγαπήσουμε τον Θεό· να Τον ερωτευθούμε στο πρόσωπο του Σαρκωθέντος Λόγου, του Χριστού μας, και, όταν έτσι τον αγαπήσουμε, θα γίνει ό,τι θέλει Εκείνος. Αυτά, αγαπητέ π. Δαμιανέ. Προσευχήσου για να ῥθει η Χάρη, ο άνωθεν φωτισμός, και κάνε και για μένα κομποσχοίνι να βρω ησυχία».

Η ΠΡΟΤΑΣΗ

Μετά ο γέροντας συζήτησε με τον Π. Νέλλα για την κοσμογονία από το βιβλίο της Γενέσεως και για την πτώση των Πρωτοπλάστων. Κάποια στιγμή, δοθείσης ευκαιρίας, ο π. Δαμιανός τόλμησε να του προτείνει δειλά: «Γέροντα, δεν μας έρχεσθε στο Σινά; Πολύ θα ωφεληθούμε όλοι μας και οι τωρινοί λίγοι μοναχοί και οι ερχόμενοι, όπως ο Παναγιώτης και τρεις τέσσερις ακόμα. Σας παρακαλώ, μη μας το αρνηθείτε!»



«Με κοίταξε βαθιά», συνεχίζει τη διήγησή του ο σεβασμιότατος, «και σαν ν' αναστέναξε, χωρίς να δώσει καμιά απάντηση». Όμως την ώρα που αποχαιρετίζονταν για να φύγουν, ο Όσιος του πρότεινε να πάρει ένα λευκό χαρτί διπλωμένο. Ο διάκος αρνήθηκε, νομίζοντας ότι ήταν χρήματα. Και ο γέροντας, καταλαβαίνοντας τη σκέψη του, του είπε: «Όχι, π. Δαμιανέ, μη σκέπτεσαι έτσι. Εσύ μου ζήτησες κάτι και με παρακάλεσες να έλθω στο Σινά. Και τι σημαίνει αυτό; Πώς θα έλθω χωρίς διαβατήριο; Αυτό είναι η ταυτότητά μου. Πώς θα βγάλω διαβατήριο χωρίς ταυτότητα; Ή μήπως θαρρείς πως μπορώ να πετάξω μέχρι την Αγία Αικατερίνη; Παρακαλώ, λοιπόν, να βγάλετε το διαβατήριό μου».

Αγαπούσε ιδιαίτερα το Σινά και ήταν επιθυμία του να αφήσει εκεί την τελευταία πνοή του!

Ο Όσιος Παΐσιος είναι γνωστό ότι αγάπησε ιδιαίτερα το Σινά και ήταν επιθυμία του να αφήσει εκεί την τελευταία πνοή του. Όμως το θέλημα του Θεού ήταν άλλο. Η υγεία του

τον ανάγκασε να εγκαταλείψει το Θεοβάδιστο Όρος και να μεταβεί στο Περιβόλι της Παναγίας.

Όπως μας λέει ο Αρχιεπίσκοπος Σιναίου, «τελευταία φορά το 1988 τον Γενάρη ήλθε στο Σινά, με σκοπό να μείνει σε τόπο με καλύτερο κλίμα. Υπήρχε η παράδοση ότι εκεί εγκαταβιούσαν παλαιότερα κάποιοι μοναχοί. Διαμορφώσαμε κάπως τον χώρο και κάναμε κάποια κελάκια, ετοιμαζόμενοι να υποδεχθούμε τον γέροντα να έλθει. Όμως εν τω μεταξύ άρχισαν οι αρρώστιες του. Φτιάξαμε παρ' όλα αυτά τέσσερα δωμάτια στη σειρά, λέγοντας ότι εδώ θα είναι το αρχονταρίκι, εκεί το υπνοδωμάτιο, ένα αρχονταρίκι για τους τυχόν ξένους και κάπου θα ήταν και η κουζίνα. Μας έμεινε κάποιος χώρος για την εκκλησία. Σκεφτήκαμε, όμως, γιατί να κάνουμε την εκκλησία σε εκείνο το σημείο και να μην την κάνουμε έξω; Λίγο πιο πέρα; Όμως ο γέροντας δεν μπορούσε πλέον να έλθει. Οπότε κι εμείς τ' αφήσαμε έτσι. Χωρίς πόρτες και παράθυρα. Αλλά και χωρίς εκκλησία».

Ο ΤΑΦΟΣ ΤΟΥ

Ο Όσιος Παΐσιος επρόκειτο να κοιμηθεί και να ταφεί στο Γυναικείο Ησυχαστήριο του Αγίου Αποστόλου και Ευαγγελιστού Ιωάννου του Θεολόγου, στη Σουρωτή της Θεσσαλονίκης. Η πρόνοια του Θεού ευδόκησε ώστε ο τάφος του να είναι προσπελάσιμος από τα πλήθη των προσκυνητών, κάθε ηλικίας και φύλου, που σπεύδουν με ευλάβεια να αποθέσουν σ' αυτόν τις πίκρες, τον πόνο και την αγωνία τους, ζητώντας τη μεσιτεία του προς τον Κύριο. Κι εκείνος, όπως και όταν ήταν επί γης, δεν αρνείτο ποτέ σε καμιά πονεμένη ψυχή την αρωγή και την παραμυθία του, συνεχίζει το ίδιο έργο και από τον ουρανό, ιστάμενος με παρρησία μπροστά στον Θρόνο του Κυρίου Σαββαώθ, μεσιτεύοντας για την Εκκλησία, την πατρίδα, τον κόσμο ολόκληρο.



Ο σεβασμιότατος πρόσθεσε: «Όταν ανέλαβα Αρχιεπίσκοπος, το συζήτησα με τους πατέρες (μολονότι το θέμα ίδρυσης μοναστηριών είναι στη δικαιοδοσία του Αρχιεπισκόπου και όχι της μονής). Είπαμε λοιπόν να το κάνουμε σε ένα κοντινότερο σημείο. Και το αποφασίσαμε σε εποχή που το κλίμα δεν είναι και τόσο ζεστό. Αλλά όταν έλθει το καλοκαίρι, η ζέστη είναι αφόρητη. Ξεκινήσαμε ωστόσο και το κάναμε και εγκαταστάθηκαν οι πρώτες μοναχές».

Ρωτήσαμε τον σεβασμιότατο ποια ήταν η τύχη αυτών των κτισμάτων. «Η εκκλησία», μας είπε, «έγινε όταν ήλθε η αδελφή Αρσενία. Ήλθε από τη Μονή της Φαράν και έμεινε εκεί γιατί μπορούσαμε να ελέγχουμε την κατάσταση αν υπήρχε κάποιο πρόβλημα, γιατί δεν είναι εύκολο να μένει μια γυναίκα μόνη της μέσα στην έρημο. Η αδελφή Αρσενία (κατά κόσμον Σοφία Λούκου) τα κατάφερε. Έμεινε εκεί αρκετά χρόνια και πήγαν αργότερα και μια δυο ακόμα μοναχές. Έμειναν εκεί για λίγο, με την Αρσενία να ασκεί καθήκοντα Ηγουμένης. Μετά έφυγαν. Η παραμονή τους ήταν η αφορμή να γίνουν κάποια κτισματάκια και να διαμορφωθεί μια ωραία σκήτη. Βέβαια, όλα αυτά μετά την κοίμηση του Αγίου Παϊσίου. Τώρα πλέον είναι έτοιμο».



Η Φαράν είναι γυναικείο μοναστήρι. Σε ερώτησή μας αν λειτουργεί από πολλά χρόνια, ο Αρχιεπίσκοπος μας απάντησε: «Ναι, βεβαίως πολλά χρόνια. Σχεδόν πέντε χρόνια αφότου έγινα Αρχιεπίσκοπος Σιναίου. Διότι υπήρχε μία αίτηση γυναικών για τον σκοπό αυτόν από κάποιες νοσοκόμες, ήδη από την εποχή του προκατόχου μου Αρχιεπισκόπου Γρηγορίου. Κι εκείνος σκέφθηκε αρχικά να τις εγκαταστήσει στη Ραϊθώ, όπου υπάρχει και θάλασσα κοντά. Δεν ευοδώθηκε όμως αυτό».

ΚΑΔΜΟΣ

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ ΑΜΠΕΤΕΙΟΥ ΣΧΟΛΗΣ ΚΑΪΡΟΥ

Οδός Σιμπίν 25, Χανταέκ Ελ Κόμπα, Κάιρο, Αραβική Δημοκρατία της Αιγύπτου

URL: www.idryma-ampeteiou.gr

e-mail: kadmos.ambetios@gmail.com

Τεύχος
Ιουνίου 2019

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ:

Νικόλας Βαδής vadisnikolas@gmail.com

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ:

Λάκης Πεζάς evanpezas@gmail.com

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ:

A. Κάιρο

Αλέξανδρος Κακαρούντας – Φιλολογική επιμέλεια

Αλέξανδρος Μπάσης – Σχεδιασμός και Παραγωγή

B. Αθήνα

Γιώργος Καρκασίνας

Λήδα Καρρά

Κώστας Φέρρης

Ζέφυρος Καυκαλίδης

Μαριαντόνης Πολίτης

ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ ΤΕΥΧΟΥΣ:

Έλενα Κοσένα, Νίκος Νικηταρίδης, Κώστας Φέρρης, Σταύρος Γεωργιάδης, Αλέξανδρος Μπάσης, Νανά Ευσταθιάδου, Μαρία Αδαμαντίδου, Αλέξανδρος Κακαρούντας, Άγγελος Νταλαχάνης, Κάτια Ζιβελουπούλου, Ζέφυρος Καυκαλίδης, Μαριάνθη Δ. Καφετζή-Ραυτοπούλου, Νίκος-Φοίβος Κυριακού, Ειρήνη Μαστοράκη, Λάμπρος Μπενοβίας

Σας καλούμε να επισκέπτεστε την επίσημη σελίδα της Αμπετείου Σχολής στο facebook

<https://www.facebook.com/ambetios.official.page/>

και κάν' τε **LIKE** και **FOLLOW**, ώστε να ενημερώνεστε για όλες τις αναρτήσεις (posts) σχετικές με τις δραστηριότητες της Σχολής,

καθώς και την επίσημη ιστοσελίδα της Σχολής

<http://ampeteios-cairo.world.sch.gr/>

Για επικοινωνία με τον ΚΑΔΜΟ στείλτε μήνυμα στην ηλεκτρονική διεύθυνση, που φαίνεται στην αρχή της παρούσας σελίδας.

Ο ΚΑΔΜΟΣ δημοσιεύει μόνο ενυπόγραφα άρθρα συνεργατών που φέρουν οι ίδιοι την ευθύνη γι' αυτά που γράφουν. Διανέμεται δωρεάν σε ηλεκτρονική μορφή από το Κάιρο στους μαθητές, αποφοίτους, καθηγητές και φίλους της ΑΣ.

ΑΜΠΕΤΕΙΑΔΑ2020

Δύο Δελτία Τύπου από το Ίδρυμα



Δελτίο Τύπου

Πληροφορίες : Βάσω Χαραλάμπους

Τηλέφωνο : +20 106 1389 462

e-mail : vasso.charalambous@yahoo.com

Θέμα: ΑΜΠΕΤΕΙΑΔΑ2020

Κάιρο 6 Μαΐου, 2019

Τον αρχισυντάκτη του Αμπετειανού, ψηφιακού τρίμηνου περιοδικού, Κάδμος, κ. Ευάγγελο Πεζά, επέλεξε ο Σεβασμιότατος Αρχιεπίσκοπος Δαμιανός, Πρόεδρος του Δ. Σ. του Ίδρυματος Αμπετείου Σχολής, να αναλάβει, σε συνεργασία με τον Γ. Γ. του Ίδρυματος, κ Νικόλα Βαδή, την προετοιμασία, τον συγχρονισμό, την προβολή και την εκτέλεση της Αμπετειάδας2020, της μεγάλης αυτής εκδήλωσης για τους απανταχού στον κόσμο Αμπετειανούς.

Ο κ. Πεζάς, από τα ιδρυτικά μέλη και πρώην Γ. Γ. του Συλλόγου Αμπετείου Σχολής στην Αθήνα, είναι μέλος του Συνδέσμου Αιγυπτιακών Ελλήνων, του Συλλόγου Ελλήνων Καΐρου, της Ένωσης Παλαιών Προσκόπων Αλεξανδρείας και Καΐρου και, παρά το κλείσιμό του, μέλος του Ελληνικού Ναυτικού Ομίλου Αιγυπτιατών στον Άγιο Κοσμά

Ο Λάκης Πεζάς, όπως είναι γνωστός στους ανά τον κόσμο Αμπετειανούς, θεωρήθηκε ο κατάλληλος άνθρωπος γι' αυτή την αποστολή, έχοντας δώσει, έως τώρα, αξιόπιστα διαπιστευτήρια αποτελεσματικότητας, διαχειριστικής ικανότητας, συνεργατικότητας, ήθους, δημιουργικότητας και γόνιμης έμπνευσης.

Ανακοινώνοντας την απόφαση του Δ. Σ. του Ίδρυματος Αμπετείου Σχολής -επίσημου διοργανωτή και χορηγού της

Αμπετειάδας2020- να αναλάβει ολοσχερώς την οργάνωση μιας τέτοιας σημαντικής εκδήλωσης για τα 160 χρόνια της Αμπετείου Σχολής, ο Γ. Γ. του Ίδρυματος, κ. Νικόλας Βαδής, είπε ότι ήδη έχουν δηλώσει ενδιαφέρον συμμετοχής στην Αμπετειάδα2020, τον Οκτώβριο του ερχόμενου έτους, 220 Αμπετειανοί και φίλοι της Αμπετείου Σχολής απ' όλον τον κόσμο και είναι πιθανόν ότι μέχρι την 15^η Μαΐου - τελευταία διορία για να δηλώσει κάποιος ενδιαφέρον συμμετοχής- να είναι περισσότερα από 280 άτομα, χωρίς να υπολογίσουμε όλους τους Αμπετειανούς στο Κάιρο και την Ηλιούπολη.

Ο κ. Βαδής δήλωσε επίσης ότι «Θα κάνουμε ό,τι είναι δυνατόν και περνάει από το χέρι μας, ώστε το κόστος συμμετοχής να είναι χαμηλό και προσιτό για ένα μεγάλο αριθμό Αμπετειανών και ευελπιστούμε ότι θα έχουμε σημαντική βοήθεια από τις Αιγυπτιακές, Κυπριακές και Ελληνικές αρχές, καθώς και από τις παροικιακές οργανώσεις στο Κάιρο και την Αλεξάνδρεια. Ήδη η Υπουργός Διασποράς και Μετανάστευσης της Αιγύπτου, με την οποία συνομιλώ στο Κάιρο, έχει δείξει μεγάλο ενδιαφέρον για την Αμπετειάδα2020.»

Για το οργανωτικό και συντονιστικό μέρος της Αμπετειάδας2020 ο κ. Πεζάς είπε τα εξής «Έχουμε μία μικρή, ευέλικτη εκτελεστική ομάδα στην επιτροπή μας, που απαρτίζεται από τον κ. Μιχάλη Φλεβοτομά και κ. Γιώργο Καρκασίνα. Η επιτροπή αυτή εργάζεται αρμονικά, συναδελφικά, με επαγγελματισμό και με ένα μοναδικό κοινό σκοπό, την απόλυτη επιτυχία της Αμπετειάδας2020»

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ

Πληροφορίες: Βάσω Χαραλάμπους

Τηλέφωνο: +20 106 1389 462

E-mail: vasso.charalambous@yahoo.com

Θέμα: Η Βίλλυ Πολίτη Ζουέ στην επιτροπή για την Αμπετειάδα2020

Κάιρο 1 Ιουνίου, 2019. Την Αμπετειανή δικηγόρο κα. **Βίλλυ Πολίτη-Ζουέ**, Επόπτρια Γραφείων της **Ελληνικής Κοινότητας Κάιρου**, πρότεινε ο Γ. Γ. του Ιδρύματος Αμπετείου Σχολής, **κ. Νικόλας Βαδής**, να αναλάβει την θέση της συντονίστριας στο Κάιρο για την Οργανωτική Επιτροπή της **Αμπετειάδας2020**.

«Η Βίλλυ, ως πρώην πρόεδρος του **ΣΕΑΑΣ** και τρίτη γενιά Αμπετειανή -είναι εγγονή και κόρη Αμπετειανών και έχει αδελφό Αμπετειανό - είναι ο κατάλληλος άνθρωπος να αναλάβει τον συντονισμό και την προβολή του ειδικού προγράμματος για τους Αμπετειανούς του Κάιρου και της Ηλιούπολης και να συνεργαστεί με την οργανωτική επιτροπή στην Αθήνα για την επιτυχία της **Αμπετειάδας2020**, στην οποία μέχρι στιγμής έχουν εκδηλώσει ενδιαφέρον να συμμετάσχουν 480 Αμπετειανοί και φίλοι της Αμπετείου Σχολής από όλον τον κόσμο», δήλωσε στο Κάιρο ο κ. Βαδής.

Χαιρετισμός και παρουσίαση του Αρχισυντάκτη



Αγαπητοί μου φίλοι και φίλες του Κάδμου,

Ο Καϊρινός και ανοιξιάτικος Κάδμος είναι επί τέλους στην οθόνη του υπολογιστή σας ή του τάμπλετ σας ή του έξυπνου κινητού σας, λίγο καθυστερημένος βέβαια αυτή τη φορά, αλλά με την υπόσχεση ότι δεν πρόκειται να ξανακαθυστερήσει. Η μετακόμιση είναι πάντα λίγο δύσκολη και ο Κάδμος έφυγε από την Αθήνα και εγκαταστάθηκε στο Κάιρο ξανά, στο μέρος που γεννήθηκε, μεγάλωσε και αγαπήθηκε.

Λίγα λόγια για την Αμπετειάδα2020 με λίγη προϊστορία για το μεγάλο αυτό γεγονός του 2020. Η σκηνή πριν 10 χρόνια, στην Στέγη Γραμμάτων και Τεχνών του Ιδρύματος Ωνάση, στην αίθουσα Χριστίνα Ωνάση. Η εκδήλωση είναι για τα 150 χρόνια της Αμπετείου Σχολής, ο Συναϊτής Αρσένιος έχει **-επιτέλους-** τελειώσει την παρουσίασή του και έχουμε βγει για ένα γρήγορο καφέ πριν επιστρέψουμε στην αίθουσα για τις υπόλοιπες παρουσιάσεις.

Ο **Νικόλας Βαδής** και εγώ ακούμε τον **Σεβασμιότατο** να μας ανακοινώνει ότι σε 10 χρόνια τα 160 χρόνια της Αμπετείου θα τα γιορτάσουμε στο Κάιρο και θα έρθουν Αμπετεϊανοί από όλο τον κόσμο στην Αίγυπτο σε ένα διεθνές Συνέδριο, την **Αμπετειάδα**.

Ο Βαδής γυρίζει σε μένα και μου λέει «Λάκη, αύριο ετοιμάσου, θα συναντηθούμε στον ΕΝΟΑ, στον Άγιο Κοσμά για να μιλήσουμε και να βάλουμε μπρος αυτό που μόλις τώρα μας ανακοίνωσε ο Αρχιεπίσκοπος». Μπορεί ο ΕΝΟΑ να μην υπάρχει πλέον στον Άγιο Κοσμά αλλά η Αμπετειάδα γίνεται πραγματικότητα.

Είναι μεγάλη τιμή για μένα, φίλοι μου, που ο Σεβασμιότατος και ο κ. Νικόλας Βαδής, Γ. Γ. του Ιδρύματος Αμπετείου Σχολής, ανέθεσαν σε μένα την οργάνωση, συντονισμό και προβολή της μεγάλης αυτής γιορτής για όλους τους Αμπετεϊανούς από όλο τον κόσμο. Μόλις σε ένα μήνα που ξεκίνησε η προβολή της σχεδόν 500 Αμπετεϊανοί, μαζί με τους φίλους της Αμπετείου, έχουν εκδηλώσει ενδιαφέρον να συμμετέχουν του χρόνου στην Αμπετειάδα στο Κάιρο, την Ηλιούπολη, την Αλεξάνδρεια, το Σαρμ Ελ Σείχ, την Ισμαϊλία και την Μονή της Αγίας Αικατερίνης στο Σινά. Υπό την αιγίδα του Ιδρύματος Αμπετείου Σχολής, ο Νικόλας Βαδής με τα μέλη του Δ.Σ. του Ιδρύματος και την **Βίλλυ Πολίτη-Ζουέ** στο Κάιρο, και στην Αθήνα ο **Μιχάλης Φλεβοτομάς**, ο **Γιώργος Καρκασσίνας** και εγώ σας υποσχόμεθα ότι θα κάνουμε το παν που περνάει από το χέρι μας ώστε αυτή η μεγάλη γιορτή για όλους μας να είναι μία οικονομική πρόταση για μία αξέχαστη εμπειρία. Όλοι αυτοί οι σχεδόν 500 Αμπετεϊανοί και φίλοι της Αμπετείου γίνονται αυτομάτως και παραλήπτες του Κάδμου. Οι περισσότεροι βέβαια ήδη λαμβάνουν το περιοδικό μας αλλά υπάρχουν πολλοί που θα τον λάβουν για πρώτη φορά. Σε όλους αυτούς τους νέους αναγνώστες του Κάδμου, επιτρέψτε μου να συστηθώ με ένα κατατοπιστικό βιογραφικό μου σημείωμα, το οποίο ακολουθεί.

Ευχαριστώ

Ο **Λάκης Πεζάς** γεννήθηκε στην **Αλεξάνδρεια** το 1945 και μεγάλωσε στην **Ηλιούπολη**. Τελείωσε το Δημοτικό το 1956 στην **Μελαγχροίνειο Σχολή** στην Ηλιούπολη και ήρθε στην **Αμπέτειο** του Ντεμερντάς για τις πρώτες δύο τάξεις του Γυμνασίου. Όταν το 1959 η Ελληνική Κοινότητα Ηλιουπόλεως αποφάσισε να προσθέσει πλήρες εξατάξιο Γυμνάσιο στο μέχρι τότε ημιγυμνάσιο της Μελαγχροίνειο Σχολής, επέστρεψε στην Ηλιούπολη, όπου κατοικούσε και αποφοίτησε από την Μελαγχροίνειο το 1963. Εγκαταστάθηκε στην **Αθήνα** και ξεκίνησε τις σπουδές του στην **Νομική Σχολή Αθηνών** αλλά στο δεύτερο έτος εγκατέλειψε την Νομική και εργάστηκε ως ρεσεπτιονίστ στο **Χίλτον Αθηνών**, ξενοδοχείο μιας εταιρείας ιδιοκτησίας, τότε, της οικογένειας Πεζά. Τις σπουδές του συνέχισε, με υποτροφία της Ελληνοαμερικανικής **Taylor Foundation**, στην **School of Hotel Administration** του **Ivy League Cornell University** στην πολιτεία της Νέας Υόρκης, απ' όπου αποφοίτησε το 1972 με πτυχίο **Bachelor of Science**. Τον Ιούλιο του 1974 εγκαταλείπει την πολλά υποσχόμενη διεθνή ξενοδοχειακή του καριέρα με την Hyatt Hotels International στο Σικάγο και αποδέχεται πρόταση του Γ. Γ. του **Ελληνικού Οργανισμού Τουρισμού, κ. Τζανή Τζανετάκη** και εργάζεται στα **Γραφεία του ΕΟΤ στη Νέα Υόρκη και Λος Άντζελες**. Το 1979 φεύγει από τον ΕΟΤ και επιστρέφει στον ιδιωτικό τομέα με τη Ναυτιλιακή εταιρεία **'K' lines Hellenic Cruises** της εφοπλιστικής οικογένειας Καβουνίδη και αναλαμβάνει χρέη διευθυντού Πωλήσεων στις δυτικές πολιτείες των ΗΠΑ με βάση το Λος Άντζελες. Το 1982 μετακομίζει στη Νέα Υόρκη με την Ελληνοαμερικανική εταιρεία τουρισμού, **Homeric Tours** και το 1986 επιστρέφει στην Αθήνα με την **American Express**. Το 1990, με προτροπή του τότε **Υπηρεσιακού Πρωθυπουργού κ. Τζανή Τζανετάκη**, ετοιμάζεται να επιστρέψει στο Δημόσιο και το 1991 αναλαμβάνει χρέη

Συμβούλου του Υπουργού Τουρισμού κ. Ιωάννη Κεφαλογιάννη και αναχωρεί, με διπλωματικό διαβατήριο, για το Τορόντο στη θέση Διευθυντού στα δύο γραφεία του ΕΟΤ στον Καναδά.

Επιστρέφει, τελικά, στην Αθήνα το 1993 και εργάζεται με την **Hellenic Tours της Ελβετικής KUONI**, την **Αμερικανογαλλική Carlson Wagon Lits** και την **Royal Olympic Cruises (ROC)** της εφοπλιστικής οικογένειας Ποταμιάνου. Μετά το κλείσιμο της ROC, εργάζεται με την **TOURGREECE της Καναδικής TRANSAT** και την **Amphitryon Tours** και συνταξιοδοτείται το 2011 μετά από 40 χρόνια στην υπηρεσία του ελληνικού τουρισμού.

Το 1996 με πρόσκληση από τους Αμπετειανούς φίλους του, τους αείμνηστους **Γιώργο Πάντο** και **Βεατρίκη Βλασσοπούλου**, καθώς και του **Νικόλα Βαδή**, γίνεται ένα από τα ιδρυτικά μέλη του **Συλλόγου Αμπετείου Σχολής** στην Αθήνα, **εφόσον ο Σύλλογος δεχεται ως ενεργά μέλη μη αποφοίτους της Σχολής**, έγινε μέλος, αργότερα, του Δ.Σ. και ανέλαβε καθήκοντα **Γενικού Γραμματέα** και την **Αρχισυνταξία του Κάδμου**. Από τις αρχές του 2018 δηλώνει ότι δεν θα είναι υποψήφιος στις επόμενες εκλογές για το Δ.Σ. θέλοντας να τραβηχτεί, στα 72 του χρόνια πλέον, και να δώσει την θέση του σε νεότερα μέλη του Συλλόγου, αλλά και για να μπορέσει να αφοσιωθεί σε άλλα ενδιαφέροντα projects που έχουν παρουσιαστεί θετικά στον ορίζοντα. Είναι μέλος στο Δ.Σ. του Ελληνοαμερικανικού Ιδρύματος **ΠΑΝΛΟΓΟΣΦΟΝΔΑΤΙΟΝ (www.PanLogosFoundation.org)** στη Νέα Υόρκη, ένα μη κερδοσκοπικό πολιτιστικό Ίδρυμα βασισμένο στα ιδανικά του Ελληνισμού, αφιερωμένο στη βελτίωση της ανθρωπότητας μέσω της διατήρησης της ελληνικής γλώσσας, της εκπαίδευσης και την προώθηση του διαπολιτισμικού δημοκρατικού διαλόγου.

Είναι σύμβουλος της Αμερικανικής εταιρείας στο Miami της Florida, **Delta World Vacations**, που ειδικεύεται στην εξυπηρέτηση της ελληνικής τουριστικής αγοράς προς την Αμερική και τον Καναδά, (Incoming North America). Η **Delta World** από το 2018 εξυπηρετεί το 65% της ελληνικής αγοράς. Είναι ενεργό μέλος του **Συνδέσμου Αιγυπτιωτών Ελλήνων**, συμμετέχοντας στην επιτροπή Πολιτιστικού, μέλος στο **Σώμα Παλαιών Προσκόπων Καΐρου** -ήταν Αεροπρόσκοπος στην Ηλιούπολη- τακτικό μέλος του **Ελληνικού Ναυτικού Ομίλου Αιγυπτιωτών** και παραμένει τακτικό και μετά το κλείσιμό του, μέλος του **Συλλόγου Ελλήνων Καΐρου** και βέβαια πάντα πιστό μέλος του **Συλλόγου Αμπετείου Σχολής**. Με λίγους και εκλεκτούς Ηλιουπολίτες φίλους του ανά τον κόσμο, ετοιμάζουν ένα Λεύκωμα για την Ηλιούπολη και την Μελαγχροϊνείο Σχολή και την ίδρυση στην Αθήνα της **“Ένωσης Ελλήνων Ηλιουπόλεως και Μελαγχροϊνείου Σχολής”** με σκοπό την καταγραφή της **Χρυσής 20ετίας της Ηλιουπόλεως 1951-1969**.

Τον Ιανουάριο του 2019, μετά από πρόσκληση του **Προέδρου του Δ. Σ. Του Ιδρύματος Αμπετείου Σχολής, Σεβασμιωτάτου Αρχιεπισκόπου Δαμιανού**, δέχεται να αναλάβει ξανά, με εκδότη τον Γ. Γ. Του Ιδρύματος, κ. Νικόλα Βαδή, την **Αρχισυνταξία του Κάδμου**, με έδρα το Κάιρο, συνεργαζόμενος με καθηγητές και μαθητές της Αμπετείου Σχολής και την προετοιμασία, προβολή και συντονισμό της **Αμπετειάδας2020**, ένα ταξίδι **ΝΟΣΤΟΣ** στο Κάιρο για τα 160 χρόνια της Αμπετείου Σχολής.

Είναι ο ιδρυτής, πρώτος πρόεδρος και ενεργό μέλος του **Pan Hellenic Chapter της Cornell Hotel Society (CHS)**, του Ελληνικού Συλλόγου αποφοίτων της σχολής του στο Πανεπιστήμιο Cornell, και πρώην αντιπρόεδρος και ενεργό μέλος του **European Chapter EMEA της CHS**.

Ο Λάκης είναι χωρισμένος, σε φιλική σχέση με την πρώην σύζυγό του, και έχει δύο παιδιά, την **Αθηνά** 29 ετών και τον **Άκη** 25 ετών. Και τα δύο του παιδιά εργάζονται στον Τουρισμό. Κατοικεί στον Άλιμο με τον γιο του.

Και τώρα πίσω στον Κάδμο...

1. Αναδημοσιεύουμε, στην αρχή, τον χαιρετισμό του **Σεβασμιωτάτου Αρχιεπισκόπου κ. Δαμιανού** σε όλους τους Αμπετεϊανούς, δύο Δελτία Τύπου από το Ίδρυμα Αμπετείου Σχολής και μία αναδημοσίευση άρθρου της καθημερινής Αθηναϊκής εφημερίδας «Δημοκρατία», σχετικά με την συνάντηση του Αρχιεπισκόπου μας με τον Άγιο Παΐσιο.

2. Λίγα λόγια από τον **Αρχισυντάκτη** του Κάδμου...γράφει ο Λάκης Πεζάς.

3. Μία νέα συνεργατίδα του Κάδμου, στην στήλη **«Αιγυπτιώτης πατέρας, Αθηναία κόρη»**, καλωσορίζουμε σ' αυτό το τεύχος, την **Έλενα Κοσσένα**, κόρη του επίτιμου προέδρου του Συνδέσμου Αιγυπτιωτών Ελλήνων, **Φύλλπου Κοσσένα** και ελπίζουμε να γίνει μία τακτική συνεργατίδα μας.

4. Ο **Νίκος Νικηταρίδης**, επίτιμο πλέον μέλος της **Ελληνικής Κοινότητας Καΐρου**, επιστρέφει στον Κάδμο με ένα άρθρο του για το **Ελληνικό Κέντρο Καΐρου**, όπου παρεμπιπτόντως Πρόεδρος είναι ο Εκδότης μας, ο Νικόλας Βαδής και μαθαίνω ότι από τον καιρό που ανέλαβε το ιστορικό Κέντρο, το εστιατόριό του έχει γίνει... πεντάστερο. Ο Κάδμος του εύχεται και ένα άστρο στο ... **Guide Michelin**.

5. Ο **Κώστας Φέρρης** επιστρέφει στον Κάδμο ως τακτικός συνεργάτης, πλέον, με αναμνήσεις από την τάξη του 1953, μέρος πρώτο, το δεύτερο στον καλοκαιρινό Κάδμο.

6. Στο **Σκίτσο του Κάδμου**, ο ζωγράφος-διαφημιστής, σκιτσογράφος στην Δημοκρατία, την καθημερινή Αθηναϊκή Εφημερίδα,

και τακτικός συνεργάτης του Κάδμου, **Σταύρος Γεωργιάδης**, σκισάρει την άφιξη του Αθηναίου Αρχισυντάκτη του Κάδμου στο αεροδρόμιο του Καΐρου για να γνωρίσει τους εκεί νέους συνεργάτες του.

7. Στη σελίδα «**Αμπετιανοί...Οικογενειακώς**» θα γνωρίσετε την όμορφη οικογένεια του Καϊρινού επιχειρηματία και Κοινοτικού παράγοντα **Στέφανου Αργυρού** που μοιράζεται πλέον την ζωή του μεταξύ Καΐρου και Αθηνών.

8. Το δεύτερο μέρος του άρθρου «**Λογική και Fuzzy Logic**» του καθηγητή Μαθηματικών της Αμπετείου και μέλους της συντακτικής επιτροπής του Κάδμου, **Αλέξανδρου Μπάση**, που έχει επίσης αναλάβει τη μορφοποίηση, σελιδοποίηση και παραγωγή του περιοδικού, είναι εδώ.

9. Η τακτική μας συνεργάτιδα **Νανά Ευσταθιάδου** επιστρέφει στη στήλη της με ένα λογοτεχνικό επικήδειο για την Παναγιά των Παρισίων και νομίζω ότι μας προτρέπει να ξαναδιαβάσουμε το βιβλίο του Βίκτωρ Ουγκώ.

10. Η **Κόριννα**, η μικρή και πανέξυπνη αδελφή του Κάδμου, πήγε στο Κολέγιο Αθηνών με «νονά» της την **Μαρία Αδαμαντίδου** και θριάμβευσε.

11. Ο φιλόλογος καθηγητής της Αμπετείου Σχολής και μέλος της Συντακτικής Επιτροπής του Κάδμου στην Ηλιούπολη, **Αλέξανδρος Κακαρούνας**, συνεχίζει την αρθρογραφία του με την **Ιστορία της Αμπετείου Σχολής**.

12. Ο συγγραφέας και ιστορικός ερευνητής **Άγγελος Νταλαχάνης** έκανε το δικτατορικό του πάνω στην Αιγυπτιακή ομογένεια και το βιβλίο του, από τις Πανεπιστημιακές Εκδόσεις Κρήτης, με τίτλο «**Ακυβέρνητη Παρουσία**», σήκωσε κύματα διαμαρτυρίας από πολλούς Αιγυπτιακές. Το απόσπασμα «**Το Μικρόβιο του Κοσμοπολιτισμού**» που ελπίζω να διαβάσετε προσεκτικά, δεν νομίζω ότι υπερβάλλει σε κανένα του σημείο.

13. Η τακτική μας συνεργάτιδα, η παιδική μου Καϊρινή φίλη, **Κάτια Ζιβελοπούλου**, αποφάσισε να διακόψει για ένα τεύχος την ιστορία της από την Αχιλλοπούλειο στην Αμπέττειο και μετά στην

Αθήνα και να στείλει ένα **love letter** στους **Mark Zuckerberg** και **Eduardo Saverin**, τους δύο φοιτητές του **Harvard**, ιδρυτές του **Facebook**.

14. Η φίλη, **συνεργάτιδα του Κάδμου και κόρη Ηλιουπολιτών, Μαριάνθη Καφετζή Ραφτοπούλου**, συμμετέχει στις εκλογές της 7^{ης} Ιουλίου με το κόμμα της **Νέας Δημοκρατίας, στο Βόρειο Τμήμα (B1) της Β΄ Αθηνών και της ευχόμαστε κάθε επιτυχία.**

Επί του θέματος, ο Κάδμος δημοσιεύει και προβάλλει κάθε Αιγυπτιακή πολιτικό από οποιοδήποτε κόμμα.

Το ίδιο και για τον **Αλεξανδρινό Παναγιώτη Καγκελάρη.**

15. Οι μαθητές της 3^{ης} Λυκείου της **Αμπετείου στην Ηλιούπολη** είχαν την χοροεσπερίδα τους στην **Ελληνική στέγη** το Φεβρουάριο και πέρασαν καταπληκτικά. Οι φωτογραφίες και τα βίντεο από την επιτυχημένη αυτή βραδιά το αποδεικνύουν.

16. Ο Αμπετειανός συγγραφέας -με βραβείο από την Ακαδημία Αθηνών, παρακαλώ- **Ζέφυρος Καυκαλίδης**, μέλος της Συντακτικής Επιτροπής του Κάδμου, επισκέφτηκε τελευταία την Πλατεία Φιλικής Εταιρείας στην Αθήνα και έφριξε με την κατάντια της. Η Επιτροπή Πολιτιστικού του Συνδέσμου Αιγυπτιακών Ελλήνων τον κάλεσε να μας πει το γιατί και την Δευτέρα 1^η Απριλίου μας εξήγησε τους λόγους της φρίκης του. Για όλους εσάς που δεν ήσασταν στον Σύνδεσμο εκείνο το βράδυ, το άρθρο του στον Κάδμο σας το εξηγεί.

17. Ο **φωτορεπόρτερ του Κάδμου, ο Αμπετειανός Ηλιουπολίτης Φοίβος Κυριακού**, μέλος της Συντακτικής μας επιτροπής, ταξίδεψε σε ένα μέρος που ετοιμάζομαι να πάω και εγώ το φθινόπωρο, στην ιστορική και πανέμορφη **Καππαδοκία** και τις φωτογραφίες του θα τις θαυμάσετε όπως πάντα στον Κάδμο.

18.Όταν μου έστειλε από την Ηλιούπολη ο μαθηματικός της Αμπετείου, **ο Αλέξανδρος Μπάσης**, το κείμενο για το άρθρο αυτό, έμεινα με το στόμα ανοιχτό! **Το Πείραμα του Ερατοσθένη** από μαθητές της Β΄ Γυμνασίου? Μπράβο παιδιά!

19.Ένα από τα καλλίτερα βιβλία-οδηγός για το Κάιρο και τους Έλληνες του Καΐρου είναι το βιβλιαράκι της **Μαρίας Αδαμαντίδου** «**ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ ΣΤΟ ΚΑΙΡΟ**», η τρίτη έκδοση της **Ελληνικής Κοινότητας Καΐρου το 2012**. Προσωπικά έχω αγοράσει 6 από αυτά και τα χαρίζω σε Αθηναίους φίλους και γνωστούς που ενδιαφέρονται να μάθουν για το Κάιρο και για εμάς. Είναι τόσο καλογραμμένο, διαβάζεται εύκολα, με καταπληκτικές φωτογραφίες της Μαρίας και σου δίνει όλες τις λεπτομέρειες που χρειάζεσαι ώστε να μάθεις για την ωραία μας και αξέχαστη πόλη του Καΐρου. Το απόσπασμα που διάλεξα και ελπίζω να διαβάσετε στον Κάδμο είναι «**Η Ελληνική Παροιμία του Καΐρου και η δράση της**».

Αν δεν έχετε το βιβλίο και θέλετε να το αγοράσετε, νομίζω ότι ο Σύνδεσμος έχει ακόμα μια ποσότητα. Αν όχι, στείλτε μου ένα μέιλ και θα σας το βρω εγώ. Τα χρήματα πάνε στο κοινωνικό έργο του Συνδέσμου.

19. Και βέβαια δεν μπορεί να κυκλοφορήσει ο Κάδμος χωρίς τα καταπληκτικά ποιηματάκια του **Λάμπρου Μπενοβία**.

20. Χάσαμε τρεις καταπληκτικούς Αιγυπτιώτες αυτό το διάστημα, τον Αλεξανδρινό **Χρήστο Χριστοφίδη**, Α΄ Αντιπρόεδρο του Συνδέσμου και ένα **μεγάλο φίλο της Αμπετείου Σχολής**, τον αξιόλογο καλλιτέχνη Βασίλη Βασιλείου και τον δικό μας **Μιλτιάδη Ραδόπουλο Μαρνέλλο**. Για τον φίλο μου τον Μίλτο ετοιμάζουμε ένα ειδικό αφιέρωμα στον επόμενο Κάδμο και ζητάμε σήμερα από όλους σας που γνωρίζετε και αγαπούσατε τον Μίλτο να μας γράψετε, ώστε τα γράμματά σας να γίνουν ένα με το αφιέρωμα.

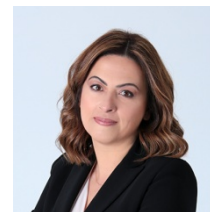
Καλό διάβασμα φίλοι μου και καλό καλοκαίρι!



Η Αλεξανδρινή καλλονή... σκίτσο του Αλεξ Γκρέις

Αιγυπτιώτης πατέρας, Αθηναία κόρη

Γράφει η Έλενα Κοσσένα



Η Ελένη Κοσσένα του Φιλίππου γεννήθηκε στην Αθήνα το 1976 από Αιγυπτιώτες Έλληνες που επαναπατρίστηκαν τη δεκαετία του 1960. Μεγάλωσε στον Αγ. Νικόλαο Αχαρνών και σήμερα ζει στα Άνω Πατήσια με τον σύζυγό της, και την τετράχρονη κόρη τους.

Είναι δικηγόρος Παρ' Αρείω Πάγω και διαθέτει πολυετή εμπειρία σε υποθέσεις αστικών, εμπορικών και ναυτιλιακών υποθέσεων. Έχει συμμετάσχει σε δεκάδες συνέδρια στην Ελλάδα και στο εξωτερικό ενώ άρθρα και ομιλίες της έχουν δημοσιευτεί στο νομικό τύπο. Έχει λάβει πτυχίο Νομικής από το Α.Π.Θ. και μεταπτυχιακούς τίτλους σπουδών από το University of Kent (LL.M. in International Commercial Law) και το ALBA (Msc in Business Law for Law Practitioners). Είναι ενεργό μέλος του Συνδέσμου Αιγυπτιωτών Ελλήνων και αρκετών επιστημονικών σωματείων. Στις δημοτικές εκλογές Μαΐου 2019 συμμετείχε ως υποψήφια Δημοτική Σύμβουλος στο Δήμο Αθηναίων με το Συνδυασμό «Αθήνα Ψηλά» του Κ. Μπακογιάννη. Αν και δεν έλαβε αρκετές ψήφους για να εκλεγεί, θεωρεί το αποτέλεσμα ικανοποιητικό, για πρώτη φορά, και ευχαριστεί τους Αιγυπτιώτες που την στήριξαν.

Μεγάλωσα σε μια αμιγώς Αιγυπτιώτικη οικογένεια. Παππούδες και γιαγιάδες, πατέρας και μητέρα όλοι μεγαλωμένοι στη χώρα του Νείλου. Οι μνήμες που ανακαλώ από την παιδική μου ηλικία συμπεριλαμβάνουν αραβικές λέξεις, κυριακάτικα τραπέζια με μολοχία, εκδηλώσεις στο Σύλλογο και φυσικά επαναλαμβανόμενες (αλλά πάντα πολύ διασκεδαστικές) αφηγήσεις από τα χρόνια της ζωής στην Αίγυπτο.

Η επιρροή της αιγυπτιώτικης οικογένειάς μου στη διαμόρφωση του χαρακτήρα μου υπήρξε καταλυτική. Από αυτήν πήρα τα πρώτα, κι ίσως τα σημαντικότερα μαθήματα για την κοινωνία, την ηθική και τις αξίες. Κάποια από αυτά θέλω να τα μοιραστώ μαζί σας και τα παραθέτω παρακάτω.

1. Η ζωή είναι απρόβλεπτη

Τη μια ημέρα μπορείς να ζεις στη Μανσούρα και την επόμενη να παίρνεις το καράβι για τον Πειραιά αποχαιρετώντας για πάντα τον τόπο που μέχρι τότε ήξερες. Η ζωή είναι ένα ταξίδι κι εμείς πρέπει να είμαστε προετοιμασμένοι για κάθε θάλασσα και για κάθε λιμάνι.

2. Αγώνας και προσπάθεια για μια καλύτερη ζωή

Η οικογένεια εγκαθίσταται στην Αθήνα και ο αγώνας για μια καλύτερη ζωή ξεκινά. Με προσπάθεια από όλα τα μέλη της. Με σπουδές και ταυτόχρονη σκληρή εργασία. Τίποτα δεν είναι δεδομένο και τίποτα δεν χαρίζεται. Η προσωπική μας διαδρομή χτίζεται με αγώνα και προσπάθεια.

3. Σεβασμός στη διαφορετικότητα

Ζούσαμε σε χώρα με κατοίκους άλλου χρώματος, άλλης γλώσσας κι άλλης θρησκείας. Παρόλα αυτά μιλούσαμε ελεύθερα τη γλώσσα μας, λατρεύαμε ανεμπόδιστα τη θρησκεία μας και ήταν απολύτως σεβαστά τα ήθη και τα έθιμά μας. Όλοι είναι διαφορετικοί αλλά όλοι είναι ίσοι.

4. Η ευγένεια είναι στάση ζωής κι όχι αδυναμία

Απευθυνόμαστε σε όλους με ευγένεια και με σεβασμό. Λέμε «καλημέρα», «παρακαλώ» και «συγγνώμη». Συμπεριφερόμαστε με τον ίδιο τρόπο που θέλουμε να μας συμπεριφέρονται. Η ευγένεια δεν είναι αδυναμία. Είναι στοιχείο άρρηκτα συνδεδεμένο με την αισθητική, την κουλτούρα και την Αιγυπτιώτικη καταγωγή μας.

Τα εγκαίνια του Ελληνικού Κέντρου Καΐρου



Γράφει ο Νίκος Νικηταρίδης

Το Ελληνικό Κέντρο Καΐρου ιδρύθηκε το 1893 με πρωτοβουλία του διπλωματικού πράκτορα Ν. Σκωτίδη. Αναλυτικότερα, το σωματείο αυτό υπήρξε η αφετηρία για την ίδρυση το 1904 της Ελληνικής Κοινότητας Καΐρου. Η πρωτοβουλία για την ίδρυσή του ανήκει στον τότε διπλωματικό πράκτορα της Ελλάδος Ν. Σκωτίδη, που βλέποντας πως χρειαζόταν ένα σωματείο για να συγκεντρώνεται η παροικία, έστειλε 250 προσκλήσεις σε παροικιακούς παράγοντες παροτρύνοντας τους να ενεργοποιηθούν προς το σκοπό αυτό. Λίγες μέρες αργότερα, στις 11/4/1893, παρουσιάστηκαν στη συγκέντρωση μόνο 21 πάροικοι. Συγκροτήθηκε τότε μια προσωρινή επιτροπή από τους Α. Συνοδινό, Κ. Ξενάκη, Π. Κότσικα, Α. Χέλμη, Α. Ρόστοβιτς, Θ. Ρισσέ, Σ. Καλοτά, Ν. Τσιγαδά, Μ. Βενέτη, Γ. Ακάβαλλο και Μ. Λαντζ που ανέλαβε την υλοποίηση του στόχου. Η επιτροπή εργάστηκε εντατικά και σε λίγους μήνες πραγματοποιήθηκαν εκλογές για την ανάδειξη του πρώτου Δ.Σ. Πρώτος πρόεδρος εξελέγη ο Α. Ρόστοβιτς, αντιπρόεδροι οι Ν. Τσανακλής και Α. Συνοδινός, γεν. γραμματέας ο Β. Βενέτης και ταμίας ο Ν. Τσιγαδάς.

Το Κέντρο αποτέλεσε βασικό χώρο ψυχαγωγίας των Ελλήνων του Καΐρου, φιλοξένησε πάμπολλες εορταστικές εκδηλώσεις εθνικού ή φιλανθρωπικού χαρακτήρα, διενέργησε εράνους μεταξύ των μελών του για διάφορους σκοπούς, παλαιότερα εκτός από εστιατόριο διέθετε αίθουσα μπριτζ, μπιλιάρδου, κ.ά., οργάνωσε πολλές καλλιτεχνικές δεξιώσεις και δεξιώσεις Ελλήνων επισήμων, διαλέξεις, χορούς, κτλ., ενώ στους χώρους του γινόταν ο παμπαροικιακός εορτασμός της 25^{ης} Μαρτίου.

Πάνω από έναν αιώνα μετά, συνεχίζοντας τη διαδρομή του στον αιγυπτιακό χρόνο, το Κέντρο λειτουργεί στις μέρες μας βασικά σαν εστιατόριο, στο οποίο συχνάζουν και μη μέλη διαφόρων εθνοκοινοτήτων και ειδικότερα ζωγράφοι, δημοσιογράφοι, ηθοποιοί, κτλ., τα τελευταία χρόνια δε, στην αίθουσα του λαμβάνουν χώρα οι Συνελεύσεις της Ελληνικής Κοινότητας Καΐρου.

Γυρίζοντας το χρόνο πίσω, και συγκεκριμένα στις 4/3/1894 οπότε και πραγματοποιήθηκαν τα επίσημα εγκαίνια του, θα παρουσιάσουμε ως ιστορικό τεκμήριο μέσα από ένα άρθρο του αλεξανδρινού «Ταχυδρόμου» που δημοσιεύτηκε την επομένη, τα όσα συνέβησαν κατά τη διάρκεια τους:

«Η ημέρα αυτή οφείλει να χαραχθή ανεξίτηλοις γράμμασιν εις τας δέλτους της ιστορίας του εν τη αρχαία ταύτη πρωτευούση των Χαλιφών διαβιούντος ελληνικού πληθυσμού. Υπερμόριοι Έλληνες, αποτελούντες το ήμισυ περίπου των εν τη πόλει ταύτη εγκατεστημένων ευρωπαϊών, εστερούντο μέχρι την σήμερον εντευκτηρίου, λέσχης, σωματείου, κέντρου τινός τέλος, εν ω συνεργομένοι ν' ανταλλάσωσι τας εαυτών ιδέας, να συσκέπτονται περί των την παροικίαν αφορώντων ζητημάτων και αποτελούντες ισχυράν φάλαγγα να δύνανται ν' αντιμετωπίζωσι πάντα τυχόν κίνδυνον, πάσαν κατά της ευημερίας της ολομελείας επιβουλήν. Πάντες οι εχέφρονες προ πολλού ήδη επεθύμουν να ίδωσι πραγματοποιημένας τας άνω εκθεθείσας ιδέας, εν τούτοις ελλείψει καταλλήλου πρωτοβουλίας το τοιούτον εθεωρείτο ως λαμπρόν όνειρον.

Σήμερα το όνειρο τούτον εγένετο πραγματικότης, το ιδεώδες ίνδαλμα έλαβε σάρκα και οστά, και η εν Καΐρω ελληνική παροικία έχει το "κέντρον" της και κέντρον όπερ προώριστα να συγκεντρώση τον ανά την αχανή πρωτεύουσαν της Αιγύπτου διεσπαρμένον ελληνισμόν, κέντρον αριθμούν ήδη 280 μέλη, έξων 79 μέτοχοι, και τούτο χάρις τη φιλοπάτριδι μερίμνη του ρέκτου και φιλοπροόδου ημών πρόξενου κ. Σκωτίδου, όστις ως αληθής πατήρ των υπό την επίβλεψιν του εμπειστευομένων τέκνων, πάσαν κατέβαλε προσπάθειαν προς αναπλήρωσιν της δια τε την ηθικήν και υλικήν ευημερίαν αυτών αναγκαίας ελλείψεως ταύτης. Χάριτες επίσης οφείλονται προς το πολυειδώς δια την επιτυχίαν του ιερού σκοπού μοχθήσαν διοικητικόν συμβούλιον και ιδία τον φιλογενή πρόεδρον αυτού αξιότιμον κ. Αλεξ. Ρόστοβιτς βέη.

Προ της 10^{ης} ήδη ώρας της πρωΐας ήρξαντο συρρέοντα τα εγγεγραμμένα μέλη, συνοδευόμενα και υπό φίλων των, εις το κατάστημα του κέντρου, κατά ομάδας προσηνέστατα γινόμενοι δεκτοί υπό μελών του διοικητικού συμβουλίου, περί την 10^{ην} δε, αι ευρείαι αίθουσαι του καταστήματος ήταν υπερπλήρεις εκλεκτού κόσμου. Άπαντες συνεχαίροντο αλλήλοις επί τω ευτυχεί γεγονότι, ευχόμενοι υπέρ της προόδου του εθνοφελούς σωματείου.

Καταλληλότερον δια τον προς ον προώριστα σκοπόν και την σπουδαιότητα της ελληνικής παροικίας κατάστημα ουδ' ο μάλλον απαιτητικός ηδύνατο να επιθυμήση. Κεντρικόν, κεντρικώτατον μάλιστα, απένταντι της δυτικής θύρας του κήπου της Εσβεκίας κείμενον αποτελεί αληθές κεντρικόν "Κέντρον". Αι ευρείαι και φωτεινόταται αυτού αίθουσαι πλουσίως και καταλληλότατα επιπλωμένα, ο ευρύτατος και καθ' όλην την δεκαπεντάμετρον πρόσοψιν του καταστήματος διήκων εξώστης ανθοστόλιστος και δια ελληνικών και αιγυπτιακών σημαιών εστολισμένος, ευφρόσυνον εμποιούσι τω εισερχχομένω εντόπωσιν.

Περί την 10 ½ αφικνείται ο πρόξενος ημών κ. Σκωτίδης, μετ' αυτόν δε ο αρχιεπίσκοπος Σιναίου κ. Πορφύριος και ο μητροπολίτης Λιβύης κ. Ιγνάτιος μετά του υπ' αυτόν κλήρου, αμέσως δε άρχεται ο αγιασμός, μετά τη λήξιν του οποίου εψάλη το πολυχρόνιον του βασιλέως, μεθ' ο ο Σεβ. Μητροπολίτης Λιβύης εξητωκραύγασε τρις υπέρ του βασιλέως των Ελλήνων, του ελληνικού έθνους και της ορθοδοξίας, εκάστην δε ζητωκραυγήν ενθουσιωδώς επανέλαβον οι πολυπληθείς παριστάμενοι.

Μετά τον αγιασμόν, ο φιλοπρόδος ημών πρόξενος κ. Σκωτίδης, ως αφετηρίαν του λαμβάνων το λόγον "η ισχύς εν τη ενώσει", εξιστόρησε τα προκαταρκτικά της ιδρύσεως, την επαισθητήν ανάγκην, τον σκοπόν του σωματείου και τα από τούτο υπέρ της προόδου της ελληνικής παροικίας πηγάσοντα ευεργετήματα, τον δίκαιον απονείμας έπαινον τω Διοικητικώ Συμβουλίω, ζωηρός χειροκροτηθείς ότε κατέστρεψε τον λόγον. Μετ' αυτόν έλαβε τον λόγον ο διακεκριμένος νομομαθής και δεινός του λόγου χειριστής κ. Αθανασάκης, όστις δι' ολίγων μεν, πλην βαρυσημάντων, ανέπτυξε τας υπό του σωματείου τη ομογενεί παροικία προσγενησομένας ωφελείας, δεξόμενος τα συχαρητήρια των πλησιεστέρων μετά τα ραγδαία χειροκροτήματα απάντων των παρισταμένων και ούτω έληξεν η τελετή, επισφραγισθείσα υπό γενναίων σπονδών καμπανίτου και ελληνικού κονιάκ».

[Για περισσότερες πληροφορίες σχετικά με την ιστορική πορεία του Κέντρου μπορεί κανείς να ανατρέξει στο βιβλίο της Β. Πολίτη «Ελληνικό Κέντρο Καΐρου-Το Σπίτι της Παροικίας, 1893-2013», Κάιρο 2015]

[Στις φώτο οι προσκλήσεις εκδηλώσεων του Ελληνικού Κέντρου Καΐρου της δεκαετίας του '80]

ΔΙΑΛΕΞΙΣ

ΤΟ ΕΛΛΗΝ. ΚΕΝΤΡΟ ΚΑΪΡΟΥ

ΚΑΛΕΙ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΙΑΝ
ΤΗΝ ΤΕΤΑΡΤΗ 3 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1975
ΚΑΙ ΩΡΑΝ 7,30 μ.μ.

ΤΗΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΝ ΤΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΗΣ ΕΚΚΛΕΚΤΗΣ
ΔΙΑΛΕΚΤΡΙΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

ΒΙΣΜΗΝΗΣ ΚΑΡΑΜΑΛΗ
ΜΕ ΘΕΜΑ

ΓΝΩΡΙΣΑΤΕ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(ΚΡΗΤΗ - ΡΟΔΟΣ)

ΜΕ ΠΡΟΒΟΛΕΣ ΕΓΧΡΩΜΩΝ ΔΙΑΦΑΝΙΩΝ

ΣΑΣ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΚΑΪΡΟΥ

ΤΟ Σάββατο 24 Δεκεμβρίου 1977

ΣΕ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΕΟΡΤΑΣΤΙΚΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ

ΜΟΥΣΙΚΗ ΣΤΕΡΕΟ ΜΕ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΕΣ ΕΠΙΤΥΧΙΕΣ
ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΑ ΗΧΟΓΡΑΦΗΜΕΝΕΣ
ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΩΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΒΡΑΔΥΑ

**ΕΚΚΛΕΚΤΟΝ
ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟΝ
ΔΕΙΠΝΟΝ**

ΤΟΜΠΟΛΑ ΜΕ ΠΟΛΛΑ ΔΩΡΑ ΚΑΙ ΜΕ ΠΡΩΤΟ ΛΑΧΝΟ
ΕΝΑ ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΟ ΕΙΣΙΤΗΡΙΟ

Κάϊρον - Αθήναι - Κάϊρον

ΜΕ ΤΑ ΥΠΕΡΠΟΛΥΤΕΛΗ ΑΕΡΟΣΚΑΦΗ ΤΗΣ

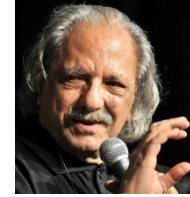
ΟΛΥΜΠΙΑΚΗΣ

ΦΑΝΤΑΣΜΑΓΟΡΙΚΟΣ ΔΙΑΚΟΣΜΟΣ

ΕΙΣΟΔΟΣ, ΔΕΙΠΝΟΝ ΚΑΙ ΚΟΤΙΓΪΟΝ Γ.Δ. 500

Κράτησις τραπεζιών καθημερινώς από 7 - 10 μ.μ.

Ο Κώστας Φέρρης



Η Τάξη του '53 Μέρος 1^ο

Να γράψω κάτι για τον Κάδμο...

Ναι, αλλά τι; Τι γράφαμε τότε για τον Κάδμο; Υποτίθεται πως ο Κονάς δεν έκανε καμμία λογοκρισία. Όμως κάποτε που έγραψα δύο σατιρικά ποιηματάκια (το ένα τον αφορούσε) αντικατέστησε το όνομά μου με το ψευδώνυμο «ο...Αστείος» Ήταν σα να ακύρωνε τη σατιρική διάθεση του γραφτού, και να την εμφάνιζε απλώς ως «αστειάκι». Και... παρέλειψε το όνομά μου, για... να μη μ' εκθέσει! Εντάξει, αλλά εμείς γράφαμε κάποια κείμενα ως εκθέσεις, αλλά με τα στοιχεία της επικαιρότητας (εκδρομές, εκδηλώσεις κ.λ.), ή για να εκφράσουμε τα αισθήματά μας. Δεν έλειπε η Αίγυπτος από τις περιγραφές. Ήταν όμως περισσότερο Ιστορική, Μυθική ή άλλο αυτή η Αίγυπτος, και σπανίως αναφέρονταν στην καθημερινή της πραγματικότητα.

Έτσι, αποφάσισα σ' αυτό το πρώτο κείμενο για τον Κάδμο, να καλύψω (όσο μπορώ) αυτές τις αισθήσεις και τις αισθητικές απολαύσεις του καιρού μας, επιχειρώντας μια επικαιροποίηση του «τότε». Σα να είμαι στο 1953, στην 6^η Γυμνασίου, κι εκφράζομαι ελεύθερα, χωρίς λογοκρισίες. Αποσπασματικά, χωρίς συνδέσεις μεταξύ τους, όσα θυμάμαι τέλος πάντων.

Τι να πω λοιπόν γι αυτή την υγρή μυρωδιά του Νείλου, που σε μεθάει.

Ή για τις μυρωδιές της γειτονιάς με τη μολοχία που ψήνει η Ουμ Σαλάχ και τη μπιλίλα του περαστικού πλανόδιου, ή το Αργισούς ενός άλλου πλανόδιου.

Το σκίτσο του ΚΑΔΜΟΥ

Του Σταύρου Γεωργιάδη



Αμπετιανός και ... οικογενειακός – Η οικογένεια του Στέφανου Αργυρού. Μεταξύ Καΐρου και Αθηνών –

Γράφει ο Λάκης Πεζάς



Τρίτη γενιά Αιγυπτιώτης είναι ο Αμπετιανός οικογενειάρχης Στέφανος Αργυρού που φιλοξενεί ο Κάδμος σ' αυτό του το τεύχος. Ένας πραγματικός “Bycoastal” επιχειρηματίας που μετακινείται μεταξύ Αθηνών και Καΐρου λες και πάει Βούλα-Σύνταγμα. Ο Στέφανος νιώθει άνετος σαν σπίτι του το ίδιο στους πολυσύχναστους δρόμους του Καΐρου, όσο και στους ήσυχους της Βούλας, όπου έχει εγκατασταθεί τελευταία η οικογένεια Αργυρίου στην Αθήνα.



Από αριστερά ο Στέφανος, ο Φάντι Αλφόνς, σύζυγος της Μελίνας, η Μαρία Φουμελή, σύζυγος του Χρίστου, ο γιος, με το όνομα του παππού του, Χρίστος, οι κόρες Μελίνα και Ναταλία, η μαμά Χριστίνα με την εγγονή Ελεάννα, κόρη του Χρίστου και της Μαρίας.

Από αριστερά ο γιος Χρίστος, η κόρη Μελίνα, ο Στέφανος, η κόρη Ναταλία και η Χριστίνα Αργυρίου.



Λογική και Ομιχλώδης Λογική (Fuzzy Logic) Μέρος 2^ο

του Αλέξανδρου Μπάση,
Καθηγητή Μαθηματικών της Αμπετείου



Η παρουσίαση του θέματος έγινε την 28η Απριλίου 2018, στο Πανεπιστήμιο του Καΐρου, κατά την διάρκεια βραδιάς αφιερωμένης στην Ελληνική Φιλοσοφία, μετά από πρόσκληση της Προέδρου του Τμήματος Φιλοσοφίας του Πανεπιστημίου, Dr. Hoda El Khouly. Στην εκδήλωση συμμετείχαν και μαθήτριες/τές της Αμπετείου Σχολής, που παρουσίασαν αποσπάσματα από την Αντιγόνη του Σοφοκλέους, καθώς και παραδοσιακούς ελληνικούς χορούς.

Στο προηγούμενο τεύχος του περιοδικού ΚΑΛΜΟΣ είχε δημοσιευθεί το 1^ο μέρος της παρουσίασης, το οποίο αναφερόταν στην εξέλιξη της Λογικής από τον Αριστοτέλη μέχρι σήμερα.

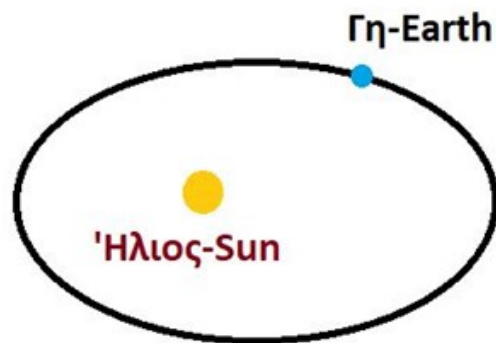
Στο παρόν τεύχος δημοσιεύεται το 2ο (και τελευταίο) μέρος, το οποίο αφορά στην Ομιχλώδη Λογική (Fuzzy Logic).

Βεβαιότητα και Ντετερμινισμός (Αιτιοκρατία)

Από τον Αριστοτέλη και μετά, επί 2.300 χρόνια, η επιστήμη προχώρησε ανάγοντας σε θεό την Λογική. Οι επιστήμονες δημιούργησαν πρότυπα (μοντέλα) βεβαιότητας και καθόρισαν (determined) την πορεία μας. Με αυτά τα μοντέλα φθάσαμε σε υψηλά επίπεδα ιατρικής τεχνολογίας, μηχανικής και ο άνθρωπος πέταξε ως το φεγγάρι και έστειλε ρομπότ ακόμη πιο πέρα.

Βεβαιότητα και Ντετερμινισμός στην νευτώνεια Μηχανική

Ένα κλασικό παράδειγμα Βεβαιότητας και Ντετερμινισμού έχουμε στην Μηχανική που διατύπωσε ο Ισαάκ Νεύτων.



Κάθε στιγμή μπορούμε να καθορίσουμε με βεβαιότητα και τη θέση και την ταχύτητα (ορμή) της Γης στην ελλειπτική τροχιά της γύρω από τον Ήλιο.

Και ξαφνικά ...

Η Βεβαιότητα και ο Ντετερμινισμός κατέρρευσαν!

Η Αρχή της Αβεβαιότητας του Heisenberg (Werner, 1901 – 1976)

Στα 1926, η μελέτη της συμπεριφοράς των υποατομικών σωματιδίων (πρωτόνια, νετρόνια, ηλεκτρόνια κλπ.) οδήγησε στη διαπίστωση ότι η μηχανική του Νεύτωνα δεν μπορεί να εφαρμοσθεί σε αυτά τα επίπεδα.

Δεν είναι δυνατός ο ταυτόχρονος προσδιορισμός θέσης και ορμής (ταχύτητας).

Αυτό οδήγησε στην ανάγκη της **ΕΠΕΚΤΑΣΗΣ** των νόμων της μηχανικής, ώστε να περιλαμβάνει και την κλασική (νευτώνεια) μηχανική, αλλά και τη νέα πραγματικότητα στον υποατομικό κόσμο, τον κόσμο των κβάντων, δηλαδή των πολύ μικρών αυτών υποατομικών ποσοτήτων. Έτσι, προτάθηκε η **κβαντομηχανική**, η οποία εδράζεται στη **στατιστική/πιθανοθεωρητική** σκοπιά, σχετικά με τη θέση και την ταχύτητα (ορμή) ενός υποατομικού σωματιδίου. Η θέση και η ορμή (ταχύτητα) των υποατομικών σωματιδίων προσεγγίζονται μόνο με πιθανότητες, δηλαδή με τιμές ανάμεσα στο 0 και το 1, πράγμα το οποίο σημαίνει **μη ντετερμινισμό** και κατ' ακολουθία **θολό-ομιγλώδες (fuzzy) τοπίο** ως προς τον προσδιορισμό τους.

Όσο περνούμε από τον υποατομικό κόσμο προς τον δικό μας, οι πιθανότητες τείνουν ή προς το 0 (ψευδές) ή προς το 1 (αληθές), επαναφέροντας έτσι στο προσκήνιο την κλασική (νευτώνεια) μηχανική.

Η Ομιγλώδης Λογική

Το μη προσδιορίσιμο της κβαντομηχανικής οδήγησε στην **ΕΠΕΚΤΑΣΗ** και αυτής ακόμη της **απόλυτης Λογικής** σε ένα σύστημα που να δίνει σε μία δήλωση τη δυνατότητα να παίρνει **ΚΑΙ** τιμές μεταξύ 0 (ψευδές) και 1 (αληθές). Έτσι, προτάθηκε η Ομιγλώδης (ή Σκιώδης ή Θολή) Λογική. Ο διεθνής όρος είναι **Fuzzy Logic**.

Η Ομιγλώδης Λογική δεν είναι κάτι καινούργιο

Κάποιοι αρχαίοι φιλόσοφοι είχαν προτείνει την εισαγωγή της πιθανότητας στον τρόπο του σκέπτεσθαι. Ανάμεσά τους ο Ηράκλειτος από την Έφεσο, ο Σωκράτης από την Αθήνα και ο Στωικός Παναίτιος από την Ρόδο. Ειδικά ο Παναίτιος επέμενε πως στον τρόπο σκέψης μας πρέπει να εισαχθεί το πιθανό. Πάντοτε, μεταξύ του ΝΑΙ και του ΟΧΙ υπάρχει ένα ΙΣΩΣ. Μεταξύ ΑΣΠΡΟΥ και ΜΑΥΡΟΥ υπάρχουν αποχρώσεις του ΓΚΡΙ.

Παράδειγμα Σκέψης στην Ομιγλώδη Λογική

Η δήλωση «ο αριθμός 1.000.000 είναι μεγάλος» έχει ένα «βαθμό αλήθειας». Ο βαθμός αλήθειας αυξάνει (τείνει προς το 1) όσο μεγαλύτερος γίνεται ο αριθμός, ενώ ελαττώνεται (τείνει προς το 0) όσο μικρότερος γίνεται ο αριθμός.

Η πιθανότητα αυτή (βαθμός αλήθειας) μπορεί να εκφρασθεί με το εξής κλάσμα:

$$\frac{x}{x + 1.000.000}$$

Αν το x αντικατασταθεί με το 10.000, το κλάσμα παίρνει την τιμή $0,0099 = 0,99\%$.

Δηλαδή ο αριθμός 10.000 έχει πιθανότητα να είναι μεγάλος μόνο 0,99% (λιγότερο από 1%).

Αν το x αντικατασταθεί με το 1.000.000, το κλάσμα παίρνει την τιμή $0,5 = 50\%$. Δηλαδή ο αριθμός 1.000.000 έχει πιθανότητα 50% να είναι μεγάλος.

Αν το x αντικατασταθεί με το 100.000.000, το κλάσμα παίρνει την τιμή $0,99 = 99\%$. Δηλαδή ο αριθμός 100.000.000 έχει πιθανότητα 99% να είναι μεγάλος.

Ας σημειωθεί ότι η επιλογή του αριθμού 1.000.000 στον παρονομαστή είναι τυχαία-αυθαίρετη και μπορεί να αλλαχθεί.

Το τέλος της βεβαιότητας

Τίτλος βιβλίου του Ilya Romanovich Prigogine (βλ. πιο κάτω). Αναφέρει πως «Όσο περισσότερα μαθαίνουμε για το σύμπαν μας, τόσο πιο δύσκολα πιστεύουμε στον ντετερμινισμό» και πως «φαίνεται ότι πρέπει να εγκαταλείψουμε τον Αριστοτέλη και να επιστρέψουμε στον **σκοτεινό** Ηράκλειτο».

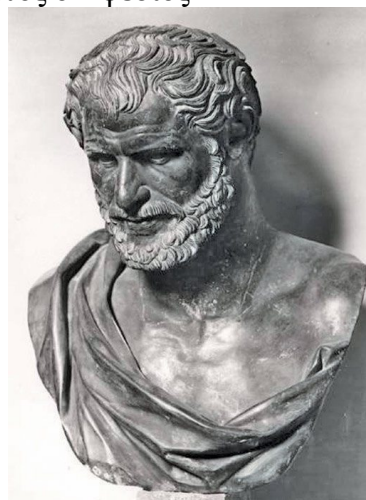


Ilya Romanovich Prigogine (1917 – 2003)

Γεννήθηκε στην Μόσχα και από το 1921 έζησε στις Βρυξέλλες.

- Χημικός Μηχανικός – Ειδίκευση στην εμπλοκή της κβαντομηχανικής στη δομή των διαλυμάτων
- 1977 Βραβείο Νόμπελ Χημείας
- Καθηγητής του Université Libre των Βρυξελλών και του Texas University
- Πρόεδρος του Ιδρύματος Solvay (βιομηχανική χημεία) των Βρυξελλών

Ηράκλειτος ο Εφέσιος



- Γεννήθηκε στην Έφεσσο πιθανόν το 544 π.Χ.
- Απεβίωσε σε ηλικία περίπου 60 ετών
- Γιος του Βλόσωνος

Γνωρίζουμε ότι ο Ηράκλειτος έγραψε ένα έργο, το «Περί φύσιος», το οποίο δεν διασώθηκε. Ο Διόδωτος διευκρινίζει πως αναφερόταν στην ορθή διοίκηση μιας πολιτείας, αντλώντας στοιχεία και αναλογίες από την φύση. Έχουν διασωθεί από τους επόμενους φιλοσόφους 146 αποσπάσματα. Καθώς τα αναφερόμενα από τον Ηράκλειτο είναι ενίοτε θολά, χαρακτηρίστηκε ως ο «σκοτεινός φιλόσοφος».

Ακολουθούν κάποια χαρακτηριστικά αποσπάσματα με τις σχετικές αναφορές και με απόδοση στην νεοελληνική.

| ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ | ΝΕΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ |
|--|--|
| (B49) εἷς ἐμοὶ μύριοι, (ἐὰν ἄριστος ᾦ̄). Theodorus Prodrōmus, Lettres, I. | ο ένας για μένα ισοδυναμεί με μύριους, αν είναι άριστος. |
| (B48) τῷ σὺν τόξῳ ὄνομα βίος, ἔργον δὲ θάνατος. Etymologicum magnum, Article : βιός | το όνομα του τόξου είναι βίος, έργον του όμως είναι ο θάνατος. |

| | |
|---|---|
| <p>(B47) <i>μη εἰκῆ περι τῶν μεγίστων συμβαλλόμεθα.</i></p> <p>Diogenes Laertius, Lives and Opinions of Eminent Philosophers, IX, 73.</p> | <p>να μη εκφέρουμε αλόγιστα συμπεράσματα περί των μεγίστων ζητημάτων.</p> |
| <p>(B44) <i>μάχεσθαι χρῆ τὸν δῆμον ὑπὲρ τοῦ νόμου ὅκωσπερ τείχεος.</i></p> <p>Diogenes Laertius, Lives and Opinions of Eminent Philosophers, IX, 2.</p> | <p>οι πολίτες πρέπει να μάχονται υπέρ του νόμου, όπως ακριβώς υπερασπίζονται τα τείχη.</p> |
| <p>(B33) <i>νόμος καὶ βουλῆ πείθεσθαι ἐνός.</i></p> <p>Clement of Alexandria, Stromateis, V, 115, 2.</p> | <p>νόμος είναι και η υπακοή στην βούληση του ενός.</p> |
| <p>(B45) <i>ψυχῆς πείρατα ἰὼν οὐκ ἂν ἐξεύροιο, πᾶσαν ἐπιπορευόμενος ὁδόν· οὕτω βαθὺν λόγον ἔχει.</i></p> <p>Diogenes Laertius, Lives and Opinions of Eminent Philosophers, IX, 7.</p> | <p>δεν θα μπορούσες, όσο και αν προχωρήσεις, να εύρεις τα πέρατα της ψυχής, έστω και αν ακολουθήσεις όλους τους δρόμους· τόσο βαθύ λόγο έχει.</p> |
| <p>(B41) <i>εἶναι γὰρ ἐν τὸ σοφόν, ἐπίστασθαι γνώμην, ὅτῃ ἐκυδέρνησε πάντα διὰ πάντων.</i></p> <p>Diogenes Laertius, Lives and Opinions of Eminent Philosophers, IX, 1.</p> | <p>διότι μία είναι η σοφία, να γνωρίζει δηλαδή κανείς την βούληση, η οποία κυβερνά πάντα διά πάντων.</p> |
| <p>(B30) <i>κόσμον (τόνδε), τὸν αὐτὸν ἀπάντων, οὔτε τις θεῶν, οὔτε ἀνθρώπων ἐποίησεν, ἀλλ' ἦν αἰεὶ καὶ ἔστιν καὶ ἔσται πῦρ αἰεζῶν, ἀπτόμενον μέτρα καὶ ἀποσθεννόμενον μέτρα.</i></p> <p>Clement of Alexandria, Stromateis, V, 104, 2.</p> | <p>αυτόν εδώ τον κόσμο, ο οποίος περιλαμβάνει τα πάντα ανεξαιρέτως, ούτε κάποιος από τους θεούς ούτε κάποιος από τους ανθρώπους εδημιούργησε, αλλ' ήτο πάντοτε και είναι και θα είναι πυρ αείζων, το οποίον ανάβει κατά καθορισμένα μέτρα και σβήνει επίσης κατά μέτρα.</p> |
| <p>(B49a) <i>ποταμοῖς τοῖς αὐτοῖς ἐμδαίνομέν τε καὶ οὐκ ἐμδαίνομεν, εἶμέν τε καὶ οὐκ εἶμέν.</i></p> <p>Heraclitus, Homeric Questions, 24</p> | <p>στους ίδιους ποταμούς εισερχόμεθα και δεν εισερχόμεθα, είμαστε και δεν είμαστε.</p> |

| | |
|--|---|
| <p>(B102) τῶ μὲν θεῶ καλὰ πάντα καὶ ἀγαθὰ καὶ δίκαια, ἄνθρωποι δὲ ἅ μὲν ἄδικα ὑπειλήφασιν ἅ δὲ δίκαια.</p> <p>Porphyre, Homericæquaestiones (on Iliad Δ 4).</p> | <p>για τον θεό τα πάντα είναι ωραία και καλά και δίκαια, ενώ οι άνθρωποι άλλα μεν νομίζουν άδικα, άλλα δε δίκαια.</p> |
| <p>(B103) ξυνὸν γὰρ ἀρχὴ καὶ πέρας ἐπὶ κύκλῳ περιφερείας.</p> <p>Porphyre, Homericæquaestiones (on Iliad Ξ 200).</p> | <p>επί της περιφερείας του κύκλου η αρχή και το πέρας είναι κοινό σημείο.</p> |
| <p>(B110) ἄνθρωποις γίνεσθαι ὀκόσα θέλουσιν οὐκ ἄμεινον.</p> <p>Stobaeus, Anthology, III, I, 176.</p> | <p>για τους ανθρώπους δεν είναι άριστο να πραγματοποιούνται όσα επιθυμούν.</p> |
| <p>(B111) νοῦσος ὑγιεινὴ ἐποίησεν ἠδὺ, κακὸν ἀγαθόν, λιμὸς κόρον, κάματος ἀνάπαυσιν.</p> <p>Stobaeus, Anthology, III, I, 177.</p> | <p>η νόσος κάνει την υγεία να φαίνεται πράγμα ευχάριστο, ο λιμός τον κορεσμό, ο κάματος την ανάπαυση.</p> |
| <p>(B126) τὰ ψυχρὰ θέρεται, θερμὸν ψύχεται, ὑγρὸν ἀυαίνεται, καρφαλέον νοτίζεται.</p> <p>John Tzetzes, Commentary on the Iliad, p. 126 Hermann.</p> | <p>Τα ψυχρά θερμαίνονται, το θερμόν ψύχεται, το υγρόν ξηραίνεται, το ξηρόν υγραίνεται.</p> |
| <p>(B53) Πόλεμος πάντων μὲν πατήρ ἐστι, πάντων δὲ βασιλεύς, καὶ τοὺς μὲν θεοὺς ἔδειξε τοὺς δὲ ἄνθρώπους, τοὺς μὲν δούλους ἐποίησε τοὺς δὲ ἐλευθέρους.</p> <p>Hippolytus of Rome, The Refutation of all Heresies, IX, 9, 4.</p> | <p>ο πόλεμος είναι μεν πατήρ πάντων, αλλά και βασιλεύς πάντων, και άλλους μεν αναδεικνύει θεούς, άλλους δε ανθρώπους, και άλλους μεν καθιστά δούλους, άλλους δε ελεύθερους.</p> |

Μαθηματικοποίηση της Σκέψης του Ηρακλείτου

Μπορούμε να δημιουργήσουμε τους αντίστοιχους πίνακες της Λογικής (σύζευξης, διάζευξης, συνεπαγωγής κλπ, όπως είδαμε στο 1^ο μέρος) και για τη Σκέψη του Ηρακλείτου.

Η διαφορά βρίσκεται στο ότι πρέπει να εισαχθεί η παράμετρος του πιθανού. Ας την συμβολίσουμε με το γράμμα P (από τις λέξεις Possible/Probable). Στα επόμενα, με έντονα πλαγιαστά γράμματα είναι η εμπειροχόμενη παλιά «καλή» Λογική, η οποία απλώς επεκτείνεται (αλλά δεν καταργείται!).

Η Σύζευξη (Conjunction) –

Σκέψη A **ΚΑΙ** Σκέψη B

Υπάρχουν εννέα συνδυασμοί (περιπτώσεις):

| Σκέψη A | Σκέψη B | Σύνθετη Σκέψη A ΚΑΙ B |
|----------|----------|-----------------------|
| 1 | 1 | 1 |
| 1 | P | P |
| 1 | 0 | 0 |
| P | 1 | P |
| P | P | P |
| P | 0 | 0 |
| 0 | 1 | 0 |
| 0 | P | 0 |
| 0 | 0 | 0 |

Η Διάζευξη (Disjunction) –

Σκέψη A **Ή** Σκέψη B

Υπάρχουν εννέα συνδυασμοί (περιπτώσεις):

| Σκέψη A | Σκέψη B | Σύνθετη Σκέψη A Ή B |
|----------|----------|---------------------|
| 1 | 1 | 1 |
| 1 | P | 1 |
| 1 | 0 | 1 |
| P | 1 | 1 |
| P | P | P |
| P | 0 | P |
| 0 | 1 | 1 |
| 0 | P | P |
| 0 | 0 | 0 |

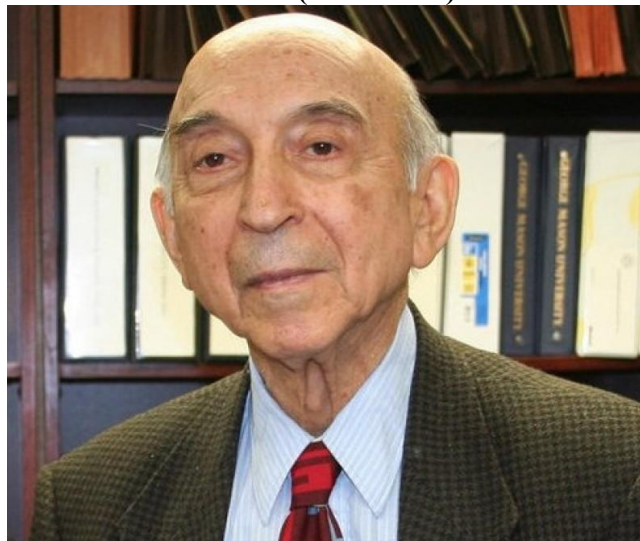
Η Συνεπαγωγή (Conditional) –

Σκέψη A **ΤΟΤΕ** Σκέψη B

Υπάρχουν εννέα συνδυασμοί (περιπτώσεις):

| Σκέψη A | Σκέψη B | Σύνθετη Σκέψη Αν A τότε B |
|----------|----------|---------------------------|
| 1 | 1 | 1 |
| 1 | P | P |
| 1 | 0 | 0 |
| P | 1 | 1 |
| P | P | P |
| P | 0 | P |
| 0 | 1 | 1 |
| 0 | P | 1 |
| 0 | 0 | 1 |

Lotfi Aliasker Zadeh (1921-2017)



- Γεννήθηκε στο Αζερμπαϊτζάν
- Καθηγητής του Πανεπιστημίου της California στο Berkley
- Μαθηματικός & επιστήμων υπολογιστών Ηλεκτρολόγος Μηχανολόγος, Ερευνητής Τεχνητής Νοημοσύνης
- **Ο πατέρας της εφαρμογής της «Ομιλώδους Λογικής» στους ηλεκτρονικούς υπολογιστές**

Ολιστικά Συστήματα

Η σκέψη του Ηρακλείτου ευνοεί εκείνα τα συστήματα, για τα οποία γίνεται πολλή συζήτηση τα τελευταία χρόνια, δηλαδή τα **Ολιστικά Συστήματα**. Στο ίδιο Σύστημα χωρούν και αντικρουόμενες σκέψεις, η κάθε μία με ένα «βαθμό αλήθειας», με μία πιθανότητα να είναι αληθείς. Από μία άποψη, η σκέψη του Ηρακλείτου ευνοεί την ανοχή και αποτρέπει τον φανατισμό.

Τρίτον τι ή μέσον ... επιβάλλεται!

Μετά από αυτήν την θεώρηση, το αξίωμα της «μη_αντίφασης» αναιρείται. Δεν αποκλείονται το μέσον ή το τρίτον. Μάλλον επιβάλλονται! Η Λογική δεν παραμερίζεται, απλά γίνεται μέρος μιας ευρύτερης σκέψης, χρησιμοποιούμενη όπου απαιτείται κάποιο εργαλείο ελέγχου.

Ας κάνουμε, λοιπόν, μία οπισθοβατική ... πρόβαση!

Για να προχωρήσουμε στο μέλλον μας πρέπει να συναντήσουμε και πάλι το παρελθόν μας!

Από τον «λογικό» Αριστοτέλη πίσω ξανά στον προηγούμενο «σκοτεινό» Ηράκλειτο!

Επί του πιεστηρίου!

Μετά την παρουσίαση του θέματος στο Πανεπιστήμιο του Καΐρου τον Απρίλιο του 2018, έγινε μία ανακοίνωση προς την διεθνή επιστημονική κοινότητα, πως οι Κινέζοι, σε συνεργασία με την Silicon Valley των Η.Π.Α., προχωρούν σταθερά προς τη δημιουργία της νέας γενιάς υπολογιστών, τους quantum computers (κβαντούπολογιστές). Η κάθε μονάδα πληροφορίας (bit) των υπολογιστών αυτών δεν θα δέχεται μόνο μία από τις πληροφορίες 0 ή 1, όπως γίνεται μέχρι σήμερα, αλλά θα δέχεται και ενδιάμεσες δεκαδικές τιμές.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Γι' όποιον επιθυμεί να ασχοληθεί περισσότερο με τους «λογικούς πίνακες» μπορεί να κατεβάσει (download) τα αντίστοιχα αρχεία από τον σύνδεσμο:

www.basis-site.net/novel

Εκεί υπάρχει και η παρουσίαση (pps) στο Πανεπιστήμιο του Καΐρου.

Η στήλη της Νανάς Ευσταθιάδη



Η Παναγία των Παρισίων

«ΜΗΝ ΜΕ ΠΕΡΙΜΕΝΕΤΕ ΑΠΟΨΕ, ΓΙΑΤΙ Η ΝΥΧΤΑ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΜΑΥΡΗ ΚΑΙ ΛΕΥΚΗ»

Μ' αυτά τα λόγια έφυγε από τη ζωή ένας ρομαντικός ποιητής, ο Ζεράρ ντε Νερβάλ, (ή Ζεράρ Λαμπρυνί), στα 47 του χρόνια (1808-1855). Αυτοκτονώντας, ίσως και να επιθυμούσε να λυτρωθεί από τη μαγεία που τον στοιχειώνει. Ένας άνθρωπος που παράλληλα μετέφρασε επιτυχώς Γκαίτε, που επηρέασε τη σουρρεαλιστική κίνηση κι αυτόν τον ίδιο τον Αντρέ Μπρετόν, ένας άνθρωπος που έλιωνε κυριολεκτικά μπροστά στο δέος των μεγαλεπήβολων μνημείων του Παρισιού και που αδυνατούσε ν' αντέξει τη μιζέρια και τον πόνο. Και τι ειρωνεία αλήθεια, αυτός που ύμνησε την ομορφιά και τη σημασία της Παναγίας των Παρισίων, κηδεύτηκε στην αγκαλιά της προτού, ευτυχώς, να ζήσει την αποτρόπαιη καταστροφή της. Αν ήξερε τότε που άφησε εκείνο το σημείωμα στη θεία του, (τίτλος), πως ίσως κάτι αντίστοιχο να ψιθύρισε κι η μεγαλειώδης Παναγία των Παρισίων όταν ένιωσε τις φλόγες να την περιλούζουν ίσως και να το ξανασκεφτόταν...

Ποιός νοήμων κι ευαίσθητος άνθρωπος δεν ταράχτηκε από τη φωτιά της Παναγίας των Παρισίων? Ποιός δεν ταρακουνήθηκε από το τραγικό αυτό συμβάν? Ένα μνημείο αξιοθαύμαστο, μια παλιά ιστορία, με ασταμάτητες λειτουργίες, στέψεις, κηδείες... Με μια χούφτα χρόνια και μήνες στην ύπαρξή της, ένα σύμβολο χριστιανισμού και ανθρώπινου μεγαλείου.

(Αναμφίβολα νιώσαμε τα ίδια συναισθήματα και για όλη εκείνη την ιστορία που θάφτηκε κάτω από τα ερείπια των μνημείων που κατέστρεψε η οργή και το μίσος των πολέμων στη Μέση Ανατολή. Εκεί που σβήστηκαν όλα όσα ο χρόνος είχε χαράξει βαθειά στις ψυχές όλων διανοούμενων και μη. Ο πόνος είναι ασήκωτος, αλλά κι οι κραυγές μας ένα πρέπει, ένας φόρος τιμής στο μεγαλείο τους, που ωστόσο δεν παύουν να ανήκουν σ' ένα άλλο κεφάλαιο και τα όσα αναφέραμε δεν ήταν παραπάνω από μια απλή παρένθεση).

Προσπάθησα λοιπόν, ελεύθερα να μεταφράσω ένα ποίημα του Νερβάλ γι' αυτόν τον ιστορικό ναό, -ένα από τα πολλά που διάφοροι ωστόσο λόγιοι έγραψαν θαμπωμένοι από το κάλλος και την πολιτισμική προσφορά του-, έτσι απλά για να έρθουμε πιο κοντά στο ρόλο που έπαιζε στα μάτια του κάθε γάλλου αλλά και ξένου η γνωστή Παναγία των Παρισίων του Ουγκώ, η Παναγία όλων μας.

« Η Παναγία των Παρισίων που κουβαλάει χρόνια στην πλάτη, ίσως να την δούμε να θάβει το Παρίσι που η ίδια είδε να γεννιέται.

Μετά όμως από κάποια χιλιάδες χρόνια, θα κλονιστεί όμως ο Χρόνος, κι όπως κάνει ο λύκος

στο βόδι, σ' αυτόν τον δυσβάσταχτο σκελετό ξεσχίζοντας τ' απσάλινα νεύρα του, μ' ένα
αναίσθητο δόντι, να καταβροχθίζει τα γέρικα σαν βράχια κόκκαλά του!

Πολλοί είναι εκείνοι που θά' ρθουν απ' όλες τις χώρες του κόσμου να θαυμάσουν το
μεγαλεπήβολο αυτό μνημείο,

Κι οι ονειροπόλοι, ξαναδιαβάζοντας το βιβλίο του Βικτώρ – θα φανταστούν πως βλέπουν τον
γηραιό αυτόν μητροπολιτικό ναό

Έτσι όπως ήταν πάντα, δυνατός και υπέροχος ν' αναδύεται μπροστά τους σαν τη σκιά ενός
πεθαμένου».

Τα πολλά λόγια είναι περιττά νομίζω. Ας μείνουμε με την εικόνα του στην καρδιά και στο νου κι
ας ευχόμαστε να μην χρειαστεί να ξανασχίσουμε έτσι ανελέητα σελίδες ιστορίας και
παγκόσμιου πολιτισμού.

Η «Κόριννα» και το ιστορικό Αχιλλοπούλειο Παρθεναγωγείο έδωσαν το "παρών" στο 4ο Πανελλήνιο Συνέδριο εκπαίδευσης στην Αθήνα



της **Μαρίας Αδαμαντίδου**
Δημοσιογράφου - Ιστορικής ερευνήτριας

ΤΟ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟ αυτό συνέδριο, το οποίο τελεί υπό την αιγίδα του προέδρου της Δημοκρατίας κ. Προκοπίου Παυλόπουλου, οργάνωσαν για τέταρτη συνεχή χρονιά το Μουσείο Σχολικής Ζωής και Εκπαίδευσης, η Παιδαγωγική Εταιρεία Ελλάδος και το Κολλέγιο Αθηνών, με την υποστήριξη του Υπουργείου Παιδείας, Έρευνας και Θρησκευμάτων και της Αντιπροσωπείας της Ευρωπαϊκής Επιτροπής στην Ελλάδα.

ΦΕΤΟΣ, έχοντας ως θέμα το "Εκπαίδευση στον 21ο αιώνα: Σχολείο και Πολιτισμός", το συνέδριο συγκέντρωσε στο ιστορικό κτίριο του Κολλεγίου Αθηνών στο Ψυχικό 700 περίπου εκπαιδευτικούς και εισηγητές από κάθε γωνιά της Ελλάδας, οι οποίοι το τριήμερο 10-12 Μαΐου ανακοίνωσαν, μίλησαν, συν-ομίλησαν και πραγματοποίησαν εργαστήρια, γύρω από μια πλειάδα ζητημάτων της σύγχρονης εκπαίδευσης.

ΜΕ ΤΗΝ ΕΙΣΗΓΗΣΗ μου που είχε τίτλο «Η μαθητική Κόριννα του Καΐρου: Ένα περιοδικό-καθρέπτης ελληνικής παιδείας και σχολικής ζωής» παρουσίασα το περιοδικό (1946-1949), αλλά και το καλό μας σχολείο, στους σημερινούς συνάδελφους της Φραγκούλη, της Χριστάκου, του Παϊδούση, της Ξενουδάκη και τόσων άλλων... Ήταν δε ξεχωριστή τιμή και χαρά για μένα το ότι βρέθηκα ανάμεσα σε λειτουργούς της εκπαίδευσης που νοιάζονται και μοχθούν για να διαπαιδαγωγήσουν τους αυριανούς υπεύθυνους πολίτες του κόσμου.

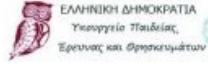
ΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ της εισήγησής μου, η οποία δίνει ιδιαίτερη έμφαση στην ελληνικότητα της Κόριννας και την πλούσια σχολική ζωή του Αχιλλοπουλείου Παρθεναγωγείου, περιλαμβάνεται στα πρακτικά του συνεδρίου που θα δημοσιευθούν εντύπως αλλά και διαδικτυακά, συμβάλλοντας έτσι στην καλύτερη ενημέρωση του ελληνικού εκπαιδευτικού χώρου για το έργο και την προσφορά της αιγυπτιακής εκπαίδευσης.

Η αφίσα του συνεδρίου



ΥΠΟ ΤΗΝ ΑΙΓΙΔΑ ΤΗΣ Α.Ε. ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΚΥΡΙΟΥ ΠΡΟΚΟΠΙΟΥ ΠΑΥΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΕ ΤΗΝ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ



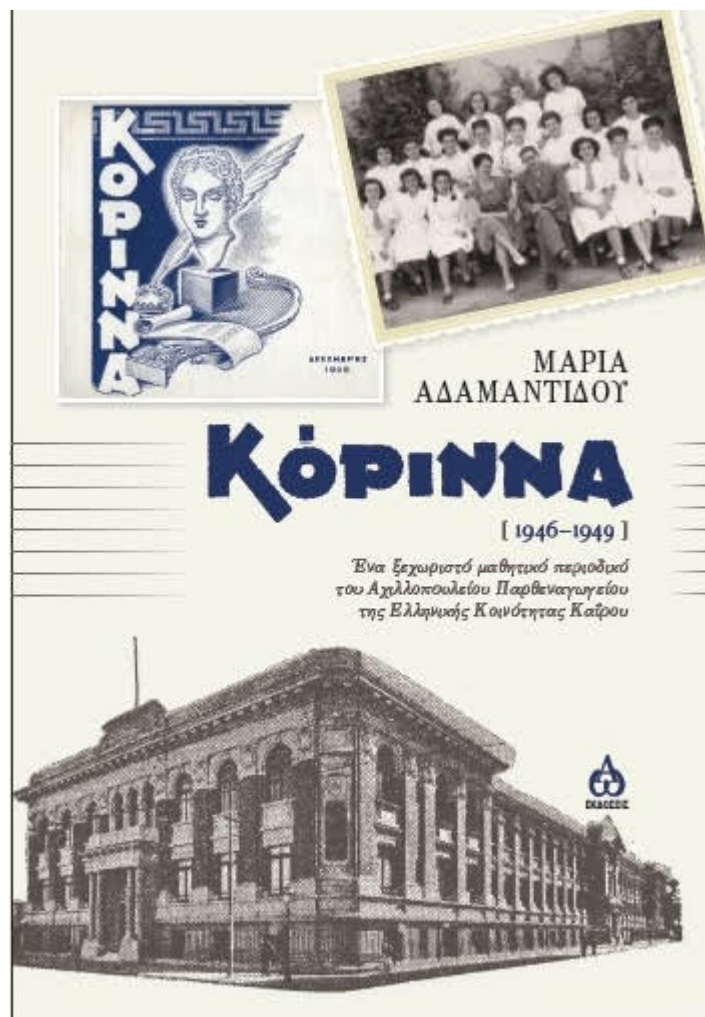
4^ο Εκπαίδευση στον 21^ο αιώνα: Σχολείο και Πολιτισμός

Πανελλήνιο Συνέδριο



10-12 Μαΐου
Κολλέγιο Αθηνών

Το εξώφυλλο του τεύχους του περιοδικού «Κόριννα» που παρουσιάστηκε στο συνέδριο



Η ιστορία της Αμπετείου – 1^ο μέρος

του Αλέξανδρου Κακαρούντα,
Καθηγητή Φιλολογίας της Αμπετείου



Ο Αλέξανδρος Κακαρούντας γεννήθηκε στην Αθήνα και σπούδασε φιλολογικά στο Εθνικό και Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο της Αθήνας (Φιλοσοφική Σχολή). Από το 1985 δίδαξε στην φροντιστηριακή και ιδιωτική εκπαίδευση. Από το 1996 έως σήμερα διδάσκει στην δημόσια εκπαίδευση, ενώ από το 2009 είναι αποσπασμένος καθηγητής στην Αμπέτειο Σχολή στην Ηλιούπολη του Καΐρου.

Η οικοδόμηση της πρώτης Αμπετείου Σχολής άρχισε το 1854 και τελείωσε το 1856. Οι αδελφοί Αμπέτ το 1852 είχαν αγοράσει ένα οικόπεδο στην Γκουανία της Γκαμαλίας. Σε αυτό το οικόπεδο έκτιζαν από το 1854 ένα μέγαρο όπου επρόκειτο να ιδρυθεί η Ανωτέρα Σχολή στην περιοχή που ήταν το κέντρο των Ελλήνων εμπόρων και το Σιναΐτικο Μετόχι. Προηγούμενα στη συνοικία Χαμζάουι φυτοζωούσε μια μικρή Ελληνική αλληλοδιδασκτική Σχολή υπό το Ελληνικό Ορθόδοξο Πατριαρχείο που η Ελληνορθόδοξη Κοινότητα Καΐρου αδυνατούσε να συντηρεί.

Τον Φεβρουάριο του 1856 ο τότε Πατριάρχης Αλεξανδρείας Ιερόθεος ο Β' κάλεσε σε συνέλευση στο Κάιρο τους Ελληνορθόδοξους αραβόφωνες και ελληνόφωνες με σκοπό να ιδρύσουν μια κοινότητα για να αναλάβει εκείνη τα σχολεία και το νοσοκομείο όπως και τα ευαγή και φιλανθρωπικά καταστήματα για την προστασία και την περίθαλψη των φτωχών. Ένα περίπου μήνα αργότερα στις 11 Μαρτίου του 1856, ιδρύεται η Σχολή.

Ποιοι ήταν οι αδελφοί Αμπέτ;

Η Σχολή όπως ήταν φυσικό πήρε το όνομα αυτών που χρηματοδότησαν την ίδρυσή της.

Η ιδέα της έγερσης Σχολής ανήκε στον νεότερο αδελφό από τα πέντε αδέρφια που ήταν παιδιά του Μιχαήλ Αμπέτ και κάποιας Ελένης, κόρης αριστοκρατικής οικογένειας του Καΐρου. Ο Μιχαήλ Αμπέτ πέθανε το 1802. Τα πέντε παιδιά του ήταν: Η Σουζάνα, ο Παύλος, ο Ανανίας, ο Ραφαήλ και ο Γεώργιος. Από αυτά η Σουζάνα και ο Παύλος νυμφεύθηκαν και απέκτησαν παιδιά, ενώ ο Ανανίας, ο Ραφαήλ και ο Γεώργιος ήταν άτεκνοι. Ο Ανανίας και ο Ραφαήλ ήταν άγαμοι ενώ ο Γεώργιος, που συνέλαβε της ιδέα της ίδρυσης της Σχολής, πέθανε λίγο μετά το γάμο του το 1849.

Το 1841 ιδρύθηκε στην Αθήνα η Εθνική Τράπεζα της Ελλάδας. Σ' αυτή την τράπεζα ο Γεώργιος πριν αποβιώσει είχε καταθέσει το ποσόν 4 χιλιάδων λιρών. Το ποσόν αυτό μετά το θάνατό του κληροδοτήθηκε στα αδέρφια του Ανανία και Ραφαήλ με την εντολή να υλοποιήσουν το σχέδιο του, την έγερση της Σχολής. Ο άλλος αδελφός ο Παύλος είχε πεθάνει το 1819.

Έτσι τα δυο αδέρφια Ανανίας και Ραφαήλ που είχαν αυξήσει εν τω μεταξύ την περιουσία τους με επιτυχείς εμπορικές επιχειρήσεις στην Αίγυπτο και Αγγλία (Μάντσεστερ) 5 μόνο χρόνια αργότερα έβαλαν τον θεμέλιο λίθο της Σχολής. Το 1856 το ίδρυμα είχε τελειώσει.

Για την καταγωγή των Αμπέτ υπάρχουν δύο εκδοχές. Η μια ότι ήταν Σύριοι στην καταγωγή και ο αρχηγός της οικογένειας προερχόταν από το Μπαάλμπεκ της Συρίας, και η άλλη ότι ήταν Έλληνες από την Χίο, και το πραγματικό τους όνομα ήταν Θεοδούλου. Η δεύτερη εκδοχή είναι η πλησιέστερη στην αλήθεια. Υπάρχουν πάρα πολλά στοιχεία που το μαρτυρούν.

Εκείνη την εποχή όλα τα μέρη της Ανατολής ήταν Τουρκοκρατούμενα και ήταν εύκολο για έναν υπόδουλο μιας χώρας, σαν την Ελλάδα να μετακινηθεί και να εγκατασταθεί σε ένα άλλο μέρος της ίδιας επικράτειας, αφού όλοι οι υπόδουλοι είχαν την ίδια υπηκοότητα. Αν ήταν Σύριοι και ήθελαν να αποκτήσουν μια υπηκοότητα διάφορη της Τουρκικής, για την επαγγελματική τους ασφάλεια, δε θα ζητούσαν την προστασία ενός νεοσύστατου κράτους όπως ήταν τότε η Ελλάδα, και μάλιστα αφού ήταν εγκατεστημένοι πάλι σε τουρκοκρατούμενη χώρα, θα ζητούσαν οπωσδήποτε την υπηκοότητα ενός ισχυρού κράτους. Αντίθετα, την 29^η Νοεμβρίου 1834, ο Ανανίας και την 11^η Μαΐου 1843 ο Ραφαήλ υπέβαλαν αίτηση στο Δήμαρχο Σύρου, πήραν την Ελληνική υπηκοότητα και γράφτηκαν δημότες Ερμουπόλεως. Το γιατί πήγαν στη Σύρο είναι ευνόητο, αν γνωρίζουμε τις συνθήκες εκείνης της εποχής. Μετά τις φρικαλεότητες των Τούρκων στη Χίο που ήταν Τουρκοκρατούμενη, πολλοί είχαν καταφύγει στην ελεύθερη Σύρο που ήταν το κυριότερο λιμάνι της ελεύθερης Ελλάδας. Εξάλλου η ζωντανή και άσβεστη φλόγα που τους ωθούσε να δημιουργήσουν έργα προς όφελος των Ελλήνων είναι μια ισχυρή απόδειξη για την καταγωγή τους.

Ίδρυσαν την Αμπέτειο Σχολή Καΐρου, τον Αμπέτειο οίκο τυφλών στην Καλλιθέα της Αθήνας και έγιναν μεγάλοι ευεργέτες της Σύρου.

Η μετάφραση του ονόματος Θεοδούλου σε Αμπέτ είναι εύκολο να εξηγηθεί επίσης. Στις αραβόφωνες χώρες της Μέσης Ανατολής το Θεοδούλου μεταφράστηκε σε Ααμπίντ Αλλάχ, ή κοινότερα Αμπντάλλα (δούλος του Θεού). Από το Ααμπίντ Αλλάχ κατ' αποκοπή του δεύτερου συνθετικού Αλλάχ (Θεός) έμεινε το όνομα « Ααμπίντ» που κατά την λαϊκή ονοματολογία μετατρέπεται σε Αμπντου ή από ακουστική παράφραση το Ααμπίντ έγινε στην ελληνικότερη προφορά Αμπέτ ή Εμπέτ. Στην φωτογραφία οι αδελφοί Ανανίας και Ραφαήλ.

Η συνέχεια στο επόμενο τεύχος



Το μικρόβιο του κοσμοπολιτισμού – Απόσπασμα από το βιβλίο του Άγγελου Νταλαχάνη «Ακυβέρνητη Παροικία», Πανεπιστημιακών Εκδόσεων Κρήτης, Ιστορία και Κοινωνία, 2015



Άγγελος Νταλαχάνης

Ο Άγγελος Νταλαχάνης είναι ιστορικός. Αποφοίτησε από το τμήμα Ιστορίας και Αρχαιολογίας του Πανεπιστημίου Αθηνών και έκανε μεταπτυχιακές σπουδές στην Ανώτατη Σχολή Κοινωνικών Επιστημών (EHESS) στο Παρίσι. Έλαβε το διδακτορικό του από το Ευρωπαϊκό Πανεπιστημιακό Ινστιτούτο της Φλωρεντίας το 2011. Έχει εργαστεί ως συνεργαζόμενος ερευνητής στο Γαλλικό Εθνικό Κέντρο Επιστημονικής Έρευνας (CNRS) και ως μεταδιδακτορικός ερευνητής στο Πανεπιστήμιο Αιζ-Μασσαλία και στο Κέντρο Ελληνικών Σπουδών Stanley J. Seeger '52 του Πανεπιστημίου Πρίνστον.

Αιγυπτιώτες γονείς δεν έστελναν τα παιδιά τους μόνο σε ελληνικά ή αιγυπτιακά σχολεία. Σημαντικός αριθμός μαθητών φοιτούσε σε σχολεία δυτικών χωρών. Αν και η φοίτηση σε αιγυπτιακά δεν απασχόλησε ιδιαίτερος την παροιικιακή ηγεσία –και στο βαθμό που έγινε σίγουρα δεν ήταν θετικά διακείμενη, δεν συνέβη το ίδιο στην περίπτωση των δυτικοευρωπαϊκών, που λειτουργούσαν στη λογική της πολιτισμικής διείσδυσης στην Αίγυπτο και στα οποία φοιτούσε τη σχολική χρονιά 1948–1949 πάνω από το ένα πέμπτο (22,9%) των Ελλήνων μαθητών (βλ. πίνακα 7, σ. 181 του βιβλίου). Οι στόχοι της ελληνικής εκπαίδευσης αποτελούσαν σε μεγάλο βαθμό στόχους και των δυτικών εκπαιδευτικών ιδρυμάτων. Ειδικά όσων ανήκαν σε κοινότητες με κοινά με την ελληνική παροιικία χαρακτηριστικά. Στόχοι του ιταλικού εκπαιδευτικού συστήματος στην Αίγυπτο, για παράδειγμα, όπως τους καθόριζε ο γενικός διευθυντής των ιταλικών σχολείων εξωτερικού, ήταν αφενός να προσφέρει στην ιταλική νεολαία καλύτερα εφόδια για να αναπτυχθεί, να διεισδύσει και να είναι ανταγωνιστική στην αγορά εργασίας και αφετέρου «να αυξήσει το κύρος της παροιικίας και του έθνους». Τα γαλλικά και βρετανικά

σχολεία, από τη μεριά τους, εξυπηρετούσαν, εκτός από τα παραπάνω, τη στρατηγική για πολιτισμική διείσδυση μέσω της επέκτασης της χρήσης των αντίστοιχων γλωσσών. Διάφοροι λόγοι οδήγησαν τους Αιγυπτιώτες μαθητές προς τα σχολεία δυτικών χωρών. Κατ' αρχάς, δεν ήταν λίγοι αυτοί που προέρχονταν από μεικτούς γάμους, με αποτέλεσμα η επιλογή του σχολείου να ανταποκρίνεται καλύτερα στον πολιτισμικό και γλωσσικό προσανατολισμό της οικογένειας. Δεύτερον, στόχος ήταν η αποτελεσματικότερη εκμάθηση μιας ξένης γλώσσας. Από τη στιγμή που όλα τα μαθήματα διδάσκονταν σε ξένη γλώσσα, οι μαθητές αποκτούσαν πιο ολοκληρωμένη γνώση της απ' ό,τι στα ελληνικά εκπαιδευτήρια. Παράλληλα, θα πρέπει να ληφθεί υπόψη αυτό που ο Ερβέ Ζορζελάν εύστοχα ονομάζει «λεβαντίνικη ξενομανία» και είχε να κάνει με την τάση πληθυσμών της Ανατολικής Μεσογείου να μιμούνται δυτικές συνήθειες και συμπεριφορές. Όπως έγραφε σχετικά και ο Ρόμπερτ Τίγκνορ: «Όσο πιο επιτυχημένοι έγιναν οι ξένοι κάτοικοι τόσο απομακρύνονταν από τον αιγυπτιακό τρόπο ζωής και υιοθετούσαν τον ευρωπαϊκό. Ακόμα και Εβραίοι, Έλληνες και Σύροι, παρά τη μακροχρόνια σύνδεση με την αραβική

Ανατολή, συμπεριφέρονταν με αυτόν τον τρόπο». Ήταν αυτό που σύγχρονοι παρατηρητές αποκάλεσαν «μικρόβιο του κοσμοπολιτισμού» και το οποίο προσέβαλλε όσους υιοθετούσαν αυτή τη συμπεριφορά ως δείγμα κοινωνικής και πολιτισμικής υπεροχής, τόσο απέναντι στους Έλληνες χαμηλότερης συνήθως κοινωνικής τάξης όσο και απέναντι στους Αιγυπτίους. Η ασθένεια συνίστατο στον κίνδυνο αφελληνισμού και η ίαση απαιτούσε τη φοίτηση στα ελληνικά σχολεία. Έλληνες μαθητές, ιδίως σε μικρότερες πόλεις της Αιγύπτου, φοιτούσαν σε ξένα δυτικά σχολεία επειδή δεν υπήρχαν ελληνικά στην περιοχή τους. Ο επιθεωρητής Σχολείων Εξωτερικού Αναστάσιος Ατσαβές θεωρούσε επιτακτική την ανάγκη να υπάρχουν ελληνικά σχολεία στην περιφέρεια και να μην πηγαίνουν οι μαθητές σε δυτικά, καθώς, όπως σημειώνει: «πρέπει να συγκρατήσωμεν την νεολαίαν μας κοντά εις τους πυρήνας του εθνισμού».

Αφού δεν υπήρχε απαλλαγή από δίδακτρα, όπως στα κοινοτικά σχολεία, στις πλείστες περιπτώσεις οι μαθητές των δυτικών σχολείων προέρχονταν κυρίως από οικογένειες μεσαίων και ανώτερων στρωμάτων. Τέτοιες, όμως, ειδικά περιπτώσεις μαθητών συναντούσαν την έντονη αντίδραση μελών της παροικιακής ηγεσίας για τον εξής λόγο: Καθώς τα μέλη της οικονομικής ελίτ είχαν, κατά κάποιο τρόπο, ως αποστολή να ηγηθούν των κοινοτήτων και των άλλων σημαντικών ιδρυμάτων, οι κοινοτικοί παράγοντες θεωρούσαν ότι η εκπαίδευσή τους θα έπρεπε να είναι αμιγώς ελληνική. Σε διαφορετική περίπτωση, θα ετίθετο σε κίνδυνο όχι μόνο ο εθνικός χαρακτήρας των κοινοτήτων και των σχολείων που εξαρτιόνταν από αυτές, αλλά και αυτός της ίδιας της παροικίας.

Ειδικά τα αγόρια έπρεπε να παραμένουν πιο κοντά στην εθνική εκπαίδευση, η οποία αποτελούσε κεντρικό στοιχείο διαμόρφωσης

της ταυτότητάς τους και, μ' έναν τρόπο, εξασφαλιζόταν η μελλοντική αξιοποίησή τους στα κοινοτικά πράγματα. Τα κορίτσια όμως μπορούσαν πιο εύκολα να ακολουθήσουν το γαλλικό μοντέλο εκπαίδευσης (ή άλλα δυτικά), και οι οικογένειες τους ήταν έτοιμες να πληρώσουν αδρά γι' αυτό. Αυτή η νοοτροπία αποτυπώνεται και στο ότι οι Ελληνίδες μαθήτριες σε ξένα σχολεία ήταν περισσότερες από τους Έλληνες μαθητές – για παράδειγμα, το 1948–1949, στα γαλλικά σχολεία φοιτούσαν 1.090 μαθήτριες έναντι 697 μαθητών. Ο σχετικά μεγάλος αριθμός Ελλήνων μαθητών στα δυτικοευρωπαϊκά σχολεία προκαλούσε ανησυχία τόσο στις διπλωματικές αρχές όσο και στην παροικιακή ηγεσία, επειδή θεωρούσαν πως με αυτόν τον τρόπο διακυβευόταν το πατριωτικό φρόνημα των μαθητών. Το *Δελτίο* του ΕΕΕΑ ανέφερε σχετικά με το θέμα: «Όταν [...] ελληνόπαιδες από της μεταβρεφικής των ηλικίας τοποθετούνται είτε ως εξωτερικοί είτε ως εσωτερικοί μαθηταί εις ξένας σχολάς [...] θα επιδράσουν επ' αυτών ξένοι νοοτροπίαί λόγω και των καθηγητικών διδασκαλιών και του πλεονάζοντος ξένου περιβάλλοντος, οπότε θα επέλθη εξασθένησις της εθνικής των οντότητος. Αυτή θα έχει ως απόρροιαν και την εξασθένησιν του προς την Μητέρα Πατρίδα των φυσιολογικού ενδιαφέροντος και της προς αυτήν αγάπης των». Ο Σακελλάριος, με τον διπλό του ρόλο ως επικεφαλής της Εφορείας Σχολείων της ΕΚΑ και ως πρόεδρος του ΕΕΕΑ, θεωρούσε πως το επιμελητήριο έπρεπε να αναλάβει πιο ενεργό ρόλο, χρηματοδοτώντας ιδιαίτερα μαθήματα ελληνικής γλώσσας και πολιτισμού γι' αυτούς τους μαθητές. Αναζητούνταν όμως και άλλοι τρόποι ενίσχυσης του εθνικού φρονήματος. Ο προσκοπισμός, για παράδειγμα, προσέφερε έναν τέτοιο εναλλακτικό μηχανισμό. Σε δυτικά εκπαιδευτικά ιδρύματα βρήκαν επίσης καταφύγιο Αιγυπτιώτες που δεν

κάλυπταν τις ανάγκες τους από την παρεχόμενη κοινοτική εκπαίδευση. Ξένες τεχνικές σχολές, όπως η περίφημη ιταλική Don Bosco, είχαν ικανοποιητική οργάνωση και εξοπλισμό προσφέροντας ολοκληρωμένη επαγγελματική, τεχνική μόρφωση, τόσο θεωρητική όσο και πρακτική. Η Don Bosco απαιτούσε δίδακτρα που ανέρχονταν σε 35 λ. Αιγ. ετησίως και η ΕΚΑ προσέφερε υποτροφίες σε περιορισμένο αριθμό σπουδαστών. Το 1951, από τους 300 περίπου μαθητές της σχολής, υπολογίζεται ότι περίπου το ένα τρίτο ήταν Έλληνες, ποσοστό που αυξήθηκε τα επόμενα χρόνια. Συνολικά πάντως, το ενδιαφέρον των παροίκων για την τεχνική εκπαίδευση ήταν μειωμένο.

Το Αβερύφειο σήμερα



Σήμερα, η Αμπέτειος στεγάζεται στο 2^ο όροφο του Σπετσεροπουλείου Ιδρύματος στην Ηλιούπολη



Η στήλη της Αμπετειανής Κάτιας Ζιβελοπούλου



Η Κάτια Ζιβελοπούλου-Πόποβιτς έφυγε από το Κάιρο ένα χρόνο πριν αποφοιτήσει από την Αμπέττειο, σπούδασε στις Σχολές Δοξιάδη και ολοκλήρωσε την καριέρα της στη Διαφήμιση ως σεναριογράφος και διευθύντρια Δημιουργικού.

Facebook

Το Facebook είναι η καλημέρα μας, το διάλειμμα, το χασομέρι και η καληνύχτα μας, ο φεγγίτης μας προς τα έξω, ο φακός μας προς τα μέσα.

Πάει με τα νεύρα μας ή με τα κέφια μας, με άραγμα στον ήλιο στα μπαλκόνια αλλά και με βροχή και αέρα να ακούγεται έξω απ'τα κλειστά παράθυρα. Με σιγανή μουσική ή αγαπημένα τραγούδια, με δυνατά φώτα αλλά και με κεράκια, με παρέες σε βεγγέρες, με ζευγάρια που χαζεύουν τις μικρές οθόνες τους κεφάλι με κεφάλι, με παραλίες και ταξίδια, αλλά και με κλεισούρες, άγχη και αφραγκιές...

Τα τελευταία χρόνια η εκτόνωσή μας μέσα απ' το Facebook πάει με τους ενθουσιασμούς μας, με τις χαρές μας, με ...έτσι που θέλουμε να θυμόμαστε τον εαυτό μας, με την κούραση ή τις βαριεστιμάρες μας, με κλειστή τηλεόραση και παρατημένο βιβλίο, μετά από μια ταινία, με συνταγές που ποτέ δεν φτιάχνουμε, με συμβουλές που ποτέ δεν ακολουθούμε, με τέχνες και τεχνικές που ποτέ δεν εφαρμόζουμε, ανταλλάσσοντας νέα και πληροφορίες που αλλιώς δεν θα είχαμε βρει...

Εδώ μετριέται το χιούμορ, ο δείκτης του I.Q. μας και το εμβαδόν των γνώσεων και των ενδιαφερόντων μας.

Εδώ ευδοκιμούν όχι μόνο οι ανοιχτές καρδιές, αλλά και οι νάρκισσοι, οι γκρινιάρηδες, οι ..."όπου δεν πίπτει λόγος - πίπτουν ...εικονίδια", οι γραμματιζούμενοι αλλά και οι αδαείς, οι λεβέντες αλλά και οι εμπαιθείς, οι αφελείς αλλά και οι υποψιασμένοι.

Μέσα από αυτό το εργαλείο άμεσης και ...κατ' επιλογήν επικοινωνίας που μας χαρίστηκε απλόχερα απ' την τεχνολογία τώρα που απολαμβάνουμε τα ώριμα νιάτα του μυαλού μας, καλά ή κακά παιδιά είμαστε όλοι, αναγνωρίσιμοι και προβλέψιμοι, όχι μόνο από τις αναρτήσεις μας, αλλά και από τις αντιδράσεις και τους σχολιασμούς μας.

Με επίδειξη γνώσεων, μνήμης, αμηχανίας ή ετοιμολογίας, δυνατοί πλέον παίκτες σε ντέρμπυ συζητήσεων ή χαβαλέ, με σαχλαμαρίτσες και πειράγματα, μέσα σ'έναν καταιγισμό από φωτογραφίες και χιλιάδες εύλωττα σκτισάκια...

Τελικά όλα τα έχουμε ανάγκη.

Είναι όλα όσα δεν είχαμε ποτέ πριν απ' αυτό. Η ευκαιρία να "δημοσιεύσουμε" κάτι την ώρα που δεν φαίνεται να είναι κανείς εκεί - και

σε λίγο να το διαβάσουν όλοι. Όχι όλοι βέβαια. Αυτοί που προσεκτικά διαλέγουμε κάθε τόσο να προσθέσουμε στους "φίλους" μας. Άνθρωποι όχι μόνο του κύκλου μας, αλλά και άλλοι πολλοί που πέρασαν κάποτε απ' τη ζωή μας ξαναβρέθηκαν εδώ μέσα - και που ποτέ δεν ξέραμε ως τώρα πώς σκέφτονται, πώς αντιδρούν, ποιες είναι οι πραγματικές τους γνώσεις και εμπειρίες, με τι συγκινούνται, με τι αντιδρούν, με τι γελούν.

Με το Facebook, μια καθημερινή αόρατη πολυποίκιλη παρέα πρώην γνωστών και νυν φίλων (ή και ανάποδα) είναι πάντα παρούσα, με τα κέφια ή τα νεύρα της, με τις παντόφλες, το ποτήρι και τις αϋπνίες της, πρόθυμη να γελάσει, να λυπηθεί, να διαφωνήσει ή να σε αγκαλιάσει με μια καλή κουβέντα, ένα κομπλιμέντο ή μια πληθωρική ευχή απ' όπου κι αν βρίσκεται εκείνη τη στιγμή, αρκεί να είναι αναμμένη η πράσινη κουκκίδα του «γράψε μου, τώρα είμαι κι εγώ εδώ».

Δεν είναι υπέροχο ?



Η Αιγυπτιώτισσα υποψήφια Βουλευτής Μαριάνθη Δ. Καφετζή-Ραυτοπούλου



*Ο ΚΑΔΜΟΣ ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΕΙ ΑΙΓΥΠΤΙΩΤΕΣ ΠΟΛΙΤΕΥΟΜΕΝΟΥΣ ΣΤΙΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΟΥ
ΑΠΟ ΟΠΟΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΠΑΡΑΤΑΞΗ ΚΑΙ ΑΝ ΠΡΟΕΡΧΟΝΤΑΙ.*

*Η ΜΑΡΙΑΝΘΗ Δ. ΚΑΦΕΤΖΗ-ΡΑΥΤΟΠΟΥΛΟΥ ΕΙΝΑΙ ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΟΜΟΤΙΜΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΗ ΠΑΙΔΙΑΤΡΙΚΗΣ
ΔΗΜΗΤΡΗ ΚΑΦΕΤΖΗ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΦΕΤΖΗ ΔΙΚΗΓΟΡΟΥ, ΑΜΦΟΤΕΡΩΝ ΚΑΪΡΙΝΩΝ.
ΕΙΝΑΙ ΥΠΟΨΗΦΙΑ ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΒΟΡΕΙΟ ΤΟΜΕΑ (Β1) ΤΗΣ Β' ΑΘΗΝΩΝ.*

Κάϊρο.... πόλη μαγική! Τουλάχιστον για εμένα. Εγγονή της Μαριάνθης Πατέρα- Χειρίδου και του Σάββα Χειρίδη, της Δέσποινας και του Αντώνη Καφετζή, Καϊριανών. Κόρη του Δημήτρη Καφετζή, Ομότιμου Καθηγητή παιδιατρικής και της Ελένης Καφετζή Δικηγόρου, Καϊριανών.

Για εμένα το Κάϊρο δεν είναι απλώς οι πυραμίδες, το Χαν ελ Χαλί. Για εμένα το Κάϊρο είναι οι ρίζες μου, είναι αυτό που είμαι σήμερα. Μια κοσμοπολίτικη πόλη, με τους Αιγυπτιώτες να μιλάνε άριστα Ελληνικά, Αραβικά, Γαλλικά, Ιταλικά, Αγγλικά. Τα κορίτσια μιλούσαν άριστα γαλλικά έχοντας φοιτήσει στις Καλόγριες. Αλλά πώς να μην αναφέρω τις ιστορίες της γιαγιάς Μαριάνθης για το χορό των «Μελισσών», το μεγαλύτερο χορό του Καΐρου, το γεγονός της χρονιάς. Το φιλανθρωπικό έργο αυτών των ανθρώπων που μεγάλωναν μακριά από την πατρίδα τους, τη συνονόματη γιαγιά που ήταν αντιπρόεδρος του σωματείου της «Μαρίας Αιγυπτίας» στην Ηλιούπολη.

Το καφέ του Γκρόππι, μια καφετέρια με πιάνο, με ασημένια σερβίτσια, με τους Αιγύπτιους που φορούσαν τα κόκκινα φέσια τους. Την Ηλιούπολη και το Μπαρόν Εμπέν, τους κήπους που πήγαινε η μαμά μου ως παιδάκι να παίξει μαζί με τον Θείο μου, Κώστα, με συνοδεία πάντα τη γιαγιά.

Για εμένα το Κάϊρο είναι η Αμπέτειος που μαθήτευσε ο πατέρας μαζί με τον θείο μου, οι εθνικές εορτές, η αγάπη για την πατρίδα Ελλάδα, ο σεβασμός στη σημαία και τον Εθνικό Ύμνο. Στο ταξίδι μου το Φεβρουάριο του 2016 στο Κάϊρο επισκέφτηκα την Αμπέτειο, είδα τον πατέρα μου να κάθεται στα θρανία σαν μαθητούδι με μάτια υγρά, επισκέφτηκα το θέατρο που αν έκλεινες τα μάτια μπορούσες να δεις τη μεγαλοπρέπεια που είχε κάποτε... Αλλά και τώρα, ανοίγοντας τα μάτια έβλεπες στον τοίχο ζωγραφισμένο, αχνό, θαμπό, αλλά εκεί, ηχηρό, το μήνυμα: «Η Ελλάδα ποτέ δεν Πεθαίνει»...

Βλέπω στην Αίγυπτο τον παππού μου Αντώνη να φτιάχνει σε ένα χωριό δίπλα στο Κάϊρο μια μικρή Λήμνο και να μαθαίνει τους ντόπιους παραδόσεις του νησιού του και να γίνεται ένα απίστευτο μείγμα Λημνιού με Αιγύπτιους.

Για εμένα Κάϊρο είναι η μυρωδιά του κύμινου, της μολοχίας, του ατς, των τααμιά -έτσι λέμε τις φελάφελ στο Κάϊρο- του χούμους. Φούλια με αραβική πίτα. Κουραμπιές με αγκουα, χουρμάς με σοκολάτα...

Το Κάϊρο είναι μουσική. Είναι Ουμ Καλσούμ, είναι και Dalida. Για την οικογένεια μου δεν νοείτω πρωτοχρονιά χωρίς το καινούργιο Τραγούδι της Dalida, αφού λάτρης της είναι ο Θεός μου, Κώστας...

Μέχρι που έρχεται ο Νάσερ στην Αίγυπτο και η οικογένεια μου έρχεται στην Αθήνα. Αφήνοντας όχι μόνο τα σπίτια και τα πράγματά τους αλλά και τη ζωή τους εκεί, μεταφέρουν όμως το κοσμοπολίτικο Κάιρο στην Ψυχή τους και το μεταλαμπαδεύουν στα παιδιά και τα εγγόνια τους. Οι γονείς μου ξαναβρίσκονται εδώ, στη μητέρα πατρίδα. Ο πατέρας μου συμφοιτητής με τον θείο μου στην Ιατρική Αθηνών, γνωρίζει τη μητέρα μου και παντρεύονται... Οι Αιγυπτιώτες έχουν μια αρχοντιά, μια φινέτσα που όσοι ξέρουμε τους αναγνωρίζουμε αμέσως... Έχουν μια εσωτερική, έμφυτη ευγένεια που στην Ελλάδα μπορεί να παρεξηγηθεί και να θεωρηθεί αδυναμία.

Τελικά ποια είμαι εγώ, από πού είμαι; Καμαρώνω να λέω ότι είμαι Αιγυπτιώτισσα, το Κάιρο είναι στο DNA μου. Αγαπώ την Πατρίδα μου, την Ελλάδα, σέβομαι την σημαία μου, με ενδιαφέρει ο συνάνθρωπός μου και έτσι προέκυψε η ενασχόλησή μου με τα κοινά. Με έμαθαν να αγωνίζομαι χαμογελαστά και με ψηλά το κεφάλι...

Μαριάνθη Καφετζή- Ραυτοπούλου
Μέλος Πολιτικής Επιτροπής Νέας
Δημοκρατίας
Πολιτευτής Β' Αθηνών Βορείου Τομέα (B1)



Ο Αιγυπτιώτης υποψήφιος Βουλευτής Παναγιώτης Καγκελάρης



Ο ΚΑΔΜΟΣ ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΕΙ ΑΙΓΥΠΤΙΩΤΕΣ ΠΟΛΙΤΕΥΟΜΕΝΟΥΣ ΣΤΙΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΟΥ
ΑΠΟ ΟΠΟΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΠΑΡΑΤΑΞΗ ΚΑΙ ΑΝ ΠΡΟΕΡΧΟΝΤΑΙ.
Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΚΑΓΚΕΛΑΡΗΣ
ΕΙΝΑΙ ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ ΣΤΟΝ ΒΟΡΕΙΟ ΤΟΜΕΑ (Β1) ΤΗΣ Β' ΑΘΗΝΩΝ.

Γεννήθηκε στην Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου (με καταγωγή από την Κεφαλονιά). Είναι έγγαμος και πατέρας δυο παιδιών. Διδάκτωρ ιστορίας, νομικός, πολιτικός επιστήμων και δημοσιολόγος (Ε.Κ.Π.Α. και Ιόνιο Πανεπιστήμιο). Συνταξιούχος διπλωμάτης. Υπηρέτησε ως πρώτος γραμματέας και πρόξενος στο Βερολίνο (Γ.Α.Δ.), σύμβουλος στη Γενεύη (Ο.Η.Ε.), γενικός πρόξενος στην Αλεξάνδρεια (Αίγυπτος), πρεσβευτής σύμβουλος στο Ισλαμαμπάντ (Πακιστάν), γενικός πρόξενος στο Αννόβερο (Ο.Δ.Γ.) και ως τμηματάρχης και υποδιευθυντής στην Κεντρική Υπηρεσία του ΥΠΕΞ. Χειρίστηκε θέματα πολιτικά, πολιτιστικά, διοικητικά, δικαστικά, ανθρωπιστικά και ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Ήταν μέλος αποστολών του Ο.Η.Ε. και της Ε.Ε. στο Αφγανιστάν (επί Ταλιμπάν). Εκπροσώπησε την Ελλάδα σε πολλά διεθνή συνέδρια, διασκέψεις και διμερείς διαπραγματεύσεις. Πριν ξεκινήσει τη διπλωματική του σταδιοδρομία υπήρξε τραπεζικός υπάλληλος και δικηγόρος Αθηνών. Είναι συγγραφέας οκτώ βιβλίων και πολλών επιστημονικών μελετών, μεταξύ των οποίων τα έργα: “Αθανάσιος Λευκαδίτης 1872-1944, Ιδρυτής του Ελληνικού Προσκοπισμού”, “Λεξικό Ελλήνων Φιλοτελιστών”, “Αναζητήσεις στη Σύγχρονη Ελληνική Ζωγραφική, Η Συλλογή Καγκελάρη”, “Ιστορία και Γενεαλογία του Οίκου Καγκελάρη της

Κεφαλονιάς (16ος-20ός Αιώνας)” και “Δημήτρης Λίτσας (1881-1952), Ο Μεγάλος Άγνωστος Αιγυπτιώτης Ζωγράφος”. Υπήρξε μέλος της Διεθνούς Επιτροπής Καβάφη, υπέγραψε το πρώτο συμβόλαιο μίσθωσης του διαμερίσματος του ποιητή στην Αλεξάνδρεια και συνέβαλε στη μετατροπή του σε “Μουσείο Καβάφη”.

Έχει παρουσιάσει πολυετή εθελοντική κοινωνική προσφορά προς τον αντικαρκινικό αγώνα, την ερυθροσταυρική ιδέα, την εθελοντική αιμοδοσία, τον ελληνικό και παγκόσμιο προσκοπισμό και φιλοτελισμό, τα ορθόδοξα πατριαρχία κ.ά. Είναι συλλέκτης - μελετητής της σύγχρονης ελληνικής ζωγραφικής. Ασχολήθηκε και με τη Γενική Αεροπορία. Διετέλεσε εκπρόσωπος του ΥΠΕΞ στο Κ.Δ.Σ. του Ελληνικού Ερυθρού Σταυρού και γενικός γραμματέας της Ελληνικής Φιλοτελικής Ομοσπονδίας. Για την κοινωνική του προσφορά έχει τιμηθεί με τον Σταυρό Α' Τάξεως του Αποστόλου και Ευαγγελιστού Μάρκου (Πατριαρχείο Αλεξανδρείας), το Μετάλλιο του Αγίου Πρίγκιπος Δανιήλ του Μοσχοβίτη (Πατριαρχείο Μόσχας), τα Μετάλλια Εξαιρέτων Πράξεων (Ε.Ε.Σ. και Σ.Ε.Π.), το Μετάλλιο Ευδοκίμου Υπηρεσίας (Σ.Ε.Π.) και τα Αργυρά Μετάλλια του Σώματος Εθελοντών Αιμοδοτών και του Χρυσού Ιωβηλαίου του (Ε.Ε.Σ.).

Μέλος του DiEM25 (Φεβρουάριος 2017),
ιδρυτικό μέλος του ΜέΡΑ25 (Μάρτιος 2018)
και μέλος της Ομάδας Βορείου Τομέα Αθηνών
με ενεργό συμμετοχή. Υπήρξε υποψήφιος
ευρωβουλευτής με το ΜέΡΑ25 (2019).



Η χοροεσπερίδα Φεβρουαρίου 2019 της Γ΄ Λυκείου της Αμπετείου Σχολής Καΐρου στην Ελληνική Στέγη



Φωτογραφίες και κείμενο του Αλέξανδρου Μπάση,
Καθηγητή Μαθηματικών της Αμπετείου,
παρμένα από την επίσημη σελίδα της Σχολής στο facebook

Σάββατο 23 Φεβρουαρίου 2019.

Με μεγάλη επιτυχία έγινε η χοροεσπερίδα της Γ΄ Λυκείου (**Tabla** την ονόμασαν τα παιδιά) στην Ελληνική Στέγη, στην Ηλιούπολη του Καΐρου. Μαθήτρες/ητές, εκπαιδευτικοί (Αμπετείου, Αχιλλοπουλείου και Αβερωφείου Αλεξανδρείας!), γονείς, πάροιχοι και φίλοι τους Αιγύπτιοι έγιναν "όλοι ένα" χορεύοντας και τραγουδώντας μέχρι τις πρώτες πρωινές ώρες.

Το θέμα της βραδιάς ήταν "ανατολίτικο". Ανατολίτικα φαγητά, τραγούδια και χοροί, αλλά με διαλείμματα για ζεϊμπέκικο, πεντοζάλη και συρτάκι.

Δεν έλειψε, βέβαια, **η επαγγελματίας χορού της κοιλιάς**, που έκανε τους χορευταράδες να συνωστίζονται για το ποιος θα λικνιστεί μαζί της!

Συγχαρητήρια στους τελειόφοιτους για την πολύ καλή οργάνωση.

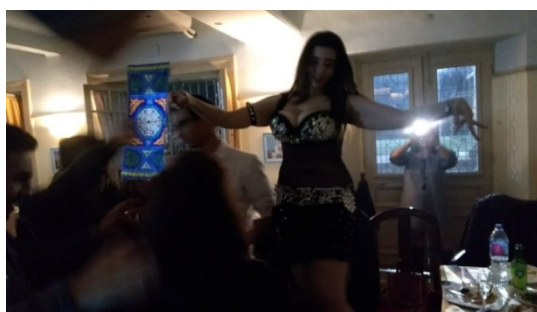
Οι δύο χοροεσπερίδες, που οργάνωσαν οι φετινοί τελειόφοιτοι, θα τους βοηθήσουν οικονομικά, ώστε να καλυφθεί μέρος των εξόδων για την επικείμενη πενήμερη εκδρομή τους στην Κύπρο.

Κάνετε κλικ στους συνδέσμους (από την επίσημη σελίδα της Αμπετείου στο facebook) για να δείτε τρία βίντεο από το πάρτυ!

<https://www.facebook.com/ambetios.official.page/videos/2018198151612861/>

<https://www.facebook.com/ambetios.official.page/videos/366080423980963/>

<https://www.facebook.com/ambetios.official.page/videos/2021828414781501/>



Οι προτομές της Πλατείας Φιλικής Εταιρείας (Κολωνακίου) και η περιπετειώδης ιστορία τους

γράφει ο Αμπετειανός Ζέφυρος Καυκαλίδης



Δύο χιλιάδες δέκα επτά! Η πλατεία Φιλικής Εταιρείας ή άλλως πλατεία Κολωνακίου, πλήρως εγκαταλελειμμένη. Δηλώνει η μορφή της την έκπτωση της χώρας. Η πλατεία αυτή που είναι η ιστορία μας επιβεβαιώνει ότι η Ελλάδα βρίσκεται στο κοίλον της ιστορίας. Το γράφημα είναι στα έσχατα των χαμηλών. Ξεχαρβαλωμένες οι αλέες, στάσιμα και βρώμικα τα νερά που έρεαν ως πίδακες και καταρράκτες. Κάδοι απορριμμάτων στις γωνιές. Σαπισμένα τα ξύλα στα παγκάκια. Παρατημένη η κολώνα (το σύμβολο του Κολωνακίου) και οι προτομές του Εμμανουήλ Ξάνθου και του Παναγιώτη Αναγνωστόπουλου, των ηρώων αυτών της Φιλικής Εταιρείας ανάμεσα σε ακλάδευτα καχεκτικά δέντρα. Εικόνα πλήρους εγκατάλειψης. Καμία σχέση με την μορφή που παραδόθηκε σε κοινή χρήση, πριν κάποια χρόνια, από τους αρχιτέκτονες Δημήτρη και Σουζάνα Αντωνακάκη.¹

Αλλά αν η κατάντια της πλατείας δείχνει την αδιαφορία των δημοτικών αρχόντων – αδιαφορία που, αλίμονο, αποτελεί κατηγορημα του νεοέλληνα - η εμφάνιση, εξαφάνιση, τοποθέτηση και ανατοποθέτηση των προτομών που εικονίζουν τους ιδρυτές της Φιλικής Εταιρείας, δείχνει τη σύγχυση που κυριαρχεί αναφορικά με την ιστορία μας. Άγνοια της ιστορίας μας και παραποίησης της σε σημείο τραγελαφικό. Και επιβεβαιώθηκε αυτό με την τοποθέτηση (στο μαρμάρινο στηθαίο πάνω από τους καταρράκτες που, βέβαια, δεν λειτουργούν πια) της μπρούντζινης προτομής του Αλέξανδρου Υψηλάντη ανάμεσα στις προτομές του Σκουφά και Τσακάλωφ, εξοβελίζοντας τον Εμμανουήλ Ξάνθο από την ιστορική του θέση ως τον τρίτο των ιδρυτών. Ο Υψηλάντης δεν ήταν ιδρυτής, αλλά ο γενικός Επίτροπος της Αρχής και συντονιστής της επανάστασης και ανέλαβε τα καθήκοντά του λίγο πριν την έκρηξή της. Αλλά το γεγονός αυτό δεν είναι το μόνο που χαρακτηρίζει την νέα επιχειρούμενη ανάγνωση της πρόσφατης

¹ Βλ. <http://www.yolkstudio.gr/sitegr/files/kolonakisq.pdf>

ιστορίας μας. Μια παλαιά διαμάχη μεταξύ Ξάνθου και Αναγνωστόπουλου, φαίνεται να παραμένει ζωντανή επί διακόσια χρόνια και να εκτυλίσσεται όχι στα πεδία και τις χώρες της πάλαι ποτέ Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, αλλά στη μικρή πλατεία του Κολωνακίου, άλλως πλατεία Φιλικής Εταιρείας.

Στα τέλη της δεκαετίας του 2000 οι υποψιασμένοι περαστικοί του Κολωνακίου, παρατήρησαν ότι η προτομή του Πατμίου Εμμανουήλ Ξάνθου έλειπε από την πλατεία. Αντιθέτως η ορειχάλκινη προτομή του Ανδριτσάνου Παναγιώτη Αναγνωστόπουλου είχε κάνει την εμφάνισή της. Φαίνεται ότι ο δραστήριος Πελοποννήσιος φιλικός είχε πάρει, προσωρινά τουλάχιστον, την εκδίκησή του. Η ιστορία ξεκίνησε το 1990. Δημοσιεύτηκαν τότε στον ημερήσιο τύπο επιστολές μεταξύ του προέδρου του Συλλόγου Ανδριτσάνων Αθηνών και του προέδρου των Δωδεκανησιακών Σωματείων Αθηνών-Πειραιώς. Ο πρώτος θέλοντας να αποκαταστήσει την «αλήθεια», επέμενε ότι ο Παναγιώτης Αναγνωστόπουλος ήταν ο τρίτος ιδρυτής και όχι ο Ξάνθος. Η απάντηση ήρθε από τον καθηγητή Ζαχαρία Τσιπανλή όπου ορθώς διέψευδε το περιεχόμενο της επιστολής του προέδρου Ανδριτσάνων, οι οποίοι είχαν εγκαταστήσει στην πλατεία την ορειχάλκινη προτομή του Παναγιωτόπουλου.² Παρ' όλα αυτά, στις αρχές της δεκαετίας του αιώνα μας, η προτομή Ξάνθου αποσύρθηκε. Στις 2.2.2011, μία ερώτηση βουλευτή της αντιπολίτευσης προς τον υπουργό πολιτισμού έθετε το ζήτημα: για ποιο λόγο αφαιρέθηκε η προτομή του πάτμιου φιλικού και πού βρίσκεται. Εάν έχει αφαιρεθεί για συντήρηση, τότε αναμένεται η επανατοποθέτησή της και για ποιο λόγο υπάρχει αυτή η αδικαιολόγητη καθυστέρηση. Η προτομή βέβαια, επανήλθε. Για πόσο αγνοούμε. Αλλά ιδού πώς έχει το ζήτημα που πίκρανε και αμαύρωσε τα τελευταία χρόνια του Εμμανουήλ Ξάνθου, και ταυτόχρονα τον υποχρέωσε να συγγράψει και να δημοσιεύσει

το 1845, έστω ελλιπώς, την μόνη από πρώτο χέρι ενός εκ των τριών ιδρυτών, ιστορία της Φιλικής Εταιρείας.

Το 1834 κυκλοφορεί το δοκίμιο περί Φιλικής Εταιρείας του ιστορικού Ιωάννη Φιλήμονος. Ο Ιωάννης Φιλήμων ήταν νησιώτικης καταγωγής (η οικογένειά του είχε μετακομίσει από την Κύπρο στην Πόλη). Η παράδοση θέλει ένα εγκαταλελειμμένο αγόρι να κτυπά τη πόρτα της οικογένειας Υψηλάντη. Ήξερε μόνο το βαπτιστικό του όνομα, Γιάννης, αλλά τίποτε άλλο. Οι Υψηλάντηδες τότε του έδωσαν το επίθετο Φιλήμων από το παρεκκλήσι τους που ήταν αφιερωμένο στον Άγιο Φιλήμονα. Το σπούδασαν στη Μεγάλη του Γένους Σχολή. Στα 25 του έγινε γραμματέας του Πετρόμπεη Μαυρομιχάλη και στη συνέχεια, από το καλοκαίρι του 1822, του Δημητρίου Υψηλάντη, όταν ο τελευταίος κατέβηκε στην Ελλάδα ως αντιπρόσωπος του αδελφού του Αλέξανδρου. Εκδότης αργότερα της εφημερίδας *Αιών*, ο Φιλήμων κυκλοφορεί το 1834 το βιβλίο του πληροφορώντας τους Έλληνες για τη δράση της Φιλικής Εταιρείας που η συντριπτική τους πλειοψηφία αγνοούσε.

Η θέση του δίπλα στο Δημήτριο Υψηλάντη τον είχε φέρει σε επαφή με τους Ξάνθο, Αναγνωστόπουλο, Θέμελη, Αναγνωσταρά και Δικαίο και του επέτρεψε να συλλέξει κάποια έγγραφα σχετικά με την Φιλική και τους πρωταγωνιστές της. Αλλά το δοκίμιό του, όπως και ο ίδιος αργότερα παραδέχτηκε, ήταν ατελές και σε πολλά σημεία του εσφαλμένο. Εν πολλοίς, βασίστηκε στις προφορικές περιγραφές του Παναγιώτη Αναγνωστόπουλου. Στο δοκίμιο αυτό μεταξύ άλλων υπήρχαν σοβαρές και ηθικά βαρύτατες κατηγορίες εναντίον του Εμμανουήλ Ξάνθου όπου ο τελευταίος αυτός κατηγορείται ως σπάταλος και καταχραστής χρηματικών ποσών της Εταιρείας. Αλλά, πάνω απ' όλα, του αρνείται ότι υπήρξε ένας εκ των τριών ιδρυτών, υποστηρίζοντας ότι δεν βρισκόταν στην Οδησό το 1814, έτος δημιουργίας της Φιλικής Εταιρείας.

² Βλ. *Καθημερινή*, 27.11.1990,

Τις βάσεις της μυστικής οργάνωσης τις έθεσαν ο Σκουφάς, Τσακάλωφ και Αναγνωστόπουλος. Είναι κατηγορηματικός όταν υποστηρίζει ότι ο Ξάνθος μυήθηκε στην Εταιρεία το 1818 στην Κωνσταντινούπολη. Όλα αυτά βέβαια ο Φιλήμων τα έγραψε καθ' υπαγόρευση του Παναγιώτη Αναγνωστόπουλου!

Γεννιέται πράγματι η απορία γιατί ο Αναγνωστόπουλος - ένας από τους δραστηριότερους Φιλικούς και μέλος της Αρχής - έδωσε στον Φιλήμονα τόσο διαστρεβλωμένες και ανακριβείς πληροφορίες για τον Ξάνθο, ο οποίος με τόσο θέρμη και αυταπάρνηση τον είχε υπερασπίσει πολλές φορές και μάλιστα όταν τον συκοφαντούσαν στον Αλέξανδρο Υψηλάντη; Γιατί τέτοια συμπεριφορά απέναντι στην οικογένεια Ξάνθου ώστε να φτάνει στο σημείο να περιγράφει τη γυναίκα του Ξάνθου ως «άσεμνη», παρ' όλο που η τελευταία τον είχε φιλοξενήσει για μήνες στην Κωνσταντινούπολη όταν έφτασε εκεί με τον Σκουφά σε πλήρη ένδεια; Γιατί επέμενε ακόμα και όταν ο υπέροχος πατριώτης Παναγιώτης Σέκερης, αν και επαίνεσε το δοκίμιο του Φιλήμονα, παρατήρησε ότι «δεν πρέπει να παρέχομεν και τελείαν πίστιν ιδίως εις τους περιαιτολογούντας», εννοώντας τον Αναγνωστόπουλο; Γιατί επέμενε στις κατηγορίες του ακόμα και όταν, αργότερα, πανηγυρικός ο Φιλήμων αποκατέστησε ηθικά τον Ξάνθο στο άρθρο του στην Εφημερίδα «Αιών», αλλά και στο Δοκίμιον Ιστορικών περί της Ελληνικής Επαναστάσεως, το οποίο συνέγραψε λίγα χρόνια αργότερα; «*Δυστρόπου δε και αδυσωπήτου ων χαρακτήρος ο Αναγνωστόπουλος*», γράφει ο ιστορικός Κανδηλώρος, «*επέμεινεν εις την πλάνην του μέχρι τελευτής βίου!!*».

Μία περιγραφή του χαρακτήρα του Αναγνωστόπουλου την κάνει ο γαμβρός του

Ξάνθου Μιχαλοβίτζης σε μια επιστολή του προς τον Ξάνθο το 1823 όταν ο τελευταίος είχε φτάσει στην Τριπολιτσά δίπλα στον Δημήτριο Υψηλάντη: «...*σας λέγω μόνον περί του Αναγνωστόπουλου μόνον να τον πολιτεύεσαι, χωρίς όμως να βάζης βάσιν εις τους λόγους του, Είναι άνθρωπος με μεγάλην υποκρισίαν. Ύπουλος εις τους φίλους του. Εγωιστής με χωρίς χαρακτήρα. Ισχυρογνώμων. Καλόν φίλον του δεν θέλει...*»³

Το ότι ήταν ισχυρογνώμων και εριστικός ο δραστήριος, κατά τα άλλα, αυτός φιλικός το βλέπουμε και από τα γραπτά του φιλικού Λεβέντη ο οποίος περιβάλλει με απόλυτη εμπιστοσύνη τον Ξάνθο και γράφει για τον Αναγνωστόπουλο όταν ο τελευταίος πήγε στη Βλαχία ως εκπρόσωπος της Αρχής: «*Αλλά αυτός ευρών εκεί τον Γρηγόριον Δικαίον και τον μισούντα αυτόν Πεντεδέκαν, περιεπλέχθη εις τόσας ακαίρους και αναρμόστους φιλονικείας και ταραχάς, ώστε ηναγκάσθη να ζητήσει την υπεράσπισιν και βοήθειαν του πολλά ισχύοντος εκεί κατηχημένου αδελφού της Εταιρείας Γεωργίου Λεβέντη [...]*»⁴. Επίσης έχομε τη μαρτυρία του πρίγκιπα Αλέξανδρου Καντακουζηνού ο οποίος κατηγορεί τον Αναγνωστόπουλο, σε μία επιστολή του προς τον Ξάνθο, ότι με τη συμπεριφορά του, μείωσε το κύρος του Δημητρίου Υψηλάντη στην Ελλάδα. Αλλά την ακριβέστερη ψυχολογική περιγραφή του Αναγνωστόπουλου, την πιο μετρημένη, την κάνει ο ίδιος ο Ξάνθος ο οποίος περιγράφοντάς τον, την εποχή που μυήθηκε ως μέλος της Αρχής, σημείωνε: «*Ητο νέος καλών μεν ηθών και με ενθουσιασμόν, αλλά πολλά αυστηρός και αδυσώπητος εις τα αδυναμίας των ανθρώπων*».⁵ Όσο για τη θέση του Ξάνθου στην τριάδα, με τις γραπτές αποδείξεις και τα παραστατικά έγγραφα που προσφέρθηκαν από τον ίδιο, τις επανορθώσεις του Ιωάννη Φιλήμονος,⁶ τις παρατηρήσεις του

³ Αρχείο Εμμανουήλ Ξάνθου, έγγραφο. 1823/8, ΑΕΞ. τ. Δ' σ.94, Ιστορική και Εθνολογική Εταιρεία Ελλάδος, 2014

⁴ Τάσου Βουρνά, *Φιλική Εταιρεία*, Τα παρόνομα ντοκουμέντα και απομνημονεύματα αγωνιστών, Εκδόσεις Τ. Δρακόπουλου.

⁵ Ε.Γ. Πρωτοφάλης, *Η Φιλική Εταιρεία*, Ακαδημία Αθηνών, Αθήναι, 1964

⁶ Ιωάννης Φιλήμων, *Δοκίμιον περί της Ελληνικής Επαναστάσεως*, τ. Ι,σ.34, 1839

Παναγιώτη Σέκερη, τη μελέτη του Απόστολου Β Βακαλόπουλου, αλλά και τις έρευνες του ακαδημαϊκού Αρς στα ρωσικά αρχεία, διακόσια χρόνια αργότερα, ο Αναγνωστόπουλος διαψεύδεται κατά κράτος.⁷ Πέραν αυτών, ο τρόπος με τον οποίο είναι συντεταγμένο ένα γράμμα του Τσακάλωφ προς τον Ξάνθο με ημερομηνία 21 Μαΐου 1818 από τη Σμύρνη, δεν αφήνει καμία αμφιβολία ότι ο Ξάνθος ήταν ο τρίτος συνιδρυτής της Φιλικής Εταιρείας.⁸ Γιατί λοιπόν τόση εμμονή και πείσμα; Ο Κωστής Παλαμάς, χρόνια αργότερα, όταν ο Καλύμνιος πατριώτης και εθνικός ευεργέτης ιατρός Σκεύος Ζερβός έθετε την προτομή του Ξάνθου στην πλατεία Κολωνακίου, έδωσε την απάντηση: «... Διότι ήγγισε κι εσέ Ξάνθε, ο φθόνος, το ψεύδος, και η αχαριστία. Αλλά, δια να σε αποκαταστήσουν και να σε μεγαλώσουν». Φαίνεται πως η πολιτική και ιδεολογική αντιπαράθεση μεταξύ των Ελλήνων παραμένει αιωνίως ενεργή. Και ίσως να αποτελεί κι αυτό μία από τις αιτίες που η προτομή του Ξάνθου αποσύρθηκε ενώ εκείνη του Αναγνωστόπουλου έκανε την εμφάνισή της στην πλατεία Κολωνακίου ή άλλως πλατεία Φιλικής Εταιρείας. Ο Αναγνωστόπουλος ήταν εκφραστής της άποψης ότι η Φιλική Εταιρεία δεν έπρεπε να απευθυνθεί στους Φαναριώτες και τους αριστοκράτες και το ανώτερο ιερατείο των δεσποτάδων καθώς και τους Χιώτες. Αντίθετος αυτής της θέσης ήταν ο Ξάνθος και μάλιστα το εξηγεί και στα απομνημονεύματα του ότι επανάσταση χωρίς το ιερατείο και τους προύχοντες ήταν αδύνατον να ξεκινήσει. Και πως αλήθεια θα ξεκινούσε χωρίς τους θρησκευτικούς και πολιτικούς ηγέτες του τόπου; Όσο άξιος κι αν ήταν ο Αναγνωστόπουλος μάλλον θα πρέπει να ισχύουν τα λόγια του Ξάνθου γι αυτόν:

Ο Αναγνωστόπουλος καίτοι συμπεριληφθείς εις την τάξιν των αρχηγών, πάντοτε είχε ψήφον αδύνατον εις τας γνώμας και αποφάσεις των πρωταρχηγών δια τας μικράς και περιορισμένας ιδέας του.

Τελικά η προτομή του Εμμανουήλ Ξάνθου επανήλθε στην πλατεία αλλά όχι στην ίδια σειρά με τους Σκουφά και Τσακάλωφ. Τοποθετήθηκε η προτομή του στα μετόπισθεν χωρίς καν να αναγράφεται το όνομα του. Αναρωτιέται κανείς πότε θα δείξει η δημοτική αρχή να αναγράψει το όνομα του αξιού αυτού αγωνιστή για τον οποίο ο Ιωάννης Φιλήμων, επανορθώνοντας την αρχική αδικία, έγραψε: *Αν μη υπήρχον εν μεν ταις ηγεμονίαις Λεβέντης, Ρίζος Νερουλός και Δημήτριος Θέμελης, εν δε Πετροπόλει, Ξάνθος, εν δε Μόσχα, Κομιζόπουλος και Πατσιμάδης, εν δε Κωνσταντινουπόλει Σέκερης, Κύριος οίδε τίνα θα ελάμβανον τύχη τα πράγματα»⁹*

⁷ Γρηγόρης Αρς, *Η φιλική Εταιρεία στη Ρωσία: Ο απελευθερωτικός αγώνας του ελληνικού λαού στις αρχές του 19^{ου} αιώνα και οι ελληνορωσικές σχέσεις*, σ.492, Εκδόσεις Παπασωτηρίου, 2011

⁸ Αρχείο Εμμανουήλ Ξάνθου, έγγραφο. 1818/5, ΑΕΞ τ. Α' σ. 13, Ιστορική και Εθνολογική Εταιρεία Ελλάδος, 2002

⁹ Ιωάννης Φιλήμων, *Δοκίμιον περί της Ελληνικής Επανάστασεως*, Α' τομ., Αθήναι, 1859

Χρονικό στην Καππαδοκία της Τουρκίας – φωτογραφικό υλικό από την τελευταία επίσκεψη στην Καππαδοκία του Ηλιουπολίτη Αμπετειανού Νίκου-Φοίβου Κυριακού

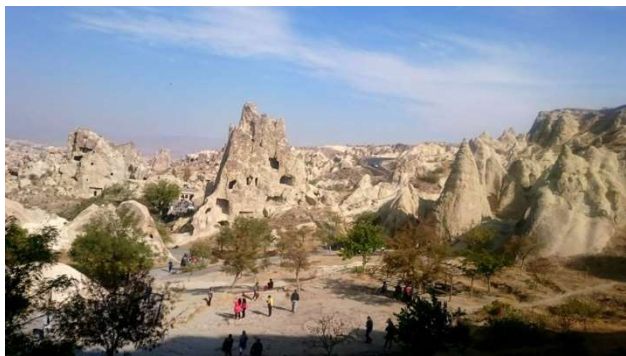
Ο φωτορεπόρτερ Νίκος-Φοίβος Κυριακού



Απλά υπέροχη η Καππαδοκία... Τελικά τα κατάφερα μετά από χρόνια αναμονής



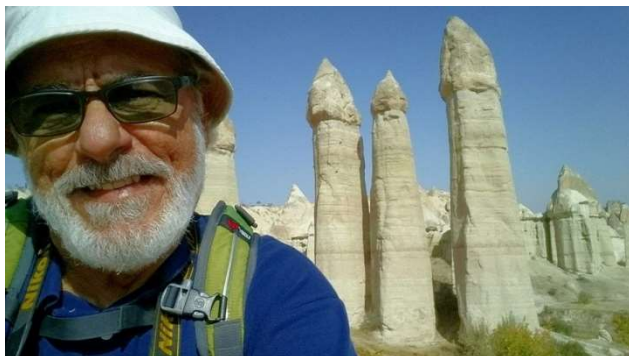
Καππαδοκία ένας ξεχωριστός τόπος. !!!



Καππαδοκία, ένα ονειρεμένο πλατό



Το καθημερινό πρωινό υπερθέαμα από το δωμάτιο μου στο Goreme Καππαδοκία.

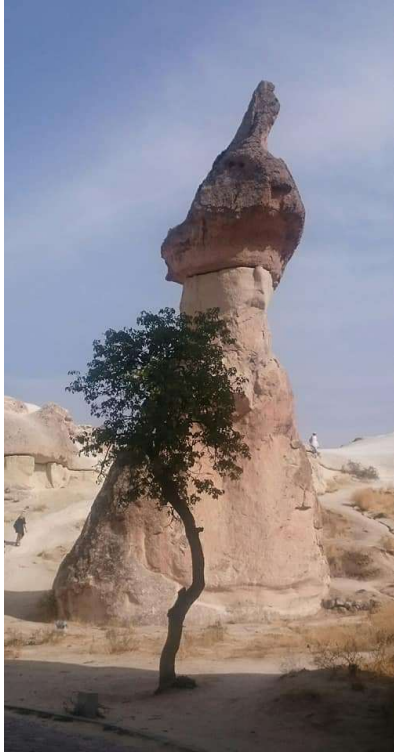


LOVE VALLEY...!!!

Δεν υπάρχει αμφιβολία πώς της δώσανε το σωστό όνομα.



Chimney Valley...Gavusin.!



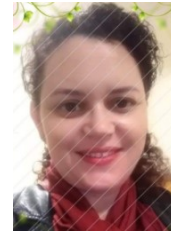
Chimney Valley...Gavusin.!



Χριστιανικές εκκλησίες σκαμμένες μέσα
στους βράχους

Το «Πείραμα του Ερατοσθένη» από μαθήτριες/τές της Β΄ Γυμνασίου της Αμπετείου – Πείραμα που διεξήχθη ταυτόχρονα από πολλά ελληνικά σχολεία

Φωτογραφίες – κείμενο της Ειρήνης Μαστοράκη,
Καθηγήτριας Φυσικής της Αμπετείου



Μια ευχάριστη ανοιξιάτικη μέρα, την Τρίτη 20 Μαρτίου 2019, έξω από τα στενά όρια της σχολικής τάξης, οι μαθητές της Β΄ Γυμνασίου της Αμπετείου Σχολής Καΐρου επανέλαβαν ένα από τα δέκα πιο όμορφα επιστημονικά πειράματα. Το πείραμα του Ερατοσθένη γίνεται την ημέρα της Εαρινής Ισημερίας, καθώς τότε οι ακτίνες του Ήλιου είναι κάθετες στον άξονα της Γης. Ο Ήλιος, δηλαδή, περνά από το επίπεδο του Γήινου Ισημερινού. Μια τέτοια μέρα, η μέτρηση της σκιάς ενός αντικειμένου μας δίνει τη δυνατότητα να βρούμε το γεωγραφικό πλάτος ενός τόπου. Με απλές μαθηματικές σκέψεις και με τη χρήση του Google Earth μπορέσαμε να μετρήσουμε την Περίμετρο και την Ακτίνα της Γης.

Οι μετρήσεις των παιδιών, που έγιναν υπό την καθοδήγηση και επίβλεψη της καθηγήτριας Φυσικής, κ. Ειρήνης Μαστοράκη, είναι οι παρακάτω:

Ύψος ράβδου 49cm

Μήκος σκιάς 27cm

εφφ 0,551

$\phi = 28,8569$ (σε μοίρες)

Απόσταση από τον Ισημερινό 3343 Km

Περίμετρος Γης 41706,894 Km

Ακτίνα 6637,858 Km

Σφάλμα - 4,02

Τα οφέλη που αποκόμισαν οι μαθητές είναι πολλά, καθώς κατανόησαν φαινόμενα και έννοιες από τις Φυσικές Επιστήμες, τα Μαθηματικά, ορολογία Γεωγραφίας και Αστρονομίας, αλλά και στοιχεία από την Ιστορία της Επιστήμης.



← Με τη βοήθεια των Google Maps φαίνονται τα σχολεία που έλαβαν μέρος στο πείραμα. Παντού, όλα, την ίδια ώρα. Διακρίνεται το Κάιρο με τη συμμετοχή της Αμπετείου.



Η Ελληνική Παροικία του Καΐρου και η δράση της – Απόσπασμα από το βιβλίο της Μαρίας Αδαμαντίδου «Ελληνικός περίπατος στο Κάιρο», έκδοση Ελληνικής Κοινότητας Καΐρου, 2012



Μαρία Αδαμαντίδου
Δημοσιογράφος - Ιστορική ερευνήτρια

Το απόσπασμα αναφέρεται σε γεγονότα μέχρι το 2011, οπότε δεν αναφέρεται σε μεταγενέστερα, όπως την επανάσταση του 2011 ή την πρόσφατη ανακαίνιση του κοινοτικού Ναού των Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης κ.ά.

Το κέντρο βάρους της ελληνικής παρουσίας στην Αίγυπτο μετατίθεται στο Κάιρο για όλο περίπου το διάστημα που η Αλεξάνδρεια περνάει στην αφάνεια, δηλαδή από τον 7^ο αιώνα μέχρι τις αρχές του 19^{ου} αιώνα. Όπως θα περιγράψει χαρακτηριστικά γύρω στα 1860 ο Γ. Τυπάλδος Κοζάκης: «Το πλείστον της εμπορικής κινήσεως εν Καΐρω, είναι εις χείρας των Ελλήνων. Εις παν είδος εμπορίου, οι Έλληνες υπερτερούσιν εν τη πόλει ταύτη».



Η αίθουσα συνεδριάσεων της Ε.Κ.Κ., στα γραφεία της στην οδό Εμάντ ελ Ντιν. (φωτ. Μ. Αδαμαντίδου)

Η Ελληνορθόδοξη Κοινότητα Καΐρου που ιδρύεται το 1856, με πρόεδρο τον εκάστοτε πατριάρχη Αλεξανδρείας, έχει την εντολή να βρει μόνιμες λύσεις για τις βασικές ανάγκες της μικρής ακόμη παροικίας.

Δυστυχώς, η διαχειριστική επιτροπή που συγκροτείται από εκπροσώπους των συντεχνιών, δεν θα μπορέσει ούτε να δουλέψει οργανωμένα, ούτε να εξασφαλίσει τους απαραίτητους πόρους για τη λειτουργία των υφιστάμενων ιδρυμάτων. Όσο προχωρούν τα χρόνια και η παροικία πληθαίνει, τόσο πιο επιτακτική θα γίνεται η ανάγκη να αντιμετωπιστούν διεξοδικά τα προβλήματα της παιδείας, της νοσοκομειακής περίθαλψης και της φροντίδας των απόρων και των ηλικιωμένων. Η Αμπέτειος Σχολή Αρρένων της Μονής Σινά λειτουργεί κανονικά από το 1860, αλλά είναι υπερπλήρης και δεν μπορεί να δεχθεί άλλα παιδιά. Η Κοινότητα διατηρεί με κόπους ανοικτό το μικρό παρθεναγωγείο, όχι όμως και το αρρεναγωγείο που κλείνει οπότε τα οικονομικά της χειροτερεύουν. Υπάρχουν και τα μικρά νοσοκομεία στον Άγιο Γιώργη και τον Άγιο Μάρκο, καθώς και κάποιες ιδιωτικές πολυκλινικές. Όμως, αν για κάποια περίοδο όλα τούτα εξυπηρετούν λίγο πολύ την παροικία, σίγουρα δεν είναι πλέον αρκετά για τις 40.000 των Ελλήνων (ως προς την υπηκοότητα και ως προς το γένος) που ζουν στην αιγυπτιακή πρωτεύουσα στα τέλη του 19ου αιώνα. Πράγματι η παρουσία τους στο Κάιρο είναι έντονη, όπως πιστοποιεί ένας παρατηρητής το 1892: «Είσαι καθώς εις το σπίτι σου. Πανταχού συνεννοείσαι ελληνιστί».

Η ίδρυση της Ελληνικής Κοινότητας Καΐρου το 1904 σηματοδοτεί την έναρξη της πιο γόνιμης περιόδου του ελληνισμού του Καΐρου, η οποία θα διαρκέσει μέχρι τα τέλη της δεκαετίας του 1940. Στην πρώτη προσωρινή διαχειριστική επιτροπή βρίσκουμε ήδη μερικά από τα πρόσωπα που θα αναδειχθούν μεγάλοι ευεργέτες της παροικίας και θα σημαδέψουν την ιστορία της. Πρόεδρος είναι ο Αλέξανδρος Ρόστοβιτς Βέης, από τους πρωτεργάτες της ενοποίησης των μεγάλων ξενοδοχείων της Αιγύπτου και διευθυντής του ταξιδιωτικού γραφείου Cook's. Μαζί του είναι: ο βιομήχανος σιγαρέτων Νέστορας Τσανακλής, που εισήγαγε μεταξύ άλλων στην Αίγυπτο την καλλιέργεια της αμπέλου, αξιοποιώντας για πρώτη φορά στα χρονικά τεράστιες εκτάσεις της ερήμου· ο Κωνσταντίνος Ξενάκης, δωρητής της Ξενακειού Σχολής· ο βαμβακέμπορος Γεώργιος Σπετσερόπουλος που, μαζί με τον αδελφό του Δημήτρη, δώρισαν το Σπετσεροπούλειο Ορφανοτροφείο, δυναμικότητας 250 τροφίμων· ο Κωνσταντίνος Αχιλλόπουλος, δωρητής του οικοπέδου για την ανέγερση του Ελληνικού Νοσοκομείου Καΐρου· ο βιομήχανος σιγαρέτων Μιλτιάδης Μελαχροινός, που έκτισε τα φερόνυμα σχολεία στην Ηλιούπολη. Είναι και ο δικηγόρος Ιωάννης Αθανασάκης, δωρητής αίθουσας στο Αχιλλοπούλειο, ιδρυτής στην Ελλάδα του Κέντρου Μικρασιατικών Σπουδών κ.α. Την επιτροπή συμπληρώνουν οι: Νικόλαος Τσιγαδάς, Λοΐζος Λοΐζος, Ιωάννης Τσάμης, Άγγελος Χέλμης, Φίλιππος Φιλίππου και Κωνσταντίνος Σταϊκόπουλος.

Από τους μετέπειτα προέδρους της Κοινότητας, ο μηχανικός Παρίσης Μπελλένης υπήρξε τολμηρός εργολήπτης μεγάλων έργων όπως η χάραξη δρόμων και διάνοιξη διωρύγων σ' όλη την Αίγυπτο και, επίσης, συνιδρυτής της κινηματογραφικής εταιρείας Ahram. Ο Θεόδωρος Κότσικας, βιομήχανος χημικών

προϊόντων, θα μείνει αξέχαστος για τη γενναιοδωρία του —στον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο θα προσφέρει δύο αεροπλάνα στην Ελληνική Αεροπορία.



Αλ. Ρόστοβιτς, πρώτος πρόεδρος της Ε.Κ.Κ.

Η Ελληνική Κοινότητα Καΐρου τώρα πια θα δουλέψει σωστά και θα εκπληρώσει με επιτυχία τον προορισμό της. Συγκεντρώνοντας τα απαραίτητα κεφάλαια από δωρεές και από εράνους, συχνά βοηθούμενη από το Πατριαρχείο, τη Μονή Σινά και φιλανθρωπικά σωματεία, εγκαθιστά το Αχιλλοπούλειο Παρθεναγωγείο σε ιδιόκτητα κτίρια (1905, 1929) και θέτει τις βάσεις για την άριστη λειτουργία του· ιδρύει τη δημοτική Αστική Σχολή Αρρένων (1904), που μετονομάστηκε Ξενακειός (1922) και λειτούργησε αργότερα ως Ξενακειός Επαγγελματική Σχολή (1947) με τμήματα μηχανοτεχνιτών, ηλεκτροτεχνιτών, αρχιτεκτονικού σχεδίου, λογιστικής, κοπτικής-ραπτικής· θέτει σε λειτουργία νυκτερινές

σχολές ξένων γλωσσών (1905, 1918, 1937)· ιδρύει νοσοκομείο (1912) και γηροκομείο (1961)· κτίζει τον ναό των Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης (1914)· καθιερώνει το Σχολικό Συσσίτιο και το Πρωινό Ρόφημα (1938)· δημιουργεί αθλητικό στάδιο στη Σούμπρα (1945, 1947) που αργότερα παραχωρεί στην Ελληνική Αθλητική Ένωση Καΐρου και, τέλος, ιδρύει Σχολή Τουριστικών Επαγγελματιών (1968). Το Πατριαρχείο συμπληρώνει το έργο της Κοινότητας, ιδρύοντας στη Σούμπρα τη Δημοτική Πατριαρχική Σχολή και το ιεροδιδασκαλείο «Άγιος Αθανάσιος», παράρτημα του ομώνυμου αλεξανδρινού. Θα λειτουργήσουν επίσης τα μικρότερα ιδιωτικά λύκεια αδελφών Πουλίου, Ε. Μικέ, αδελφών Μιχαλιάδου, Καλλιρόης Θ. Στεργίου, Εθνικό Λύκειο και Ελληνογαλλικό Λύκειο.



Το 1927, η ποδοσφαιρική ομάδα του Ελληνικού Αθλητικού Ομίλου Καΐρου. (Αρχείο Μ. Αδαμαντίδου)

Σ' αυτά τα πενήντα περίπου χρόνια, οι Καϊρινοί διοχετεύουν την ενεργητικότητά τους προς κάθε κατεύθυνση και συστήνουν έναν εντυπωσιακό αριθμό συλλόγων. Η «μικρή Ελλάδα» των κοινοτικών ιδρυμάτων και των σωματείων είναι το δίκτυο που θα κρατήσει σφιχτοδεμένες τις περίπου 50.000 Ελλήνων που ζουν στο Κάιρο των 900.000 κατοίκων. Για τα σωματεία

που συνεχίζουν τη δράση τους μέχρι σήμερα, όπως είναι το Ελληνικό Κέντρο, η Ένωση Ελλήνων Αποφοίτων Αμπετείου, η Φιλόπτωχος, η «Μαρία η Αιγυπτία», ο Ναυτικός Όμιλος, ο Πανηπειρωτικός Σύλλογος κ.ά. γίνεται λόγος στα κεφάλαια «Η παροιμία και η δράση της» και «Τα στέκια της παροιμίας».

Όμως, και μόνο γι' αυτό που υπαινίσσονται, αξίζει να αναφερθούν μερικά, έστω, από τα σωματεία που λειτούργησαν και τώρα δεν υπάρχουν πια. Είναι τα πολιτιστικά-επιστημονικά Εντευκτήριον, Ενότης, Δημοτιστική Ομάδα, Σύλλογος Φιλομούσων, Ελληνικός Σύλλογος Ερασιτεχνών, Ηνωμένοι Καλλιτέχνες, Φιλαρμονική, Ελληνική Μουσική Ένωσις. Είναι αδελφότητες όπως η Λεριακή, Λημνιακή, Συμιακή, Ροδιακή, Καστελλοριζιακή, Κρητική, Κασίων, Πελοποννησιακή, Επτάλοφος, Μικρασιατικός Σύλλογος και ο Σύλλογος Παλαιών Πολεμιστών. Είναι οι ενώσεις Ελλήνων Υπαλλήλων Ζυθεστιάτοριων Καΐρου, Ελλήνων Διδασκάλων Καΐρου, Ελλήνων Παντοπωλών, Συντακτών Ελληνικών Εφημερίδων. Είναι η Ελληνική Λαϊκή Λέσχη, οι φιλανθρωπικές ενώσεις Ελληνίδων Μητέρων Σούμπρας, Ελληνίδων Καΐρου, το Εργαστήριο, οι Μέλισσες και το Συσσίτιο του Απόρου που, το 1939, φρόντιζε για την καθημερινή σίτιση 350 ατόμων. Είναι οι τεκτονικές στοές όπως η Ίσις, ο Κωνσταντίνος ο Μέγας, η Ελευθερία και άλλες, που συχνά ήρθαν αρωγοί στο έργο της Κοινότητας με την οργάνωση μεγάλων εράνων.

Επαγγελματικά οι Καϊρινοί κάλυπταν ένα ευρύ φάσμα. Άλλοι εργαζόνταν στον ιδιωτικό τομέα ως διοικητικοί ή ως υπάλληλοι, άλλοι ήσαν εργάτες ή βιοτέχνες, και άλλοι

ήσαν μικροί ή μεγαλύτεροι επιχειρηματίες και βιομήχανοι που παρήγαγαν κάθε είδους προϊόντα, από είδη τροφίμων όπως αλεύρι, ζυμαρικά, αραβοσιτέλαιο, σοκολάτες, αεριούχα και οινοπνευματώδη ποτά μέχρι χημικά ή άλλου τύπου προϊόντα όπως άμυλο, γλυκόζη, λιπάσματα, σαπούνια, τσιγάρα, αλουμίνιο, βαμβάκι κ.ά. Πάρα πολλά και πρώτης τάξεως ήσαν και τα ελληνικά εστιατόρια, αρτοποιεία, ζαχαροπλαστεία και παντοπωλεία, ενώ δεν ήσαν λίγοι οι ελληνικής ιδιοκτησίας χειμερινοί και θερινοί κινηματογράφοι (Metropole, Royal, Strand, St. James, Rex, Dolly, Diana κ.ά). Ιδιαίτερα διακρίνονται οι Έλληνες επιστήμονες (Δ. Οικονομόπουλος, ο χειρουργός Θ.

Παπαϊωάννου και το φερόνυμο νοσοκομείο, ο παθολόγος Χρ. Αυγερινός, ο ακτινολόγος Π. Συμυρνιώτης κ.ά.), οι μηχανικοί, οι δικηγόροι, οι τραπεζικοί (Εμπορική Τράπεζα Τεπεγγιώζη κ.ά.), οι ξενοδόχοι (Savoy, National, Victoria, Continental, Grand Hotel, Capsis House κ.ά). Το 1937, στις εγγεγραμμένες στο Ελληνικό Εμπορικό Επιμελητήριο Καΐρου ελληνικές επιχειρήσεις περιλαμβάνονταν 22 καφεκοπτεία, 14 ζαχαροπλαστεία, 15 τυπογραφεία, 19 φαρμακοποιοί και 60 αρτοποιοί. Το δε 1940, σύμφωνα με την καταγραφή του δημοσιογράφου Τάκη Τσάκωνα, στο Κάιρο δραστηριοποιούνταν 72 Έλληνες γιατροί, 13 οδοντίατροι και 62 δικηγόροι.



Η κύρια πτέρυγα του Ελληνικού Νοσοκομείου Καΐρου. (φωτ. Γ. Σταυρόπουλος)

Η Κοινότητα στηρίζει την παροικία με διάφορους τρόπους: ανακαινίζει, συντηρεί και εκσυγχρονίζει τις υποδομές στα σχολικά κτίρια, το νοσοκομείο και τον κοινοτικό ναό, αλλά και τους ναούς των ελληνικών κοινοτήτων με τις οποίες έχει συγχωνευθεί. Παρέχει επίσης βοηθήματα σε εκατόν πενήντα περίπου οικογένειες και ενισχύει οικονομικά τους συλλόγους για την ανακαίνιση των εντευκτηρίων τους, με πιο πρόσφατο παράδειγμα τη δρομολόγηση, το 2012, της εκβάθρων ανακαίνισης του Ελληνικού Ναυτικού Ομίλου. Στον χώρο της ενημέρωσης, εκτός από το εβδομαδιαίο ενημερωτικό δελτίο Νέο Φως, η Κοινότητα πρόσθεσε το 2012 τον δικό της διαδικτυακό ιστότοπο.



Δεκαετία 1950: Το Αχιλλοπούλειο Παρθεναγωγείο παρελαύνει στο κοινοτικό στάδιο.

Η διαφύλαξη και διάδοση της ιστορίας και της κληρονομιάς του ελληνισμού του Καΐρου γίνεται είτε με εκδηλώσεις όπως τα «Αχιλλοπούλεια» (Βόλος-Κάιρο, 2001), τα «Ξενάκεια» (Νάξος-Κάιρο, 2002) και «Ένας ελληνικός αιώνας στο Κάιρο» (Αθήνα-Κάιρο 2006), είτε με εκδόσεις — είκοσι τέσσερις μέχρι το 2012.

Ο ημερήσιος Τύπος θα εκπροσωπηθεί από το Κάιρο —την πρώτη ευρωπαϊκή εφημερίδα που κυκλοφόρησε στην Αίγυπτο— την Κλειώ, τον Κήρυκα, τον Πάροικο και το Φως, ενώ υπήρχε και συνεχίζεται μέχρι τις μέρες μας καθημερινή ραδιοφωνική εκπομπή στα ελληνικά. Υπήρχαν επίσης η γελοιογραφική Σφιγξ, η σατυρική, έμμετρη Ασμοδαίος και τα περιοδικά Φοίνιξ, Πανόραμα, Όασις, Φάρος της Ανατολής, Οικογενειακή Τέρψις και άλλα. Ελληνικά ήσαν και τα γαλλόφωνα L' Union και La Semaine Egyptienne. Η καλλιτεχνική και λογοτεχνική κίνηση, χωρίς ποτέ να φτάσει τα επίπεδα της αντίστοιχης αλεξανδρινής, ήταν αξιόλογη και περιλάμβανε τουλάχιστον δύο εξέχοντες εκπροσώπους του γραπτού λόγου: τον Στρατή Τσίρκα και τον Νίκο Νικολαΐδη. Ο ηθοποιός και σκηνοθέτης Γιώργος Ιορδανίδης ανέβασε λαμπρές θεατρικές παραστάσεις με το συγκρότημα της Ένωσης Ελλήνων Αποφοίτων Αμπετείου Σχολής και στην Ελλάδα, αργότερα, υπήρξε από τα βασικά στελέχη του Κρατικού Θεάτρου Βορείου Ελλάδος.



Η λέσχη των νέων της ελληνικής παροικίας Καΐρου. (φωτ. Γ. Σταυρόπουλος)

Ο αθλητισμός στάθηκε σημαντικό σημείο επαφής για τους Αιγυπτιώτες, που περίμεναν με ανυπομονησία τις αθλητικές συναντήσεις για να υποστηρίξουν με ενθουσιασμό η κάθε πόλη την ομάδα της. Καϊρινά σωματεία υπήρξαν

μεταξύ άλλων ο Ίφιτος (1905) και ο Κεραυνός, ενώ τα Βέλος, Ένωσις Ελλήνων Φιλάθλων και Ελληνικός Ποδοσφαιρικός Όμιλος συγκρότησαν το 1944 της Ελληνική Αθλητική Ένωση Καΐρου (ΕΑΕΚ) με έδρα το κοινοτικό στάδιο στη Σούμπρα. Στον στίβο όσο και στην κωπηλασία με τον Ελληνικό Ναυτικό Όμιλο, οι Καϊρινοί αναδείχθηκαν επανειλημμένως πρωταθλητές σε παναιγυπτιακούς και διεθνείς αγώνες. Σημαντικές διακρίσεις απέσπασαν επίσης στο βόλει και στο μπάσκετ ενώ ως προπονητές, διαιτητές και τεχνικοί σε αθλητικές ομοσπονδίες συνέβαλαν στην ανάπτυξη του αθλητισμού στην Αίγυπτο.

Οι Καϊρινοί, όπως όλοι οι Αιγυπτιώτες, κινητοποιούνται στον μακεδονικό αγώνα και στους δύο παγκόσμιους πολέμους και θα αγωνιστούν στο πλευρό των Συμμάχων στο Αλαμείν και αλλού.

Στις αρχές της δεκαετίας του 1950, οι εξελίξεις στην αιγυπτιακή πολιτική σκηνή εισάγουν τη χώρα σε μεταβατική περίοδο, όπου οι θεμελιακές αλλαγές στο καθεστώς θα επηρεάσουν άμεσα την ελληνική παροικία. Μπροστά στο αβέβαιο μέλλον, οι περισσότεροι θα πάρουν την πικρή απόφαση να φύγουν. Ό,τι χρειάστηκε ενάμιση αιώνα να φτιαχτεί, συρρικνώνεται μέσα σε 15 χρόνια. Αργά στην αρχή, αλλά με ολοένα αυξανόμενη ταχύτητα, σωματεία παύουν να λειτουργούν, επιχειρήσεις διαλύονται, σπίτια κλείνουν. Το σχολικό έτος 1952-53, μετρήθηκαν στο Κάιρο 3.400 μαθήτριες. Το έτος 1966-67 ο αριθμός τους έχει πέσει στις 1.120 και αυτός των Ελλήνων της πόλης στις 6.500.

Η Κοινότητα βλέπει πλέον τον αριθμό των μελών της να μειώνεται αισθητά. Επιπλέον, επιβαρύνεται τώρα με την ευθύνη να διευθετήσει τις υποθέσεις των ελληνικών κοινοτήτων οι οποίες συγχωνεύονται μαζί της:

είναι η Ελληνική Κοινότητα Χελουάν (1960), Βέγγας (1961), Σιμπίν ελ-Κομ (1965), Ζαγαζίκ (1966), Τάντας (1966), Ηλιούπολης (1966), Σουέζ (1968) και Μίνιας (1980). Παράλληλα, πρέπει να λάβει δύσκολες αποφάσεις. Η πιο οδυνηρή είναι αναμφίβολα η πώληση των κτιρίων της Αχιλλοπουλείου και της Ξενακείου το 1964. Το 1971 θα πουληθεί και το κοινοτικό στάδιο. Από αυτές τις ρευστοποιήσεις, η Κοινότητα θα καλύψει τα ελλείμματά της για πολλά χρόνια και επί προεδρίας Ν. Πιερράκου και Κ. Λαζαρίδη πολλές εκκρεμότητες θα τακτοποιηθούν. Το 1968 κρίνεται αναγκαίο να ιδρυθεί οικοτροφείο για ελληνόπουλα της Αιγύπτου και του εξωτερικού. Θα στεγαστεί στο Σπετσεροπούλειο μέχρι το 1993, οπότε αναστέλλεται η λειτουργία του ελλείπει οικοτροφών.

Η ίδρυση της Ανωτέρας Σχολής Τουριστικών Επαγγελματιών το 1967, ήταν μια έξυπνη κίνηση που εξασφάλιζε στους νέους και τις νέες της παροικίας σωστή επαγγελματική κατάρτιση σε δύσκολες εποχές. Τελικά, παρ' όλο που η σχολή θα προσελκύσει και σπουδαστές από τη Μέση Ανατολή, θα κλείσει το 1985 λόγω της αδυναμίας της Κοινότητας να αντεπεξέλθει στις οικονομικές της απαιτήσεις. Η δεκαετία του 1980 θα δοκιμάσει πάλι τις οικονομικές αντοχές του οργανισμού και μόνο στις αρχές της δεκαετίας του 1990, επί προεδρίας Ι. Διακουμίδα και συγκεκριμένα το 1994, η εκποίηση του οικοπέδου και του ναού των Τριών Ιεραρχών στο Ζαγαζίκ στον Κοπτορθόδοξο Μητροπολίτη Ιάκωβο, δίνει το φιλί της ζωής στα αδύναμα οικονομικά της Κοινότητας.

Η σημερινή πραγματικότητα. [σ.σ. Πληροφορίες και αριθμητικά στοιχεία αφορούν την περίοδο μέχρι το έτος έκδοσης, 2012]. Είναι, βέβαια, αναμφισβήτητο ότι μια συγκεκριμένη εποχή έχει περάσει ανεπιστρεπτί.

Όμως, η συνέχιση της ελληνικής παρουσίας στην Αίγυπτο αποτελεί ύψιστη προτεραιότητα για την Ελληνική Κοινότητα Καΐρου. Γνωρίζοντας ότι η παροικία βιώνει ένα νέο, κρίσιμο κεφάλαιο της ιστορίας της, την ίδια στιγμή που η ίδια η Αίγυπτος έχει εισέλθει στη δική της κρίσιμη μεταβατική περίοδο, η διαχειριστική επιτροπή του οργανισμού κινείται προσεκτικά αλλά χωρίς χρονοτριβή. Η οικονομική εξυγίανση και αυτάρκεια του οργανισμού από το 2001 και μετά, επί προεδρίας Χ. Καβαλή, υπήρξε αποφασιστικός παράγων για τη δυνατότητα αλλαγής των στόχων που απαιτούν οι νέες καταστάσεις.



Μία από τις εκδόσεις της Ε.Κ.Κ.

Η συσπείρωση της παροικίας και η στενότερη κοινωνική επαφή των Ελλήνων του Καΐρου

μέσα από συναθροίσεις σχολικές, προσκοπικές, αθλητικές, σωματειακές ή εθνικού και θρησκευτικού τύπου, η κοινωνική πρόνοια και η στήριξη των οικονομικά αδύνατων, η παροχή άρτιας ελληνικής παιδείας στη νέα γενιά και η εξασφάλιση του μέλλοντός της, παράλληλα με τη διάσωση της ιστορικής κληρονομιάς, είναι οι άξονες γύρω από τους οποίους περιστρέφεται η πολύπλευρη δράση της. Αν και κατά βάση φιλανθρωπικό σωματείο, η Κοινότητα υιοθετεί επιχειρηματική προσέγγιση όπου χρειάζεται —όπως λ.χ. στην περίπτωση του νοσοκομείου και του γηροκομείου, αλλά και με διάφορες άλλες πηγές εσόδων όπως ο ξενώνας, το μεταφραστικό τμήμα, η καλύτερη εκμετάλλευση της ακίνητης περιουσίας κ.α.— προκειμένου να εξασφαλίσει τους πόρους που θα της επιτρέψουν να φέρει σε πέρας τις υποχρεώσεις της.



*Ο κοινοτικός ναός των Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης που στις μέρες μας αναστηλώνεται.
(φωτ. Μ. Αδαμαντίδου)*

Στο πρόγραμμα της Κοινότητας περιλαμβάνεται και η προβολή του ελληνικού πολιτισμού στην Αίγυπτο, κάτι που μακροπρόθεσμα είναι προς όφελος της ίδιας της παροικίας όσο και της Ελλάδας. Προς αυτόν τον σκοπό οργανώνονται πολιτιστικές

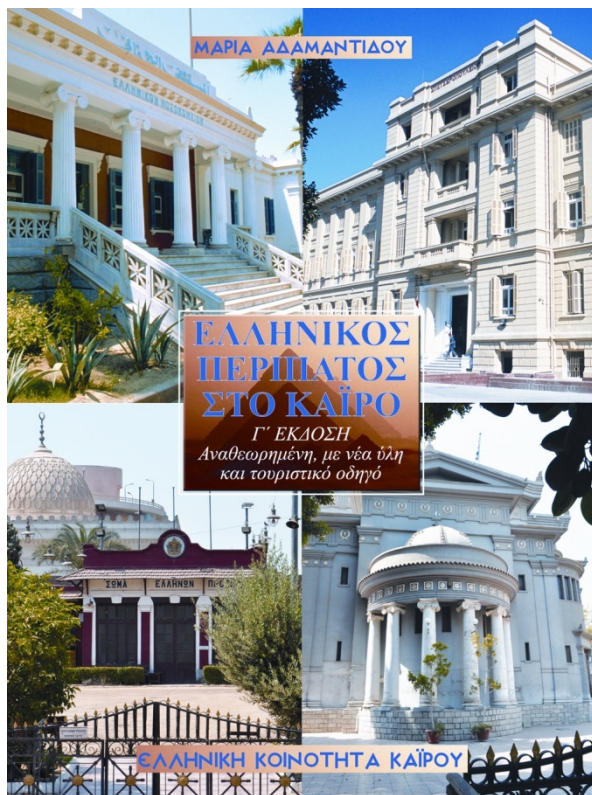
εκδηλώσεις και ανταλλαγές με ελληνικούς και αιγυπτιακούς φορείς, όπως είναι το Ελληνικό Πολιτιστικό Κέντρο Καΐρου (ιδρ.2002), το Μορφωτικό Κέντρο της πρεσβείας της Αιγύπτου στην Αθήνα (ιδρ. 2001) και πλήθος άλλων πολιτιστικών οργανισμών. Στο Κάιρο λειτουργεί επίσης κέντρο εκμάθησης της ελληνικής γλώσσας, από το οποίο εκδίδονται επίσημα πτυχία ελληνομάθειας.

Ύψιστης σημασίας είναι η διατήρηση και η αύξηση της αριθμητικής δύναμης της παροικίας. Η κοινοτική εφορεία Νεότητας, Υποτροφιών και Αθλητισμού που ιδρύθηκε το 2010 στοχεύει ακριβώς στη δημιουργία προϋποθέσεων —επιμόρφωση, δυνατότητες σταδιοδρομίας— που θα ενθαρρύνουν τα νέα παιδιά να διαλέξουν να παραμείνουν στην Αίγυπτο για την προσωπική και επαγγελματική τους εξέλιξη.

Και εδώ ακριβώς βρίσκεται το κλειδί για τη συνέχεια της ελληνικής παρουσίας στην Αίγυπτο (...). Το πλήγμα που υπέστη στα μέσα του προηγούμενου αιώνα την άφησε αριθμητικά και οικονομικά κατακερματισμένη. Επέζησε όμως και, έξι δεκαετίες μετά, υπάρχει και λειτουργεί στην αγκαλιά της αχανούς αιγυπτιακής πρωτεύουσας σε αρμονική συνύπαρξη με την αιγυπτιακή κοινωνία. (...) Θετικό στοιχείο είναι ότι στο Κάιρο, ίσως τον σημαντικότερο εμπορικό κόμβο της Μέσης Ανατολής, έχουν την έδρα τους πολλές ελληνικές εταιρείες ενώ οι εμπορικές συναλλαγές Αιγύπτου-Ελλάδας αυξάνονται. Σύμφωνα με επίσημες πηγές, σε σύγκριση με το 2010, το 2011 οι αιγυπτιακές εξαγωγές προς την Ελλάδα παρουσίασαν αύξηση 93,7%, οι δε εισαγωγές αυξήθηκαν κατά 61,2%.

Είναι αναμενόμενο η αυξητική αυτή τάση να παρουσιάσει κάμψη κάποια στιγμή, όμως δεν θα πάψει να είναι υπολογίσιμη παράμετρος που δημιουργεί ευκαιρίες απασχόλησης και παραμονής Ελλήνων στην Αίγυπτο.

Και, βέβαια, είναι η ίδια η Ελληνική Κοινότητα Καΐρου. Με λειτουργία αποτελεσματική, διαφανή και προγραμματισμένη, με δυναμική πολιτική και διαχείριση που της εξασφαλίζουν οικονομική ευρωστία, με στελέχη βέρους Αιγυπτιώτες, που έχουν γνώση της σπουδαίας ιστορικής κληρονομιάς και επίγνωση των ευθυνών τους και είναι αποφασισμένοι να δώσουν τον καλύτερο εαυτό τους για τα κοινά. Ίσως δεν χρειάζεται τίποτε περισσότερο για να ατενίσει κανείς το μέλλον με αισιοδοξία.



Το εξώφυλλο του βιβλίου με τίτλο «ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ ΣΤΟ ΚΑΪΡΟ» (γ' έκδοση) της Μαρίας Αδαμαντίδου, έκδοση της Ελληνικής Κοινότητας Καΐρου, 2012

Η στήλη του Λάμπρου Μπενοβία

Ο Λάμπρος Μπενοβίας



ΘΕΜΑΤΙΚΑ ΕΝΘΥΜΗΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΑ ΑΙΓΥΠΤΙΩΤΙΚΑ ΑΓΑΠΗΜΑΤΑ

Η ΘΕΟΤΙΚΗ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΠΟΧΗ

Η μέθεξή μας με το Θείο
ανέκαθεν μας συγκινεί
αποτελεί ένα στοιχείο
που εκπηγάζει απ' τη Ζωή

Το Θείο φως μας εφοδιάζει
Με πράξεις μας λυτρωτικές
Και με ό,τι ψυχικά ταιριάζει
Στις δύσκολες μας τις στιγμές



ΕΝΑΣ ΓΙΑΤΡΟΣ ΓΙΑ ΕΝΔΕΞΙΣ Ο κ. ΜΑΝΕΣ Ο ΕΥΓΕΝΗΣ 1960μ.Χ

Γιατρός αγάπης προσηνής
Στης γης μας μιά γωνία
Ζούσε τους πόνους της ζωής
Με ανθρώπινη αγωνία.

Το ήρεμό του βλέμμα
Πολύ διεισδυτικό
έπιανε κάθε θέμα
με τρόπο πάντα απλό



ΚΛΙΝΙΚΗ ΜΕ ΕΚΛΕΚΤΗ ΠΕΛΑΤΕΙΑ ΣΤΗΝ «ΑΤΑΜΠΙΑ» ΠΡΟΣ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ

Ο αφιλοχρήματος εκείνος
Παθολόγος κάθε καρδιάς
Ο «Μανές» μας Κωνσταντίνος
ήταν φαινόμενο ανθρωπιάς

Είχε κάτι από τον Καβάφη
Ήταν πρότυπο εποχής
Αιωνία μνήμη να 'χει
Υπήρξε τύπος αντοχής



ΜΕ ΡΥΘΜΟΥΣ ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗΣ ΕΝΤΟΣ ΤΗΣ ΑΡΑΒΙΚΗΣ ΓΗΣ

«Μπέμπα», «Φάσν», «Ουάστα», «Μαγάγα»
Φίλοι παντού «Ασσιουτιανοί»
Καθώς και πρόσωπα μεγάλα
Και πάροικοι μας «Σουεζιανοί»

Άνεμος συμπαρέσυρε όλους
Από προάστια κι εξοχές
Μαζί με τους καλούς μας λόγους
Πού πήγαν οι άλλες εποχές;



ΕΥΓΕΝΩΣ ΦΕΡΟΜΕΝΟΙ ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟ ΦΩΣ ΕΡΧΟΜΕΝΟΙ

Καλλιεργώντας τις φυτείες
Της λατρευτής μας Αφρικής
Φερθήκαμε ως αυθεντίες
Και ως τύποι της συναλλαγής

Με την εργατιά συζητώντας
Προοδεύσαμε μες στα χωριά
Και την αγροτιά αγαπώντας
Όλα πήγαιναν μία χαρά



ΑΓΚΑΛΙΑΖΟΝΤΑΣ ΚΑΙ ΑΝΑΓΑΛΛΙΑΖΟΝΤΑΣ

Τον Άραβα τον ενθουσιάζει
Το νόημα που 'χει η ζωή
Και χαίρεται όταν αγκαλιάζει
Φίλους που ζήσαμε μαζί

Εκφραστική φυσιογνωμία
Συμβάλλει στις συναλλαγές
Εκεί που θέλει η κοινωνία
Ανθρώπινες τις επαφές



ΑΠΟΜΑΚΡΥΝΟΝΤΑΣ ΑΠΟ ΕΜΑΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΕΣ ΤΗΣ ΦΘΟΡΑΣ

Σπανίως παίζαμε στα στάδια
«Χιτσκοκικών» διαδικασιών
Αποφεύγοντας τα σκοτάδια
μαφιόζικων συναλλαγών ...

Κάποτε φτάναμε στο δέος
Του μέτρου και της λογικής
απολαμβάνοντας το κλέος
της Σκέψης Ελληνικής



ΠΡΟ ΤΟΥ 1870 μ.Χ. ΠΡΟΣ ΤΗ «ΜΟΥΝΤΙΡΙΑ ΕΛ ΣΑΡΚΙΑ»

Αλήθεια, στην κυριολεξία
Οι Έλληνες μας στο «Φακούς»
Έχουνε γράψει ιστορία
Που Χαίρεσαι να την ακούς

Σε μιάς κωμόπολης σταθμό
Σαν εγκατασταθήκανε
Στο εμπόριο δώσανε ρυθμό
Και σ' όλα οργανωθήκανε



ΠΡΩΤΟΠΟΡΟΙ ΟΙΚΙΣΤΕΣ ΜΕ ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ (1932μ.Χ.)

Απ' το «Φακούς» μέχρι την «Τάντα»
Τύποι ηλικίας νεαρής
Φάνηκαν μέσ' απ' τα συμβάντα
Της πολύφημης Αφρικής

Από το εμπόριο ως τη γεωργία
Σε κάθε τι ελληνικό
Θαυμάστηκε η μεγαλουργία
Και ό,τι θεωρείται λογικό



ΚΡΙΣΗ ΣΟΥΕΖ (που ξέσπασε το 1956 μ.Χ.)

Τί ξαφνικά σταμάτησε
την τότε δραστηριότητα;
Τι τελικά τερμάτισε
κάποια πραγματικότητα;

Ήταν οι εθνικοποιήσεις
π' όλους, μας ανησύχησαν
το «Σουέζ», ο πόλεμος, οι κρίσεις
θανάσιμα μας κτύπησαν



**Ο ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ ΝΙΚΟΛΗΣ
Ο ΓΝΩΣΤΟΣ ΩΣ ΤΣΕΣΜΕΛΗΣ
(1758-1819μ.Χ.)**

Όσοι 'κάμαν στο «Μισίρι»
Με τον ήρωα Τσεσμελή
Γνώρισαν караβοκύρη
Που είχε τόλμη και πυγμή

Ήξερε να πολεμάει
Στους πιο δύσκολους καιρούς
Και μπορούσε να νικάει
επικίνδυνους εχθρούς



ΑΕΙΟΣΗΜΕΙΩΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Στη μάχη των Πυραμίδων
Ο Παπάζογλου ηρωικά
Ως Ναύαρχος τύπων ανδρείων
Μας δόξασε πραγματικά

Ο Ναπολέων τον καμαρώνει
και το χίλια οκτακόσια επτά
με εντολή του οργανώνει
το στρατό του Αλή Πασά



**ΜΙΑ ΑΠΟΚΟΣΜΗ ΓΟΗΤΕΙΑ
ΣΤΗΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΗ ΠΑΡΑΛΙΑ**

Τί θέλητρα επιστρατεύει
η θάλασσα πρωί –πρωί;
καθώς ο κόσμος γαληνεύει
μες στη συμπαντική πνοή

Θαύμα η μαγεία της φύσης
Και η γοητεία της αυγής
Που δένουν τη δομή της ζήσης
Στο φως της ύλης και μορφής!



**ΜΕ ΤΙΣ ΑΓΑΘΕΣ ΜΑΣ ΠΡΑΞΕΙΣ
ΠΟΛΛΑ ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΑΛΛΑΞΕΙΣ**

Με τη δύναμη που έχει η πράξη
Μέσα απ' της γνώσης μας το φως
Ο κόσμος μας μπορεί να αλλάξει
ως πνευματικό γεγονός

Μόνο μέσ' από τη πράξη βγαίνει
Το όμορφο, τ' αληθινό
Και στη ζωή μας πάντα μένει
Το ηθικά κατορθωτό



**ΚΑΡΔΙΑΚΕΣ
ΚΥΡΙΑΚΕΣ**

Γλεντούσαμε τα καλοκαίρια
Τις Κυριακές στις εξοχές
Τηρώντας κάθε λεπτομέρεια
Στα ήθη ,έθιμα και αρχές

Γινόταν ένα πανηγύρι
Όποτε μαζευόμασταν
Μαζί τα δειλινά οι φίλοι
Χαιρόμασταν ξεχνιόμασταν

**ΤΩΝ ΥΠΕΡΟΧΩΝ Η ΥΠΕΡΟΧΗ
ΑΦΗΣΕ ΕΠΟΧΗ**

Σε μία ιστορική στιγμή μας
Σε μέρες μας δραματικές
Τα πάντα αλλάξαν στη ζωή μας
Με ριζικές μεταβολές

Όπως και να 'ναι, εντυπωσιάσαν
Στων εποχών τις διαδοχές
Τα πρόσωπα που παρουσιάσαν



ΣΕ ΧΩΡΟΥΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ ΤΗΣ ΑΡΑΒΙΚΗΣ ΓΗΣ

Πετυχαίνοντας τις προσπάθειες
Προς ευφορίαν των καρπών
Κερδίσαμε πολλές συμπάθειες
Μεταξύ φίλων γεωργών

Στους χώρους της συνεργασίας
όλα πηγαίνουν καλά
με πνεύμα ευσυνειδησίας



ΖΗΤΩΝΤΑΣ ΤΑ ΖΩΤΙΚΑ Σ' ΕΛΑΦΗ ΑΦΡΙΚΑΝΙΚΑ

Νότια, κεντρικά και βόρεια
Παντού οι φιλικές φωλιές
Ζημιές και κέρδη στα εμπόρια
Κι ανατολίτικες δουλειές

Και τί δεν ζήσαμε έως τώρα
Μες σε στιγμές μοναδικές
Είχε ένα κλίμα αυτή η χώρα



ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΛΗ ΤΟΥ ΦΩΤΟΣ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ ΤΗΣ ... ΦΩΝΑΚΛΑΣ!

Από την Παρέα της Τετάρτης των Αμπετειανών στον Σύνδεσμο Αιγυπτιωτών Ελλήνων που οργανώνεται κάθε τρίτη Τετάρτη από τους Αντώνη Πατρινό και Τόλη Παπαγεωργίου. Δεξιά ο Γιώργος Δέλφης (Λάκης Κουσανέλος), απόφοιτος 1963, πιανίστας στην Όπερα του Παρισιού και αριστερά ο Αλέκος Κολονέλος, απόφοιτος 1962...1963...1964....!



IN MEMORIAM Χρήστος Χριστοφίδης



Γράφει ο Νίκος Νικηταρίδης

“ΕΦΥΓΕ” ΚΙ Ο ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΑΣ

Ο πάντα χαμογελαστός, ευδιάθετος και προσηνής φίλος **Χρήστος Χριστοφίδης** (1944-2019) ξεκίνησε πρόωρα το ταξίδι του για την επουράνια Αλεξάνδρεια. Εκεί θα βρει τον πατέρα του Χαράλαμπο Χριστοφίδη, εργοδηγό για 35 χρόνια στα αλεξανδρινά εργοστάσια του Εμμ. Ζαχάρη, τη μητέρα του Καλλιόπη Ηλιάδου από την Κάσο, καθώς και τον αγαπημένο του δάσκαλο Χρήστο Μιχαηλίδη.

Από ψηλά θα αγναντεύει το Αβερόφειο Γυμνάσιο και τις Επαγγελματικές Τεχνικές Σχολές της Σαλβαγείου όπου και φοίτησε, από ψηλά θα κοιτά το Σύλλογο Αποφοίτων Σαλβαγείου Εμπορικής και Επαγγελματικής Σχολής Αλεξανδρείας ως Αντιπρόεδρος του Δ.Σ. του οποίου πρόσφερε τόσα πολλά, από ψηλά θα αντικρίζει τον πολυαγαπημένο του Σύνδεσμο Αιγυπτιωτών Ελλήνων, με τα τόσα μέλη που συνεχώς ενέγραφε και ως Έφορος Εντευκτηρίου, Αντιπρόεδρος, μα και απλά ως Σύμβουλος κοπίαζε καθημερινά για την πρόοδο του, συμβάλλοντας με όλες του τις δυνάμεις στην ανάπτυξη και διάδοση του Αιγυπτιατισμού.

Και είναι αυτές οι δυνάμεις που τον εγκατέλειψαν το τελευταίο διάστημα, αλλά όμως ως μαχητής άντεξε μέχρι το τέλος παραμένοντας ενεργός στις αιγυπτιώτικες επάλξεις.

Όλοι εμείς που τον ζήσαμε από κοντά, θα τον θυμόμαστε πάντοτε με περισσή αγάπη, θα τον

θυμόμαστε ως το καλό, χαμογελαστό παιδί, θα τον θυμόμαστε ως έναν Αιγυπτιώτη που πραγματικά κουβαλούσε συνεχώς στην ψυχή του την Αλεξάνδρεια της νιότης του.



Στη φώτο, ο Χρήστος μας κατά την περσινή επίσκεψη του στην πολυαγαπημένη του Αλεξάνδρεια, που έμελλε να είναι και η τελευταία...

IN MEMORIAM

Βασίλης Βασιλείου

Έφυγε από την ζωή την περασμένη εβδομάδα ο Αμπετειανός **Βασίλης Βασιλείου**, γιος του ζωγράφου Δημήτρη (Τάκη) Βασιλείου και ανεψιός του επίσης ζωγράφου (αφίσερ του Αιγυπτιακού κινηματογράφου και όχι μόνο) Σταμάτη Βασιλείου, καθώς επίσης ανεψιός του Αμπετειανού δικηγόρου Γιώργου Λαζαρίδη.



Ο Βασίλης ήταν άτομο πολυτάλαντο: ειδικός στους ηλεκτρονικούς υπολογιστές αλλά επίσης ζωγράφος και διαπιστευμένος εκτιμητής γραμματοσήμων. Ο **Κάδμος**, εκ μέρους όλων των Αμπετειανών φίλων και γνωστών του Βασίλη, στέλνει ειλικρινά συλλυπητήρια στην οικογένειά του.

Οι Αναγνώστες μας γράφουν



Dear Mr. Pezas
May I take this opportunity to congratulate you and your team for organising the excellent excursion to our beloved Egypt in relation to the AMPETIADA-2020!
My late father Mr Panayiotis G. LOURANTOS was a student at AMPETEIOS. Please find attached hereunder my application to join your excellent trip to Egypt. Please confirm (via return e-mail) SAFE receipt of this e-mail and its one (1) attachment.
Thanking you in advance and looking forward to hearing from you,
I remain.
Best regards,
G.P.Lourantos



Αγαπητέ μας Λάκη,
Λόγω μεγάλου φόρτου εργασίας αυτές τις ημέρες για θέματα επείγοντα αλλά και επίκαιρα ! καθυστέρησε η αποστολή της αιτήσεως μας για την Αμπετειάδα !
Εννοείται ότι ισχύει κατ' αρχήν η συμμετοχή και των δυο μας Ευαγγελίας και Νικολάου Θεοχάρη στην Αμπετειάδα 2020 !
Τυγχάνουμε όντως φίλοι της Αμπετείου Σχολής και του διακεκριμένου αλλά και αξέχαστου Θ. Κονά !
Εγώ προσωπικά έχω επί πλέον σχέση τόσον με τα Εκπαιδευτικά Ιδρύματα του Καΐρου , όσον και με την Περιφερειακή Εφορία Καΐρου (Πόλεων και Διώρυγος) .
Με προσκοπ. χαιρετισμούς
Νίκος Θεοχάρης



Καλημερα Σας,
Σας επισυνάπτω (λιγο αργότερα απο την ημ/νια (15/05) που ειχατε θεσει) για λογους επαγγελματικους την Δηλωση Συμμετοχης σχετικα με την Αμπετειαδα.
Πραγματι θα ειναι ενα ταξιδι , προσκυνημα στα μερη αλλα και ειδικότερα στο σχολειο μας στην Αμπετειο !!
Ευχομαι καλη επιτυχια στην εφαρμογη του ταξιδιου !!
Με εκτιμηση
Νικος Θεοδωρου

